



நீண்டகாலம்

பரதம் இந்தரியர் : ந. புரணீநரன்

105 100/-

க்ளாவ்
ஷில்க்ஸிய
யாஞ்
சங்கிளக்

இந்தி 017

நழக்கவி. இ.சு.முரளிதூரன். ஸி.வி.வேவுப்பிள்ளை.

அ.யேசுராசா. வி.ஜீவகுமாரன். கெகிறாவ ஸ்ரைலைஹா. ந.சந்திரசேகரன்.

யோ.யோன்சன் ராஜ்குமார்.

சோ.ப. நா.நவராஜ். க.சட்டநாதன். புலோலியூர் வேல்நந்தகுமார்.

கந்தர்மடம் அ.அஜந்தன். வேலதனையூர் தாஸ்.

செ.அன்புராசா. எம்.கே.முருகானந்தன். கே.எம்.செல்வதாஸ்



ஆசீபாகி

கட்டுரைகள்

பேராசிரியர் க. கணபதிப்பிள்ளையும்

நாடகமும்

ஸமூகவில்..... 03

கமலஹாசன் கவிதைகள்: சில குறிப்புகள்

இ.சு.முரளிதூரன்..... 15

மகைநாட்டு தமிழ் மக்களின் உரிமைப் போர்

தளபதிகள்: திரு.எஸ்.நடேசன்

எலி.வீ.வேலுப்பிள்ளை..... 22

மிழக்களி - 09 - பாலம்

அ.யேசுராசா..... 37

சிறுக்குத்தகள்

வி.ஐவுகுமாரன்..... 10

கெகிறாவ ஸீலைஹா..... 18

ந.சந்திரசேகரன்..... 42

நேர்காலனால்

யோசப் யோண்சன் ராஜ்குமார்..... 26

கவிதைகள்

சோ.ப..... 14

புலோலியூர் வேல் நந்தகுமார்..... 21

க.சட்டநாதன்..... 24

கந்தர்மடம் அ.அஜந்தன்..... 25

வேலனையூர் தாஸ்..... 25

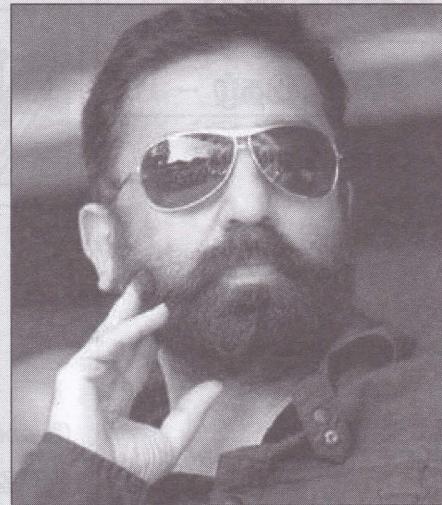
செ.அன்புராசா..... 45

நா.நவராஜ..... 47

நூல் மதிஸ்ட்டீ

எம்.கே.முருகானந்தன்..... 45

கே.எம்.செல்வதாஸ்..... 48



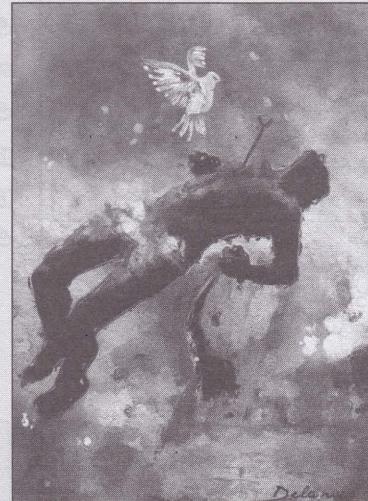
கமலஹாசன் கவிதைகள்: சில குறிப்புகள்

- இ.சு.முரளிதூரன் -



நேர்காலனால்

- யோ.யோன்சன் ராஜ்குமார் -



அட்டை ஜியம்

நன்றி இணையம்

ஜீவந்தி

2017 ஆணி திதி - 105

பிரதம ஆசிரியர்
க.பரணீதரன்

துவண ஆசிரியர்கள்
வெற்றிவேல் துவெழ்ந்தன்
ப.விவெங்குவர்த்தினி

பதிப்பாசிரியர்
கலாநிதி த.கலாமனி

தொடர்புகளுக்கு :

கலை அகம்
சாமாந்தரை ஆலைப்பிள்ளையார் வீதி
அல்வாய் வடமேற்கு
அல்வாய்
லெங்கை.

ஆலோசகர் துறு:

திரு.குண்டியான்
திரு.கி.நராஜா

தொலைபேசி : 0775991949
0212262225

E-mail : jeevanathy@yahoo.com

வாங்கித் தொடர்புகள்

K.Bharaneetharan
Commercial Bank, Nelliady
A/C - 8108021808 - CCEYLKLY

இச்சுக்கியில் இடம்பெறும் அனைத்து
ஆக்கங்களின் கருத்துக்களுக்கும்
அவற்றை எழுதிய ஆசிரியர்களே
பொறுப்புடையவர்கள்.

ஜீவந்தி சந்தா வியரம்

தனிப்பி - 100/- ஆண்டுசந்தா - 1500/-

மென்தாடு - \$ 60.U.S

மணிமோட்டரை

அல்வாய் தபால் நிலையத்தில்
மாற்றக்கடியதாக அனுப்பி வைக்கவும்.
அனுப்ப வேண்டிய பெயர்/முகவரி

K .Bharaneetharan,

Kalaiaham ,

Alvai North west, Alvai.

வங்கி மூலம் சந்தா செலுத்த விரும்புவோர்
K.Bharaneetharan Commercial Bank - Nelliady Branch
A/C No. - 8108021808 CCEYLKLY



ஜீவந்தி
(கலை ஒலக்கிய மாத சஞ்சிகை)

அறிஞர் தம் திய ஓடை
ஆழ நீர் தன்னை மாண்டு
செறி தரும் மக்கள் என்னம்
செழித்திட அற்றி உற்றி...
புதியதோ உலகம் செய்வோம்.!
- பாரதிதாசன்-

ஸமுத்தமிழர்களுக்கான ஆவணகம்

நூலகம் வலைத்தளத்தின் ஊடாக தமிழ்பேசும் மக்களுக்கு சேவையாற்றி வரும் நூலக நிறுவனம் தற்போது ஆவணகம் என்னும் வலைத்தளத்தினை அமைத்துள்ளது. ஆவணகம் செயற்திட்டம் நூலக நிறுவனத்தினரின் பல்லூடக ஆவணத்துக்கான தளமாகக் காணப்படுகின்றது. இந்த வலைத்தளத்தில் இலாங்கைத் தமிழ்பேசும் சமூகங்கள் தொடர்பான புகைப்படங்கள், குரல் வழி தனிநபர் ஆவணப்படுத்தல்கள், நிகழ்வுகளின் ஒலிச்சேகரங்கள், அலுவலக ஆவணங்கள், ஆய்வுப்பொருட்கள், கையெழுத்துப் பிரதிகள், எழுத்தாவணங்கள், நிகழ்படச்சேகரம், ஓவியங்கள், குறுங்கால ஆவணங்கள், நூற்பட்டியல்கள், படங்கள், தனிநபர் சேகரங்கள், அழைப்பிதழ்கள் என்பன ஆவணப்படுத்தப் பட்டு வருகின்றது. தமிழ் சார்ந்த விடயங்கள் அனைத்தையும் ஆவணப்படுத்த வேண்டும் என்ற தன்முனைப்புடன் செயற்பட்டு வரும் நூலக நிறுவனத்தின் இந்த செயற்பாட்டிற்கு தமிழர்கள் ஆகிய நாம் அனைவரும் உதவவேண்டியது அவசியமாகும். குரல் வழி ஆவணப்படுத்தலை ஈழத்தில் முதன் முதலில் மேற்கொண்டு வரும் செயற்பாட்டை நூலக நிறுவனமே மேற்கொண்டுள்ளது. தனித்துவமான ஆளுமைகளின் வாழ்வினை எதிர்காலச் சந்ததியினர்க்கு பயன்படும் வகையில் எடுத்துக்காட்டும் நோக்குடன் சீக்செயற்பாடு மேற்கொள்ளப்படுகின்றது. கையெழுத்துப்பிரதிகள், அழைப்பிதழ்கள், ஓவியங்கள், நாடகங்கள் போன்றவற்றை வைத்திருப்பவர்கள் நூலக நிறுவனத்தினருடன் தொடர்பு கொண்டு அவர்களது சேவைக்கு உதவ வேண்டும். இயற்கை மனிதனை நாளுக்கு நாள் அழித்து கொண்டிருப்பதை நாம் அனைவரும் நன்கே அறிகின் நோம். அந்த வகையில் இப்படியான ஆவணப்படுத்தலிற்கு எமது ஆதரவை நல்க வேண்டும்.

- க.பரணீதரன்

ஜீவந்தியின் பிரதி கிடைக்கும் இடங்கள்

யாழ் - பூபாலசிங்கம் புத்தகசாலை, புக்லப் - திருநெல்வேலி,
கொழும்பு வெள்ளவத்தை - பூபாலசிங்கம் புத்தகசாலை, செட்டித்தெரு
பூபாலசிங்கம், பாப்பகம் - ஆரியகுளம்,
பரணி புத்தகக் கூடம் - நெல்லியடி



பேராசிரியர் க.கணபதிப்பிள்ளையும் நாடகமும்

நாமக்கலி

தமிழ் கூறும் நல்லுலகில் போற்றப் படும் பேராசிரியர்களுள் க.கணபதிப்பிள்ளை முதன்மையானவர். யாழ்ப்பாண மாவட்டம் பருத்தித்துறை புலோலி கிழக்கில் அமைந்துள்ள தும்பளை எனும் கிராமத்தில் 1903.07.02 அன்று க.கந்தசாமிப்பிள்ளை என்பவருக்கு மகனாகப் பிறந்தார். அவரது தந்தை புகழ்பெற்ற பாரம்பரிய தமிழ் மருத்துவர். கணபதிப்பிள்ளை தம் தந்தையாரின் மேற்பார்வையில் தமிழ் கற்றார். பின்னர் பண்டிதர் பிரம்ம சிறி முத்துக்குமார சுவாமிக் குருக்களிடம் தமிழையும், சமஸ்கிருதத்தையும் கற்றுக் கொண்டார். ஆரம்பக் கல்வியை வேலாயுதம் மகா வித்தியாலயத்தில் பயின்றார். ஆங்கில வழிக் கல்வியை பருத்தித்துறை ஹாட்டிலிக் கல்லூரியில் பயின்றார். இலங்கைப் பல்கலைக் கழகக் கல்லூரியில் படித்து, 1930 ஆம் ஆண்டு இலண்டன் பல்கலைக்கழகத்தின் இளங்கலைத் தேர்வில். சமஸ்கிருத மொழியைச் சிறப்புப் பாடமாகவும், பாளியைத் துணைப் பாடமாகவும் கற்று முதல் வகுப்பில் சித்தி யெத்தினார். கலைமாணி பரீட்சையின் மிகத் திறமையான முதல் வகுப்பு சித்தி காரணமாக அவருக்கு நான்கு ஆண்டுகள் வெளிநாடுகளில் படிப்பதற்கான ஊக்கத்

தொகை கிடைத்தது. இந்த ஊக்கத் தொகையினை பயன் படுத்தி சிதம் பரம் அண்ணாமலை பல்கலைக்கழகத்துக்கும் பின்னர் இலண்டன் பல் கலைக் கழக கீழைத் தேய ஆப்பிரிக்க ஆய்வுப் பள்ளிக்கும் (School of Oriental and African Studies) உயர்கல்வி கற்கச் சென்றார். அண்ணாமலைப் பல் கலைக் கழகத் தில் விபுலாநந்த அடிகளார், “சொல்லின் செலவர்” ரா.பி. சேதுப் பிள்ளை, பொன் னோதுவார் முர்த்திகள், சர்க்கரை இராமசாமிப்புலவர், சோழ வந்தான் கந்தசாமியார், பலராமையர் போன்ற தமிழ்நின்றகளிடம் பயற்சி பெறுகின்ற வாய்ப் பினைப் பெற்றதனால், தமிழ் இலக்கிய இலக்கண நூல்களை சிறப்பாக கற்றறிந்தார். அண்ணா மலைப் பல்கலைக்கழக கல்வி முறையில் நூல் கள் ஒவ்வொன்றும் பாரம்பரிய அணுகுமுறை நின்று நுணுக்கமாக ஆராயப்படுவது வழக்கம். இத்தகையபயிற்சி இலக்கண, இலக்கியங்களிலே சிறந்த தாடனத்தை வழங்கும். இந்தப் பயிற்சி காரணமாகக் கணபதிப்பிள்ளை தமிழ் நூல்களைப் பாரம்பரிய முறைமையிற் கற்கும் நெறியினை துல்லியமாக தெரிந்து கொண்டார். அண்ணாமலைப் பல்கலைக்கழகத்தில் 1932 ஆம் ஆண்டு “வித்துவான்” பட்டம் பெற்றார்.

இலண்டன் பல்கலைக்கழக கீழைத்தேய ஆய்வுப் பள்ளியில் சேர்ந்து கல்வெட்டியல் (சாசனவியல் : Epigraphy) ஆய்வில் ஈடுபட்டார். இவரது கலாநிதிப் பட்ட ஆய்வின் தலைப்பு, “கி.பி. ஏழாம், எட்டாம் நூற்றாண்டு களுக்குறிய தமிழ்க் கல்வெட்டுக்களின் மொழிநடை” (A study of the Language of the Tamil Inscriptions of 7th and 8th Centuries AD) என்பதாகும். இந்திய மொழிகள் பற்றிய ஆய்வில் மேல் நாடுகளில் மிகச் சிறந்து விளங்கிய லண்டன் பேராசிரியர் ஆர்.எல்.ரேணரின் (R.L. Turner) வழிகாட்டவில் தமது ஆய்வுப் பயிற்சியை தொடங்கினார். கணபதிப்பிள்ளை பாரம்பரியத்தையும், நவீனத்துவத்தையும் இணைக்கின்ற, இந்திய ஆய்வு மரபையும், மேல்நாட்டு ஆய்வு முறையையும் பிணைக்கின்ற ஒரு தனிக் கண்ணோட்டத்தில் ஆய்வு முறையை மேற் கொண்டார். இவர் தன் நூற்றைய கலாநிதிப்பட்ட ஆய்வினை 1935 ஆம் ஆண்டு நவம்பர் மாதம், லண்டன் பல்கலைக்கழகத்தில் சமர்ப்பித்து கலாநிதிப்பட்டத்தை பெற்று, 1936 ஆம் ஆண்டு இலங்கைக்கு திரும்பினார். இவரே தமிழ் கட்டுவெட்டுகள் குறித்து கலாநிதிப் பட்டம் பெற்ற முதல் ஆய்வாளராவார். இவரது ஆய்வின் மூலம் பல முக்கிய தமிழ் நிலைப்பட்ட வரலாற்றுத் தகவல்கள் வெளிவந்தன. இந்த ஆய்வு நூல் இதுவரை வெளியிடப் படாதது தமிழ் சாசனவியல் ஆராய்ச்சித்துறைக்கு பேரிழப்பாகும்.

இலங்கைப் பல்கலைக்கழகக் கல்லூரியில் 1936 ஆம் ஆண்டு தமிழ் விரிவுரையாளராக இணைந்து கொண்டார். இலங்கைப் பல்கலைக்கழகம் பேரா தனைக்கு மாற்றப்பட்ட போது, அங்கு தமிழ்த்துறைத் தலைவராக நியமிக்கப்பட்டார். இப்பல்கலைக்கழகத்தின் முதலாவது தமிழ்ப் பேராசிரியராக சுவாமி விபுலாநந்தர் 1942 ஆம் ஆண்டு நியமிக் கப்பட்டார். சுவாமி விபுலாநந்தருக்கும் கணபதிப்பிள்ளைக்கும் நிலவிய நல் லுறவு காரணமாக, சுவாமியின் பேராசிரிய நியமனத்தின் பின்னரும் இவரே துறைத்தலைவராக விளங்கினார். கணபதிப்பிள்ளை பேராசிரியராக 1947 ஆம் ஆண்டு பணி ஏற்றார். “பல்கலைக்கழகப் பேராசிரியர் என்ற முறையிலே பரந்த நோக்கினையும், உரத்த சிந்தனையையும் அவர் என்றும் தூண்டுவராக விளங்கினார். பாடங்களைக் கற்பிப்பதோடும். விளக்குவ தோடும் நின்று விடாது புதிய விளக்களை எழுப்பி அவற்றுக்கு விடைத் தேடத்துறைப்பால் மாணவர்களை ஆற்றுப் படுத்துவராகவும் திகழ்ந்தார்” எனப் பேராசிரியர் எஸ்.தில்லைநாதன் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது பேராசிரியர் க. கணபதிப்பிள்ளையின் கற்பித்தற் திறனுக்குச் சான்றாக திகழ்கிறது. 1965 ஆம் ஆண்டு ஓய்வு பெறும் வரை துறைத் தலைவராக கடமையாற்றியள்ளார். “இருபத்தியொன்பது வருடகாலம் தமிழ்த்துறையின் புலமை, நிர்வாகப் போக்கினை நிர்ணயித்த பிரதான சக்தியாகக் கணபதிப் பிள்ளை விளங்கினார்” என்று பேராசிரியர் கா.சிவத்தும்பி குறிப்பிடுகின்றார் (“ஸமுத்தின் தமிழ்க்கியச் சுடர்கள்” 2010: 132). இவரது பெரு முயற்சியால் இலண்டன் பல்கலைக்கழகத்தில் தமிழ்ச் சிறப்புக் கலைத் தேர்வு ஏற்படுத்தப்பட்டமையும் இலங்கைப் பல்கலைக் கழகத்தில் தமிழில் முதுகலைத் தேர்வு தொடங்கப் பட்டமையும் குறிப்பிடத்தக்கதாகும். இலங்கைப்

பல்கலைக்கழகத்தில் கீழைத்தேய மொழிப்பீட்டத்தின் தலைவராகவும் பணியாற்றினார். பீடத் தலைவராக பணியாற்றுகின்ற காலத்தில், துணைவேந்தர் சேர்நிக்கலஸ் ஆட்டிகலை வெளிநாடு சென்ற போது பதில் துணைவேந்தராக கடமையாற்றியுள்ளார். இக்கால கட்டத்தில் இங்கிலாந்தில் நடைபெற்ற பொது நலவமைப்பு நாடுகளின் பல்கலைக்கழகத் துணைவேந்தர்கள் மாநாடுகள் பலவற்றில் கலந்து கொண்டு ஆய்வுக் கட்டுரைகள் அளித்து உரையாற்றியுள்ளார். 1964 ஆம் ஆண்டு புதுடெல்லியில் நடைபெற்ற கீழைத்தேய மாநாட்டில் இலங்கையிலிருந்து தனிநாயகம் அடிகளார், கா.பொ.ரத்தினம் ஆகியோருடன் கலந்து கொண்டார். அம்மாநாட்டின் முடிவில் தமிழ் இலக்கியம், தமிழர் வரலாறு, பண்பாடு முதலியவற்றை ஆய்வு செய்திட உலகத் தமிழராய்ச்சி மன்றத்தினை தோற்று விக்கப் பாடுபட்டவர்களுள் பேராசிரியர் க.கணபதிப் பிள்ளை முக்கியமானவராக விளங்கினார். இவர் பேரா தனைப் பல்கலைக்கழகத் தமிழ்ச் சங்கத்தின் தலைவராக 29 ஆண்டுகள் பணியாற்றினார். தமிழ்ச் சங்கத்தின் “இளங்கதிர்” என்ற இதழைத் தொடக்கி அதனைத் தொடர்ந்து நடத்த உதவி செய்தார். பேராசிரியர் கணபதிப் பிள்ளை 1968 ஆம் வருடம் மே மாதம் 12ஆம் திகதி காலமானார். கல்வெட்டியல், மொழியில், பண்பாட்டியல், வரலாற்றாய்வியல், நாடகம், கவிதை, நாவல், சிறுவர் இலக்கியம், விமர்சனம், ஆய்வுகள் எனப் பல துறைகள் சார்ந்து தன்னுடைய ஆளுமையை சாகவதுப் படுத்தி யுள்ளார்.

“ஸமுத்து வாழ்வும் வளமும்” என்ற இவர் எழுதிய கட்டுரைகளின் தொகுப்பு நூல் 1962 இல் வெளியிடப் பட்டது. இதன் இரண்டாவது பதிப்பு 1996 இல் வெளியானது. இந்நாலில் வரலாறு, இலக்கிய வரலாறு, உயர் பண்பாட்டில் பேசப்படும் கலைக்கூறுகள், ஸமுத்து இலக்கியவரர்ச்சி, ஸமுத்துத் தமிழ்நாட்டார் வழக்காறுகள் பற்றிய கட்டுரைகள் இடம் பெற்றுள்ளன. இந்நாலின் சிறப்பு பண்பாட்டின் உயர்நிலைக் கூறுகளையும் அடிநிலைக் கூறுகளையும் ஒரே நேரத்தில் ஒரே ஆய்வு கையத்துள் வைத்துக் கூறும் தீற்னாகும். மேலும், யாழ்ப் பாணத்தின் பண்பாடு என்று பேசும்பொழுது ஆறுமுக நாவலரையும், சி.வெ.தா.மோதாரம்பிள்ளையையும் எத்தகைய பெருமித உணர்வுடன் குறிப்பிடு கின்றாரோ அத்தகைய பெருமித உணர்வுடன் அடுப்பு நாச்சி வழிபாட்டையும், கொத்தி வழிபாட்டையும் குறிப் பிட்டுள்ளார். ஆகம வணக்க முறைகள் பற்றிக் கூறும் அதே வேளையில் நாட்டார் நிலை வழிபாடுகள் பற்றியும் விரிவாகப் பதிவு செய்துள்ளார். சைவப் பாரம்பரியத்தின் உயர்வை எடுத்துக் கூறும் அதே வேளையில் கிறிஸ்துவத்தின் வழியாக வந்த இலக்கிய சிந்தனை ஊடாட்டங்களையும் அலசியுள்ளார். யாழ்ப்பாணத்தின் வரலாறு, வழக்காறுகளைப் பற்றி எழுதுகின்றபோது, மட்டக்களப்பு வரலாறு வழக்காறு கருடன் ஒப்பு நோக்கியும், வன்னி நடைமுறைகள் பற்றியும் விரிவாக விவரித்துள்ளார். மேலும், இந்நாலில் இலங்கையில் சிற்பக்கலை, யாழ்ப்பாணத்தில் ஒல்லாந்தர், நாகர் கோயில், யாழோசை, ஸமுத்துத் தமிழர் கிராமியத் தெய்வ வழிபாடு, தாமோதரம்பிள்ளை, ஸமநாட்டில் தமிழ் வளர்ச்சி,

நாட்டுக் கூத்து, வடபகுதித் துறைமுகங்கள், ஈழத்து ஊர்ப்பேர்கள், விஞ்ஞானமும்; அகராதியும், வன்னி நாட்டை அரசுபுரிந்த வனிதையர், கற்பகதரு, ஈழத்தமிழர் உணவு, யாழ்பாணத்துப் பழக்க வழக்கங்கள் முதலிய தலைப்புகளில் ஆழமான, விரிவான கட்டுரைகள் இடம் பெற்றுள்ளன. ஈழத்துத் தமிழர் நாட்டார் வழக்கியலுக்கு (Folkloreistics) புலமை ரீதியான அடித்தளம் அமைத்தவர் கணபதிப்பிள்ளை ஆவார். பேராசிரியரின் இத்துறை முக்கியத்துவத்தை உணர்த்துவதாக இந்நால் உள்ளது. இந்நால் பேராசிரியர் கணபதிப்பிள்ளையின் படைப்பு களில் மிகச் சிறந்த படைப்பாக போற்றப்படுகிறது. ஈழத்துத் தமிழரின் வரலாறு, வாழ்வியல் பற்றிய ஆய்வுகளிலும் ஈடுபட்டார். இவரது தீவிர முயற்சியினால் வரலாற்று ஆவணங்கள் ஆராயும் குழு இலங்கை அரசினால் அமைக்கப்பட்டது. அக்கழுமில் பேராசிரியர் கணபதிப்பிள்ளைகள் ஒரு உறுப்பினராக நியமிக்கப்பட்டார்.

தமிழின் முதல் கல்வெட்டாராய்ச்சியாளராக கருதப்படுவர் பேராசிரியர் கணபதிப்பிள்ளை ஆவார். கல்வெட்டியியலில் இவருக்கு இருந்த தீவிர ஆர்வம் காரணமாக, கல்வெட்டுக்களை வாசிப்பதில் திறன் பெற்று விளங்கினார். இலங்கையிலுள்ள தமிழ்க் கல்வெட்டுகள் சிலவற்றை வாசித்துள்ளார். இரண்டாம் கஜபாகுக் காலத்து மாங்கணாய்த் தமிழகக் கல்வெட்டு, நிசங்க மல்லனின் பண்டுவஸ்நுவரத் தமிழ் கல்வெட்டு, மொஹங்கவெலதூண் கல்வெட்டு ஆகிய மூன்று தமிழ்க் கல்வெட்டுக்களைப் படித்து விளக்கியுள்ளார். இவற்றின் மொழியியல், வரலாற்றுச் சிறப்புக்கள் பற்றி ஆராய்ந்துள்ளார். University of Ceylon Review என்ற ஆய்விதழில் மாங்கணாய், பாண்டுவஸ்நுவர ஆகிய இடங்களில் பெற்ற கல்வெட்டுக்கள் புற்றிக் கட்டுரைகள் எழுதி யுள்ளார். பல்கலைக்கழகத்தில் கல்வெட்டியல் பாடுத்தை கணபதிப்பிள்ளையே கற்பித்தார். கல்வெட்டியல் துறையில் பேராசிரியர் ஆ. வேலுப்பிள்ளை, பேராசிரியர் கா. இந்திரபாலா ஆகிய இருவரை பயிற்றுவித்தார். பேராசிரியர் ஆ. வேலுப்பிள்ளை இடைக்காலக் கல்வெட்டுகளை ஆராய்ந்தவர். கா. இந்திரபாலா இலங்கை வரலாறு பற்றிய சில முக்கிய ஆய்வுகளை மேற்கொண்டவர்.

தமிழ், ஆங்கிலத்தைத் தவிர, சிங்களம், தெலுங்கு, கன்னடம், மலையாளம், பிரேஞ்சு, ஜேர்மன் ஆகிய மொழிகளில் பேராசிரியர் கணபதிப்பிள்ளை தேர்ச்சி பெற்றிருந்தார். இவரது பண்மொழி அறிவு மொழியாய்வுத் துறையில் ஆர்வத்தை ஏற்படுத்தியது. பேராசிரியர் எம்.ஏ.நுஃமானின் பின்வரும் அவதானிப்பு இங்கு சுட்டிக்காட்டத்தக்கது : “1950களில் தான் தமிழில் மொழியியல் அறிமுகமானது. அக்காலத்தில் அமெரிக்க அமைப்பு மொழியியல் அல்லது விளக்க மொழியியல் (Structural / Descriptive Linguistics) என அழைக்கப்படும் கோட்பாடு முக்கிய மொழியியல் கோட்பாடாக ஆதிக்கம் பெற்றிருந்தது. அதில் பயிற்சிபெற்ற சிலர்தான் தமிழ் நாட்டில் அதை அறிமுகப்படுத்தினர். இவர்களுள் முதன்மையானவர் தெ.பொ. மீனாட்சி சுந்தரம். தமிழ் நாட்டில் அண்ணாமலைப் பல்கலைக்கழகத்தில் தான் முதல் மொழியியல் துறை உருவாக்கப்பட்டது. தெ.பொ.மீனிடம் பயின்று பின்னர் அமெரிக்காவில் பயிற்சி பெற்ற தமிழ் மொழியியலாளர்கள் பலர் உருவாயினர். மு. சண்முகம்பிள்ளை, வி.ஐ.சுப்பிரமணியம், ச.அகத்திய

விங்கம், செ. வை. சண்முகம், கே. குமாரசாமிராஜா, இ. அண்ணாமலை முதலியோர் முதல் தலைமுறையைச் சேர்ந்த தமிழ் மொழியியலாளர்கள் என்னாம். இலங்கையில் க. கணபதிப்பிள்ளை இவ்வகையில் முன்னோடியா வார்.” (காலச்சுவடு; மார்ச் 2015). மொழியியலில் மிகுந்த ஈடுபாடு கொண்டு, ஒலிப்பியலிலேயே (Phonology) எழுத்துக்கள் எவ்வாறு உச்சரிக்கப்படுகின்றன, ஒலி வடிவங்களில் காணப்படும் வேறுபாடுகள் யாவை என்பன பற்றி மிக நுணுக்கமான முறையில் ஆய்வுகளை மேற் கொண்டார். ஒலிப்பியலிலிருந்த ஆர்வம் காரணமாக யாழ்ப்பாணப் பேச்சு வழக்கை, மிக நுண்ணியதாக ஆராய்ந்தார். யாழ்ப்பாணக் கிளைமொழி பற்றிய மிக முக்கியமான இரு ஆய்வுக் கட்டுரைகளை எழுதியுள்ளார். யாழ்ப்பாணக் கிளைமொழி பற்றி ஆய்வோர் இக் கட்டுரைகள் இத்துறையில் முன்னோடியாக அமைவை என்றும் புகழ்வர் என்று பேராசிரியர் கா.சி.வத்தம்பி கூறுகின்றார் (2010:136). அக்கட்டுரைகள் பின்வருமாறு :

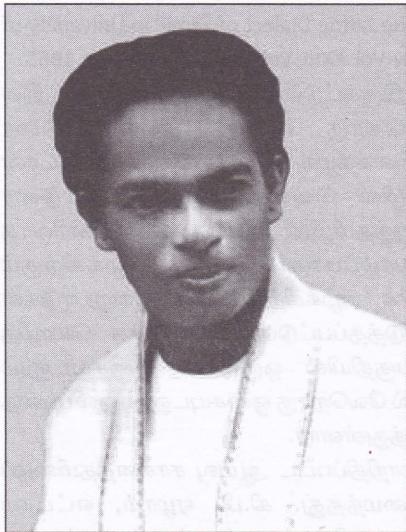
1. 'Jaffna Dialect of Tamil - A Phonological Study' in Indian Linguistic, Turner Jubilee Volume, Pune, India, 1958.
2. 'Words in the Jaffna Dialect of Tamil' in University of Ceylon Review. Vol. XXIII, Vol. I No.2, Peradeniya, 1965.

மேல்காட்டப்பட்ட இருகட்டுரைகளுடன் தமிழில் இவரெழுதிய “ஊருக்கொரு பேச்சு” என்ற கட்டுரை பேராதனைப் பல்கலைக்கழக தமிழ்ச்சங்க வெளியீடான “இளங்கதிர்” இதழில் வெளியானது. இக்கட்டுரையாழ்ப்பாணப் பேச்சுத்தமிழின் இயல்புகளை விரிவாக விளக்குகின்றது. யாழ்ப்பாணப் பேச்சு வழக்கிற்கும் மட்டக்களப்புப் பேச்சு வழக்கிற்குமுள்ள வேறுபாடுகள் ஒப்பாய்வுக்கு உட்படுத்தப்பட்டுள்ளன. பேச்சு மொழித் தொடர்கள் ஒரு பகுதியில் ஒருவகை ஒசையுடனும் இன்னொரு பகுதியில் வேறொரு ஒசையுடனும் ஒலிப்பதை விபரமாக எடுத்துரைத்துள்ளார்.

இவரது கலாறிதிப்பட்ட ஆய்வு சாசனத்தமிழைப் பற்றியதாகவே அமைந்தது. கி.பி. ஏழாம், எட்டாம் நூற்றாண்டுகளில் தமிழ் எழுத்துக்கள் எவ்வாறு அமைந்திருந்தன என்பது பற்றிய தகவல்களையும், சங்க இலக்கியங்கள், அற இலக்கியங்களிலுள்ள மொழியமைப்பு எவ்வாறான மாற்றங்களை அடைந்துள்ளன எனும் பிரக்ஞாயையும் இந்த ஆய்வு துல்லியமாக தூலக்கியது. வரலாற்று அடிப்படையில் ஆய்வு மேற்கொள்ளும் போது கி.பி. ஏழாம் மற்றும் எட்டாம் நூற்றாண்டுகள் அரசு அமைப்பு, பொருளாதார அமைப்பு, சமூக அமைப்பு, பண்பாட்டு நிலைமை ஆகியனவற்றில் மிக முக்கியமான ஒரு மாறுநிலைக் காலமாகும் (Age of Transition). அதற்கு முன்னர் நிலவிய அரசு, பொருளாதார, சமூக, பண்பாட்டு நிலைகளிலிருந்து வேறுபட்ட காலமாகும். இவரது ஆய்வில், தொல்காப்பியத்திலிருந்து நன்னாலுக்கு வருகின்ற தமிழ் இலக்கண வளர்ச்சிக்கான காரணிகளை அறிந்து நன்னால், தொல்காப்பியத்திலிருந்து வேறுபடுவதற்கான பின்புலக் காரணிகளை தெளிவுடையினர். இதனால் இந்த இரண்டு இலக்கண நூல்களையும் தெளிவாக மதிப்பிடுவதற்கு வாய்ப்பு ஏற்பட்டது.

இலங்கைப் பல்கலைக் கழகத்தின் முதல் தமிழ் பேராசிரியர் சுவாமி விபுலாநந்த அடிகளுக்கு இலக்கியம் படைக்கும் ஆற்றலும் ஆர்வமும் மிகுந்து காணப்பட்டது.

அதேபோல் இரண்டாவது தமிழ் பேராசிரியர் கணபதிப்பிள்ளைக்கும் ஆக்க இலக்கியத்தில் அதீத ஆர்வம் இருந்தது. செய்யுள், நாவல், சிறுவர் இலக்கியம் என்பன அவரது இலக்கிய ஊடகங்களாக அமைந்தன. விபுலாநந் தரைப் போலவே கணபதிப்பிள்ளையும் பாரதி மீது ஈடுபாடு கொண்ட கவிஞராக முகிழ்த போதும், மரபுநிலைப் பட்ட செய்யுளை இயற் றுவதிலேயே கவனம் செலுத்தினார். அக்கால மொழிப் பயில் வில் செய்யுள் இயற்றுதல் என்பது முக்கிய இடத்தினைப்பெற்றிருந்தது. செய்யுளின் வெளிப்பாடு “உயர்ந்த அரிய உனர் விலே” தான் தொடங்குகின்றது என்பதும் வற்புறுத்தப்பட்டிருந்தது.



இவ்வழி நின்றே கணபதிப்பிள்ளை செய்யுள் (பேராசிரியர் செய்யுளை பாடல் என்றே குறிக்கின்றார்) இயற்றினார். இதனை அவரது பின்வரும் கூற்று நிறுபிக்கின்றது: “மாணவர்களுக்குக் கட்டுரை எழுதக் கற்பிப்பது போலவும், மேடைப் பேச்சுப் பேசுப் பயிற்றுவது போலவும் அந்நாட்களிலே பாட்டியற்றப் பழக்குதல் மரபு. அதன் விளைவாக மனதிலே உயர்ந்த அரிய உனர்வு என்று ஏதனைக் கருதினரோ அதனைப் பாட்டிலே கூறுவதிலே ஆதம் திருப்தி கண்டனர். அக்காலக் கல்வியின் பயனாகப் பாட்டுப் பாடுதல் ஒரு பொழுது போக்காக அமைந்தது எனக்கும்”. தமிழின் நவீன கவிதை சார்ந்ததாக இவரது பாடல்கள் அமையாத போதும், அவற்றின் பாடுபொருள்கள் “சமகால” விடயங்களையே மையப்

படுத்தி கூழன்றன. இவரது இரண்டு செய்யுள் நால்கள் வெளிவந்துள்ளன : ஒன்று, “காதலியாற்றுப்படை” (கண்ணாகம், 1940), மற்றது “தூவுதும் மலரே” (கண்டி, 1962). “காதலியாற்றுப்படை” என்பது பழந்தமிழ் இலக்கியத்தில் பேசப்படும் ஆற்றுப்படை இலக்கிய வடிவத்தின் ஒரு புதிய அமைப்பு ஆகும். இது பருத்தித்துறையில் வசிக்கும் காதலனிடத்து, அவன் காதலியை ஆற்றுப் படுத்துவதாக அமைந்துள்ளது. இருபதாம் நூற்றாண்டின் முற்பகுதியில் யாழ்ப்பாணத்தில் நிலவிய வாழ்க்கைமுறை மிகச் சிறப்பாக சித்தரிக்கப் பட்டுள்ளது. அக்கால யாழ்ப்பாண வாழ்க்கை பற்றி அறிந்துகொள்வதற்கான மிகச் சிறந்த ஆவணமாக இச்செய்யுள் நூல் அமைந்துள்ளது. “தூவுதும் மலரே” எனும் செய்யுள் தொகுதியில் நான்கு கதைப் பாடல்கள் இடம் பெற்றுள்ளன. “சீதனக்காதை” என்பது யாழ்ப்பாணத்தில் 1930, 40 களில் நிலவிய சீதனக் கொடுமை பற்றிய ஒரு கதைப்பாடல் ஆகும். “விந்தை முதியோன்” என்பது எகிப்தியக் கதையாகும். “பாணர் புரவலன்” என்பது மட்டக்களப்பில் வாழ்ந்த ஒரு புரவலர் பற்றியது. “தீவெட்டிக் கள்வர்” என்பது யாழ்ப்பாணத்தில் 19 ஆம் நூற்றாண்டின் பிற்பகுதி, 20 ஆம் நூற்றாண்டின் முற்பகுதி ஆகிய காலப் பகுதியில் நடைபெற்ற தீவெட்டிக் களவுகளை நடத்திய ஒருவரைப் பற்றியதாகும். அவரது பெரும்பாலான செய்யுள்கள் கதைப்பாடல் களாகவே அமைந்திருந்தன. பேராசிரியர் அ.சண்முகதாஸின் கருத்தொன்று இவ்விடத்தில் எடுத்துக் காட்டத்தக்கது: “மாணவர்களாகிய நாம் சேர்ந்து கவிதை எழுதிய பேராதனைக் கவிதை (1960) என்னும் நூலிலே பேராசிரி யரும் பாட்டெடுமுதினார். “குறிஞ்சிக் கோமான்” என்ற புனைபெயரிலே மகாவெலிகங்கை ஆற்றின் அருகே மாலையிலே காதல்புரியும் பல்கலைக்

“மெல்லத் தமிழ் இனிச் சாகும்” என்று யாராவது பேசினால் அல்லது இந்தக் கருத்துப்படப் பேசினால் பேராசிரியர் கணபதிப் பிள்ளை பொங்கி எழுந்து விடுவார். புதிய துறையில் எல்லாம் தமிழ் வளர்வேண்டும் என்பதும் பேராசிரியரின் இலட்சிய வெறி.

கழகநம்பியர் நங்கைகள் பற்றியொரு பாட்டு எழுதினார்.

பறவைகளுக் கென்று மதன் விட்ட மலர்க்கணைகள்

பன்னாகுறி தப்பியங்கு பாங்கரத்தில் நின்ற

முறையுணர் கலைக்கழக நம்பியரை நங்கையைர

சோதிடவே மோனாலிலை மேனியவர் நின்றார்

என்றொரு பாடலை எடுத்துக்காட்டாக இங்குத்தருகிறேன். மென்மையான நகை உணர்வுடன் பாடலனையும் பண்பு பேராசிரியரிடம் இருந்தது என்பதற்கு இப் பாலடிகள் சான்றாக அமைகின்றன” (“இலங்கைப் பேராசிரியர்களின் தமிழ்யற் பணிகள்”; 1998: 24).

பூஞ்சோலை, வாழ்க்கையின் விநோதங்கள் முதலிய நாவல்களைப் படைத்து புனைகதைத்துறையிலும் ஈடுபட்டுள்ளார். ஜெர்மன் நாட்டு நாவலாசிரியர் டோர் கதாம் என்பவர் எழுதிய “இம்மென்சே” என்னும் நாவலைத் தழுவி அமைந்ததே “பூஞ்சோலை” நாவல். பிரெஞ்சு நாவலாசிரியர் அடு என்பவர் எழுதிய “இரட்டையர்” என்னும் நாவலைத் தழுவி “வாழ்க்கையின் விநோதங்கள்” என்ற நாவலைப் படைத்துள்ளார். இந்த நாவல்கள் தழுவல்களாக அமைந்த போதும், சம்நாட்டு மாந்தர்களே கதை மாந்தர்களாக அமைந்துள்ளனர். இந்நாவல்களில் பேராசிரியர் கணபதிப் பிள்ளையின் கற்பனைத் திறன், பாத்திரப் புனைவு, கலையுள்ளம் ஆகியவைகளை அறிய முடிகிறது.

சிறுவர் இலக்கியத்தில் பேராசிரியர் கணபதிப்பிள்ளைக்கு ஈடுபாடிருந்தது. பாரதியாரின் பாப்பாப் பாடல்களுக்கு இவர் அருமையான விளக்கம் கொடுப்பார். இலங்கை வானொலியில் குழந்தைகளுக்குக்கான நிகழ்ச்சிகளை அவ்வப்போது தயாரித்து ஒலிபரப்பி வந்தார். பஞ்ச தந்திரக் கதைகளைக்

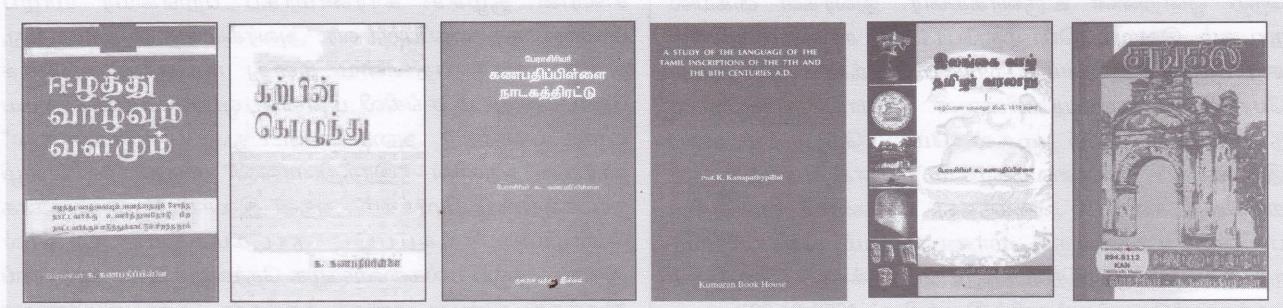
குழந்தைகளுக்கு ஏற்ற வகையில் எழுதி ஒலிபரப்பி வந்தார். இந்த எண்ணம் பேராசிரியரின் உள்ளத்தில் எப்போதும் கொழுந்து விட்டு ஏறிந்தது. ஐரோப்பாவைச் சேர்ந்த “குழந்தைப் பிள்ளைக் கதையாளர்” செய்த முயற்சியாவற்றையும் பாராட்டுவார் (த. சண்முகசுந்தரம்; “கலையருவி கணபதிப்பிள்ளை”; தமிழியற் கட்டுரைகள் : 1982). அந்தேசன் என்பவர் எழுதிய சிறுமி நூலைத் தமிழ் மரபுக்கு ஏற்றவாறு “நீரா மங்கையர்” என்ற பெயரில் தமிழ்பெயர்த்து வெளியிட்டார். இக்கதை நீரில் வாழும் ஒரு பெண் நிலத்தில் வாழும் ஒரு வனைக் காதலிப் பதனையும் அதனால் அடைந்த சோகத்தினையும் எடுத்துக் கூறுகின்றது. இவரது அச்சேறாத கையெழுத்துப் பிரதிகள் ஜெர்மனிய நாட்டுச் சிறுவர் கதைகள், நம்பிக்கையுள்ள நாதன், சங்குபதி முதலியவையாகும். கணபதிப் பிள்ளை தன் னுடைய குழந்தைகளுக்குச் சொல்லிய கதைகளே எழுத்தோவியமாகின.

“மெல்லத் தமிழ் இனிச் சாகும்” என்று யாராவது பேசினால் அல்லது இந்தக் கருத்துப்படப் பேசினால் பேராசிரியர் கணபதிப்பிள்ளை பொங்கி எழுந்து விடுவார். புதிய துறையில் எல்லாம் தமிழ் வளர் வேண்டும் என்பதும் பேராசிரியரின் இலட்சிய வெறி. ஆங்கிலேயரின் சிறந்த படைப்புகளை யாராவது அவ்வப்போது மொழிபெயர்த்து வெளியிட்டால் அந்த முயற்சியை அவர் பாராட்டுவார். ஆங்கில மொழியில் உள்ள இலக்கிய நூல்களைப் போல ஐரோப்பிய மொழிகளில் உள்ள படைப்புக்களை எல்லாம் தமிழில் மொழி பெயர்க்க வேண்டும் என்பதை வற்புறுத்துவார் பேராசிரியர். இதனாலேதான் ஜெர்மனிய மொழியில் தியோடர் சுதோம் என்பவர் எழுதிய இம்வென்வே என்ற நூலைப் பூஞ்சோலை என்ற பெயரிலே தழுவி எழுதி வெளியிட்டார். தபு

அவரது உள்ளார்ந்த ஆற்றல் முழுவதையும் வெளிக் கொணர்ந்த சாதனமாக அமைந்தது - கலாநிதி துரை மனோகரன் (இலங்கையில் தமிழ் இலக்கிய வளர்ச்சி; 1997: 172).

இ. பேராசிரியர் கணபதிப் பிள்ளை அவர்களின் பெயர், அவர் ஒரு சிறந்த நாடக ஆசிரியர் என்னும் வகையிலே தான் தமிழிலக்கிய வரலாற்றிலே நிலைத்து நிற்கும் - வித் துவான் க. சொக்கலிங் கம் (சொக்கன்) (பைந்தமிழ் வளர்த்த பதின்மர்; 1972: 54).

தமிழ் பண்பாட்டின் ஓர் அங்கமாக நாடகம் காணப்படுகின்றது. தமிழரின் மரபுதீயான வகைப் பாடாக உள்ள “முத்தமிழ்”, இயல் இசை நாடகம் என்ற மொழியின் மூன்று வடிவங்களைக் குறிக்கின்றது. சமஸ்கிருதச் சொல்லான நாடகம் என்பது நடனத்தையும் நாடகத்தையும் குறித்தது. எனவே, மரபுதீயான



என்பவர் பிரஞ்ச மொழியில் எழுதிய இரட்டையர் என்ற நூலை வாழ்க்கையின் வினோதங்கள் என்ற பெயரில் எழுதி அச்சேற்றினார். இத்துறையில் மேலும் உழைக்க வேண்டும் என்பது இவரின் பேரவா. இந்த முயற்சி கைகூடவில்லை. இவரின் தமிழாக்கங்கள் சில கையெழுத்துப் பிரதிகளாகவே முற்றுப் பெறாத நிலையில் இருக்கின்றன. ஈழத்துக் தமிழியல் ஆராய்ச்சி மேலும் வளர வேண்டும் என்பதில் பெரிதும் ஈடுபாடுடையவர் பேராசிரியர். தாழும் ஆராய்ந்து எழுதினார். மற்றவரையும் ஆராய்ந்து எழுதும்படி தூண்டினார். கிட்டத்தட்ட 40 ஆராய்ச்சிக் கட்டுரைகளைப் பல்வேறு இதழ்களுக்கு அவ்வப்போது எழுதினார் (த. சண்முகசுந்தரம்; “கலையருவி கணபதிப்பிள்ளை”; தமிழியற் கட்டுரைகள் : 1982).

பேராசிரியர் கணபதிப்பிள்ளை ஆய்வுப்புலமையுள்ள தமிழினர், கவிஞர், நாவலாசிரியர், சிறுவர் இலக்கிய கருத்தா என்று அவரது ஆளுமை பரப்பு பல்துறை சார்ந்து அகண்டதாக இருந்தது. இத்தகு அகண்ட பல துறைசார்ந்த அவரது ஆளுமைபரப்பின் மொத்த வீச்சும் நாடகத்துறையிலே பிரகாசித்தது என்பது முகில் மூடாத உண்மை. இதற்கு பின்வரும் மூன்று கூற்றுக்கள் சான்று:

அ. பேராசிரியர் கணபதிப்பிள்ளையின் பெயர் நாடகாசிரியர் என்ற வகையிலேயே பெரிதும் போற்றப்பட்டு வருகின்றது பேராசிரியர் கா. சிவத்தமிழ் (2010: 156).

ஆ. இலங்கைத் தமிழ் நாடகத்துறையில் ஒரு புதிய ஓளி யைப் பாய்ச்சியவராகப் பேராசிரியர் க. கணபதிப்பிள்ளை விளங்குகிறார். பேராசிரியர் அவர்களது பல்வேறு ஆக்க இலக்கிய முயற்சிகளுள், அவர் நாடகத்துறைக் காற்றிய பங்களிப்பே விதந்துறைக்கத்தக்கதாக விளங்குகின்றது. நாடகமே

கண ஞோட்டத் தில் நடனமும் நாடகமும் தமிழ்ப் பாரம்பரியத்தில் முக்கிய இடத் தினை பெற்று வந்துள்ளன. தொன்மைகாலம் முதல் ஒரு செழிப்பான நாடகமரபு தமிழில் நிலவியிருக்கிறது. சிலப்பதிகாரம் இதற்கு எடுத்துக் காட்டாகும். “முத்தமிழும் நான்மறையும் ஆனான் கண்டாய்” என்பது திருத்தான்ட கத்திலே வரும் அடி. சங்ககாலத்தில் (கி.பி 100- 300) எழுந்த இலக்கியங்களில் நாடகம் எனப்படுவது, அபிநயமும் இசையும் இணைந்த ஆடலைத் தான் குறித்திருத்தல் வேண்டும். சோழர் காலத்தில் (கி.பி.900-1400) கோயிலை மையமாகக் கொண் டெழுந்த நாடகங்களாய் இராஜராஜேசுவர நாடகம், பூம்புலியூர் நாடகம் என்பன கல்வெட்டுக்கள் வாயிலாக அறிய முடிகின்றது. ஆனால், இவை நூல் வடிவில் எமக்குக் கிட்டவில்லை. விசயநகரமன்னர் காலத்தில் (கி.பி.1400-1800)

பள்ளு, குறவஞ்சி ஆகிய பிரபந்தங்களிலே நாடகப் பண்பினை பெருமளவு காணலாம். ஐரோப்பியர் காலத்தில் (கி.பி.1800-1947) நாடகமானது தெருக்கூத்து (இலங்கையில் நாட்டுக்கூத்து அல்லது மரபுவழி நாடகம் என்பது தமிழகத்திலே தெருக்கூத்து என அழைக்கப் படும்), கம்பனிக்கூத்து (கொட்டகைக் கூத்து), நவீன நாடகம் என்ற முப்பிரிவுகளாய் நிலவுத் தொடங்குவதை அவதானிக்கலாம். உண்மையில் ஐரோப்பியர் காலத்தி லிருந்தே தமிழ் நாடகத்தின் வரலாற்றினை, வளர்ச்சியை அறிந்து கொள்ளப் போதிய ஆதாரங்கள் கிடைக்கின்றன.

தமிழ் கவிதை போல நாடகமும் காலத்துக்குக் காலம் மாற்றமடைந்து வந்திருக்கின்றது. ஈழத்திலும் தமிழ் நாடகம் பல்வேறு பரிமாணங்களில் வளர்ச்சி கண்டிருக்கின்றது. “ஆங்கிலக் கல்வி சிருட்டித்துவிட்ட மத்தியதரவர்க்கத்தின் ஒரு பிரிவினர் மேலைநாட்டு மொழிபெயர்ப்பு நாடகங்களையும் புராண இதிகாசக் கதைகளையும் கையாண்டு நாடகத்தைப் பொழுது போக்குச் சாதனமாகக் கொள்ள இன்னொரு பிரிவினர் ஈழத்துத் தமிழ் மக்களின் வாழ்க்கையையும் எண்ணங்களையும் பிரதிபலிக்கும் மன்னளும் ததும்பிய சமூக நாடகங்களை நாடக உலகில் இயற்பன்பு வாய்ந்த நாடக நெறி ஒன்றினை உருவாக்கினர். இவர்கள் கையில் நாடகம் வெறும் பொழுதுபோக்குச் சாதனமாகவன்றி சமூகமாற்றச் சாதனமாயிற்று. இப்போக்கின் முன்னோடி பேராசிரியர் கணபதிப்பிள்ளை ஆவார். அவருடைய நாடகங்கள் 1936 முதல் மேடையேற்றப்பட்டன. இலங்கைப் பல்கலைக்கழகம் பேராசிரியர் நாடகங்களுக்குக் களமாக அமைந்தது. பல்கலைக் கழகத்தில் பயின்ற மாணவரும் மாணவியரும் பேராசிரியர் நாடகங்களில் நடித்தமை குறிப்பிடத்தக்கது” (இருபதாம், நூற்றாண்டு ஈழத்துத் தமிழ் இலக்கியம்; 1979: 81,82).

�ழத்தில் நவீன நாடக மரபு கலையரசு க. சொர்ணவிங்கத்துடனேயே தொடங்குகின்றது. ஆங்கில நாடகக் கோட்பாடுகளுக்குக்கியை குறைந்த நேரத்தில், பொருத்தமான அரங்க அமைப்பும், வேடப் புனைவும், நடிப்புத் துறிதமும் கொண்ட நாடகங்களை கலையரசு சொர்ணவிங்கம் மேடையேற்றினார். இவை மத்தியதர வர்க்கத் தமிழர்க்கு ஏற்படையதான் ஒரு கலை வடிவமாயிற்று என்று பேராசிரியர் சிவத்தம்பி குறிப்பிடுகின்றார் (பார்க்க, ஈழத்தில் தமிழ் இலக்கியம்; 2010: 155). மத்தியதர வர்க்க நிலைப்பட்ட தமிழ் நாடக வளர்ச்சி கலையரசு அவர்களுடன் நின்றுவிடவில்லை. இலங்கைப் பல்கலைக்கழகமும் அதன் விளைகளமாக அமைந்தது. பேராசிரியர் கணபதிப்பிள்ளையின் நாடகங்கள் பல்கலைக்கழக அரங்குக்காக எழுதப்பட்டு நடிக்கப் பட்டன. இவருடைய நாடகங்கள் முற்றிலும் சமூக உணர்வுடையனவாகக் காணப்பட்டன. யாழ்ப்பாண மத்தியதர வர்க்கத்துக் குடும்பப் பிரச்சினைகள் யாவற்றையும் பேராசிரியர் கணபதிப்பிள்ளை தன்னுடைய நாடகங்களில் அலசி ஆராய்துள்ளார். ஆனால் கலையரசு சொர்ணவிங்கத்தின் நாடகங்களில் சமூகப் பிரச்சினைகள் இடம்பெறவில்லை.

பேராசிரியர் கணபதிப்பிள்ளை உடையார் மிகுக்கு, நாட்டவன் நகர வாழ்க்கை, முருகன் திருகுதாளம், கண்ணன் கூத்து, தவறான எண்ணம், பொருளோ

பொருள், சங்கிலி, சுந்தரம் எங்கே, துரோகிகள், மாணிக்க மாலை முதலிய நாடகங்களை எழுதியுள்ளார். அவர் எழுதிய நாடகங்கள் நான்கு நூல்களாக வெளிக் கொணரப்பட்டன. அவை: நானாடகம், இரு நாடகம், சங்கிலி, மாணிக்கமாலை என்பனவாகும். நானாடகம் நூல் 1940 வெளியானது. இத்தொகுதியில் உடையார் மிகுக்கு, முருகன் திருகுதாளம், கண்ணன் கூத்து, நாட்டவன் நகர வாழ்க்கை ஆகிய நான்கு நாடகங்கள் இடம்பெற்றுள்ளன. இந்நான்கு நாடகங்களும் சமூக நாடகங்களாகும். யாழ்ப்பாண வாழ்வியல் நிலைகள் இந்நாடகங்களில் இடம்பெற்றுள்ளன. இருநாடகம் (1952) என்ற நூலில் பொருளோ பொருள், தவறான எண்ணம் ஆகிய நாடகங்கள் உள்ளடக்கப்பட்டுள்ளன. உறவுக்குள் பொருள் தோற்றுவிக்கின்ற விபரதங்களை “பொருளோ பொருள்” நாடகம் பிரதிபலிக்கின்றது. “தவறான எண்ணம்” அரசியல் விமர்சனம் சார்ந்ததாக அமைந்துள்ளது.

“சங்கிலி” வரலாற்று நாடகமாகும். இந்நாடகம் 1951 ஆம் ஆண்டு இலங்கைப் பல்கலைக்கழகத் தமிழ்ச் சங்கத்தினரால் நடிக்கப்பட்டது. யாழ்ப்பாண அரசை ஆண்ட செக்ராசேகரன் என்னும் பெயர் கொண்ட சங்கிலி (கி.பி. 1519 - 1565) மன்னனே இந்நாடகத்தின் கதாநாயகன் ஆவான். யாழ்ப்பாண அரசில் பணியாற்றிய சிலரின் தழுச்சி காரணமாகப் பறங்கியர் யாழ்ப்பாணத்தைக் கைப்பற்ற வர, அவர்களைத் தோற்கடித்து, தனது அரச பதவியை தனது மகனான புவிராச பண்டாரத்திடம் சங்கிலி மன்னன் ஒப்படைப்பதை மைய மாகக் கொண்டு அமைக்கப்பட்டது. “மாணிக்கமாலை” ஹர்ஷவர்த்தனின் “இரத்தினாவலி” எனும் வடமொழி நாடகத்தின் தமிழாக்கம். அதன் இலக்கியச் சவைக்காக மொழிபெயர் கப்பட்ட நாடகமாகும். இந் நூல் இங்கிலாந்துப் பல்கலைக்கழக தேர்விற்குப் பாட நூலாய் இருந்தது என்பது குறிப்பிடத்தக்கது. “கணபதிப்பிள்ளை நாடகத் திரட்டு” நூலில் மேல்குறித்துக்காட்டப்பட்ட அனைத்து நாடகங்களும் உள்ளடக்கப்பட்டுள்ளன.

1936 ஆம் ஆண்டு இலங்டனிலிருந்து திரும்பிய பின்னர் 1953 ஆம் ஆண்டு வரை, இவர் எழுதிய நாடகங்கள் பல்கலைக்கழகத் தமிழ்ச்சங்கத்து ஆண்டு விழாக்களில் பல்கலைக்கழக அரங்குகளில் நடைபெற்றது. பல்கலைக்கழகத் தமிழ் பேராசிரியராக இருந்தமையினால், பல்கலைக்கழக மாணவர்களைக் கொண்டு தன் நாடகங்களை மேடையிலே பார்த்து, அவற்றின் குறைநிறைகளை அவதானித்து, பின்னர் தான் எழுதிய நாடகங்களை நூட்பமாக எழுதுவதற்கு அவற்றை உறுதுணையாக்கி கொண்டார். 1954 ஆம் ஆண்டு முதல் பல்கலைக்கழகத்துக்கு அப்பால், கண்டி, கொழும்பு, யாழ்ப்பாணம், திருகோணமலை, மட்க்களப்பு ஆகிய இடங்களிலும் மேடையேற்றப்பட்டன. இவருடைய நாடகங்கள் அக்காலத்தில் மிகவும் புகழ் பெற்றது “உடையார் மிகுக்கு” எனும் நாடகமாகும். நாடகத்துறையில் ஈடுபாடு காட்டிய நாடகக் குழுக்கள் இந்நாடகத்தில் நடித்து வந்தன. கலையரசு சொர்ணவிங்கத்தின் குழுவினர் “உடையார் மிகுக்கு” நாடகத்தை நடத்தினர்.

கணபதிப்பிள்ளையுடன் ஈழத்தின் தமிழ் அரசியல் அரங்கு தொடங்குகின்றதெனக் கொள்ளின் தவறாகாது என்கிறார் பேராசிரியர் சிவத்தம்பி. இவரது “தவறான எண்ணம்”, “சங்கிலி”, “துரோகிகள்” முதலிய நாடகங்கள்

அரசியல் நாடகங்களாகும். ஐம்பதுகளின் நடுப்பகுதியிலிருந்து ஈழத்தில் தமிழ்த் தேசிய உணர்வு முகிழ்க்கின்றது. இவ்வனர்வு கணபதிப்பிள்ளையையும் தொற்றிக்கொண்டது. இதற்கு இவரது “சங்கிலி” நாடகம் உதாரணமாகின்றது. “துரோகிகள்” எனும் நாடகம் ஈழத்தில் இளைஞர் எழுச்சியை 1956ஆம் ஆண்டிலேயே எடுத்துக் கூறியது. “புரட்சி”, “தேசிய இன விடுதலை” முதலிய அரசியல் கருத்துக்கள் இந்நாடகத்தில் பேசப்பட்டன. அந்த நாடகம் “புலிநாடு” என்ற நாட்டின் பகுதிக்கும் “மந்தை நாடு” என்ற நாட்டுக்கும் நடைபெற்ற போராட்டமாகச் சித்தரிக்கப்பட்டுள்ளது. பேராசிரியரின் நாடகங்கள் பெரும்பாலும் சமூகப்பண்புடையனவாகக் காணப்பட்டன. யாழ்ப்பான மத்தியதர வர்க்கத்துக்குடும், சமூகப் பிரச்சினைகளை பேராசிரியர் கணபதிப் பிள்ளை தமது நாடகங்களில் கொணர்ந்தார். சரிந்து கொண்டு வந்த நிலமானிய உறவுகளையும் நகர வாழ்க்கை மனித உறவுகளைப் பாதிக்கும் விதத்தினையும் இவரது நாடகங்கள் எடுத்துக்காட்டின. ஈழத்துத் தமிழ் நாடக உலகில் முதன்முதலாக ஈழத்துக் கதாபாத்திரங்கள் - சிறப்பாக யாழ்ப்பானத்துக் கதாபாத்திரங்கள் உலவத் தொடங்கின. ஏட்டுத் தமிழை விடவும் பேச்கத் தமிழே ஒரு மொழியின் உயிர்ப்பை அறிய உதவும் என்று கருதி, செந்தமிழ் நடையில் நாடகங்கள் எழுதப்பட்டு வந்த துழலில் பேச்கமொழியைக் கையாண்டு நாடகங்களை ஆக்கினார். பேச்கவழக்கின் இயல்பினை அறிந்து நுண்ணுரவோடு அதனை நாடகம் முழுவதும் பயன் படுத்தினார். பேச்கமொழி என்பது கொச்சைமொழி என்ற கோதாவில் நாடகங்களிற் சிறப்பாத்திரங்களுக்கு மட்டுமே பயன்படுத்தப்பட்டு வந்த போக்கினை மாற்றி, அதனை நாடகத்தின் அனைத்து உரையாடல்களிலும் பயன் படுத்திய மூலவராக அவர் விளங்குகின்றார். மொழியில் அவர் பெற்றிருந்த ஆழ்ந்த புலமை இதற்கு உறுதுணையாயிற்று. இவர் மொழியில் துறையில் விற்பன்னராய் இருந்தமையினால் போலும் முன்னைய நாடக ஆசிரியர் போலன்றி பிரக்ஞா பூர்வமாகப் பேச்க மொழியினைக் கையாண்டார். இவரது நாடகங்களிற் தோன்றிய பாத்திரங்கள் அன்றாடம் தாம் பேசும் மொழியிலேயே பேசின். “நானாடகம்” நாவின் முன்னுரையில் பேராசிரியர் இது பற்றிப் பின்வருமாறு குறிப்பிட்டுள்ளார்: “தமிழை இயல், இசை, நாடகம் என வகுத்தார் முன்னோர். இயற்றமிழ் வேறு நாடகத் தமிழ் வேறு என்பதை வற்புறுத்தற் பொருட்டன்றே. இதனை அறியாது இயற்றமிழில் நாடகமெழுதப் புகுந்தாரது பேதைமை என்னே! இக் குற்றத்தைத் திருத்துவான் நாடகத் தமிழில் எழுதினாலும் இவற்றை அன்றியும் நாடகம் என்பது உலக இயல்பை, உள்ளது உள்ளபடி காட்டுவது. ஆகவே, வீட்டிலும் வீதி யிலும் பேசுவது போலவே அரங்கிலும் ஆடுவார் பேசல் வேண்டும். இந்நான்கு நாடகத்திலும் வழங்கிய பாடையாழ்ப்பானைக் குடாநாட்டுக்குப் பொதுவாகவும் பருத்தித் துறைப் பகுதிக்குச் சிறப்பாகவும் உள்ளது.” யாழ்ப்பானப் பேச்கத் தமிழையே நாடகங்களில் கையாண்டார். அதிலும் யாழ்ப்பானத்துப் பருத்தித்துறைப் பிரதேச பேச்க மொழியையே பெரும்பாலும் நாடகங்களில் பயன்படுத்தினார். இவ்வாறு யாழ்ப்பான பேச்க மொழியினை நாடகங்களில் பயன்படுத்தி நாடகப் பாத்திரங்களுக்கு இயற்கைத்தனத்தையும், யாழ்ப்பான

பேச்க மொழிக்கு இலக்கிய அந்தஸ்தையும் ஏற்படுத்தினார். இத்தன்மையானது ஈழத்து நாடகத்துறை யிலே ஏற்படுத்தப்பட்ட புதுமை எனலாம். இவ்விடத்தில் பேராசிரியர் சிவத்தம்பியின் கருத்தொன்றை எடுத்துக் காட்டுவது பொருத்தமானது: “பேராசிரியர் கணபதிப் பிள்ளை தமது நாடகங்களில் யாழ்ப்பானப் பேச்க வழக்கைப் “பதிவு” செய்து வைத்திருக்கிறார் என்றே கூறவேண்டும். மொழியில் முறைமையில் ஒருவர் ஒரு குறிப்பிட்ட பேச்கவழக்கை எவ்வாறு பதிவு செய்ய வேண்டுமென்பதற்கு உதாரணமாக அமையும் வகையில் இந்தப் பதிவு நடை பெற்றுள்ளது. 1970-களின் முற்காற்றில் இலங்கை வந்திருந்த அமெரிக்க மொழியிற் பேராசிரியர் கேயர் (Gair) அவர்கள் யாழ்ப்பானப் பேச்க வழக்கைப் பதிவு செய்து கொள்வதற்குப் பேராசிரியர் கணபதிப் பிள்ளையாழ்ப்பான மொழியைப் பதிவு செய்த முறையின் சிறப்பைப் பெரிதும் சிலாகித்துப் பேசினார்” (2010:157).

“பொருளோ பொருள் நாடகத்தில் வரும் சிவில் சேவன்ற் வடிவேலு பேச்கின்ற மொழியும், முருகன் திருகுதாளத்தில் வரும் பேராசிரியர் சோமகந்தம் பேசும் மொழியும் அவர்கள் வீட்டிலே அன்றாடம் பேசும் மொழியோகும். படிப்பு, அந்தஸ்து, பணம் என்ற காரணத்தினால் வீட்டிலே பேச்கின்ற தமிழ்மொழி மாறிவிட்டதல்லவா? இதையே பேராசிரியர் தன்னுடைய நாடகப் பாத்திரங்கள் மூலமாகப் புலப்படுத்துகின்றார்” (1998:27). அவரது நாடகங்களின் பேச்கமொழியை அனுபவித்து மகிழ்ந்த சவாமி விபுலாந் தர், அவருக்கெழுதிய கடிதத்தில் இப்படி குறிப்பிட்டிருந்தார்: “மட்டக்களப்பு வழக்கு மொழியையும் ஒரிரண்டு நாடகங்களிலேபடம் பிடித்துவைப்பதுநன்று.”

ஆற் றுகைக் கான மேடை நாடகங்களை உருவாக்குதல், பல்கலைக்கழகத்தில் நாடக எழுச்சியை ஏற்படுத்துதல், மாணவ பரம்பரையை நாடகக் கலையில் ஆற்றுப்படுத்துதல், இயல்புநெறி நாடகங்களுக்கூடாக யாழ்ப்பானத்துது சமூக இருத்தலை சித்திரித்தல், யாழ்ப்பான பேச்க வழக்கை நாடகங்களில் பதிக்கைசெய்தல், தமிழின் சமூக, அரசியல் விடயங்களை விளக்குதல் - விமர்சித்தல் என்று பேராசிரியர் கணபதிப்பிள்ளை நாடகத்துறைக்கு ஆற்றிய பங்களிப்புக்களை குறித்துக் காட்ட முடியும். “ஆழ்தின் தமிழ் நாடக வளர்ச்சியில் பேராசிரியர் க. கணபதிப்பிள்ளை ஒரு மைல் கல்லாக மிளிர்கிறார். பேராசிரியரின் நாடகங்கள் இயல்பு நெறியின் பாறப்பட்டவையாகும். நவீன உரையாடல் அரங்கினை நன்கு பயன்படுத்தி யாழ்ப்பானத்தின் சமூக அரசியல் பிரச்சினைகளை அலசிய அவர், ஈழத்துக் கூத்துப் பற்றியும் சிரத்தை கொண்டிருந்தார்” என்பது பேராசிரியர் கா. சிவத் தமிழின் ஆய்வு முடிவாகின்றது. சுருங்கக் கூறின் கற்பனா லோகத்தில் வாழ்ந்த நாடக உலகை நடப்பியல் உலகுக்கு இழுத்து வந்த பெருமை இவருக்கேயுண்டு. ஈழத்தில் மாத்திரமன்றி முழுமையாகத் தமிழ் நாடக உலகிலேயே இம்மாற்றத்தை ஏற்படுத்திய பெருமையும் இவருக்குண்டு. ஈழத்து நவீன நாடக மரபு கலையரசு வழியில் ஒரு மரபாகவும், பேராசிரியர் கணபதிப்பிள்ளை வழியில் இன்னொரு மரபாகவும் இருகின்பட்டு வளர்ந்தது. ♦

குப்பது வியதமின்கூடிய கட்சிலே குதிரையிட கூப்பி
வெளிய முழுஷ்காடு நீண்டவு குணங்களைத் தோகி
உடைத்திட்டு கூட்டுரை யாறுபு குப்பத்திட்டு
கூட்டுரை முழுஷ்காடு நீண்டகூட்டுரை குதிரையிட
பிழைகை பூர்ச்சாவி" குணங்கள்தூயிட குவுட்டு
கூப்பி பிழையிட்டு கூட்டுரை குவுட் கண்ணபி
நீண்ட ரூபத்திட்டை குப்பு பூர்ச்சாவி
குதிரை குதிரையை குப்பது குவுட்டு
உடைத்திட்டு குப்பது குவுட்டு குதிரையிட்டு
குதிரை குப்பது குப்பது குவுட்டு குதிரையிட்டு

நிழல் வாட்க்ஞக

"கான்தி" பிடன்மார்க் வி.ஜீவுகுமாரன் கூறுகிற
ஒரு மில்லியன் மூலம் தொகையை கூத்து
உடைத்திட்டு குப்பது குவுட்டு குதிரையிட்டு
குதிரை குப்பது குப்பது குவுட்டு குதிரையிட்டு

வழுமையை விட இந்த வருட வின்ரா

டென்மார்க்கில் கடுமையாகவே இருந்தது.

முன்பெல்லாம் வாசல் கதவுக்கு வெளியே
படுத்திருக்கும் நாய் போலவே வின்ரா அமைதியாக
படுத்திருக்கும். பனி திட்டு திட்டாக படிந்து
போயிருக்கும். ஆனால் இந்த வருடம் கதவைத் திறந்த
வுடன் உள்ளே பாய்ந்து வரும் நாய் போல பனியை
காற்று வேகத்துடன் அள்ளி வீசிக் கொண்டிருந்தது.
வீட்டுக்குள் அதிகமாக அடைந்து இருக்க
நேரத்தைப் போக்குவதற்கு சின்னத்திரையும் பேஸ்டுக்
கும் வழி செய்து கொடுத்தது.

இவர் மடியில் ஜபாட்டை வைத்துக்
கொண்டு சின்னத்திரையையும் பார்த்தபடி ஜபாட்டை
யும் சொறிஞ்சு சொறிஞ்சு கொண்டிருப்பார்.

சிலவேளை இந்த பேஸ்டுக் என்ற ஒன்று
வந்திராவிட்டால் இந்தப் பிரச்சனை இந்த நேரத்தில்
இந்த ரூபத்தில் வந்திருக்கமாட்டாதே தவிர... இது
ஏதோ ஒரு நாள் ஏதோ ஒரு ரூபத்தில் வரவேண்டிய
ஒன்று தான்.

25 வருடங்களுக்கு முன்பு திருமணம்
பேசிவந்த பொழுது கேள்விப்பட்ட விசயம் தான்.

"பொடியனுக்கு கம்பஸில் ஒரு உலாச்சல்
இருந்து. பிறகு பெட்டைக்கு வேறை இடத்தில்
செய்து கொடுத்திட்டினம் அந்தப் பெடிச்சியும்
கண்டியோ ஹற்றனோ... புருஷன்காரன் பள்ளிக்
கூடத்திலை படிப்பீக்கிறபடியாலை அவனோடையே
போட்டுது. இப்ப ஒரு தொடசலும் இல்லை"

அந்த நாளில் இதையெல்லாம் நான் ஒரு
பொருட்டாகவே எடுத்துக் கொள்ளவில்லை.



ரிஷுசனுக்குப் போகும் பொழுதும் வரும்
பொழுதும் பொடியன் பண்ணாத சேட்டைகளும்
கிண்டல்களும் இல்லை. தபால்கார சின்னராகவின்
மகன்... சந்தையில் வரிபோடும் கனகுவின் மகன்...
பெரிய வாத்தியாரின் மகன் போன்றவர்கள் என்தீது
கொண்ட ஈர்ப்பு போன்றதொன்றே இதுவும் என
நினைத்திருந்தேன்.

இவர்களில் யாராவது ஒருவரில் எனக்கும்
ஒரு ஈர்ப்பு இருந்திருந்தால் "பொடியனுக்கு கம்பஸில்
ஒரு உலாச்சல் இருந்தது" என்ற வார்த்தைக்குள் இருந்த
"உலாச்சல்" என்ற சொல்லின் கணதி எனக்கு விளங்கி
யிருக்கும்.

அப்பா அம்மாவே கவலைப்படாத பொழுது
நானும் அதைப்பற்றிக் கவலைப்படவில்லை.

பெண் கேட்டு வந்த பொழுது புரோக்கர்
எங்களுக்கு தந்த அவரது கறுப்பு வெள்ளைப் புகைப்
படத்தில் அவர் மிகவும் அழகாக இருந்தார்.

நன்கு வாரியிமுக்கப்பட்ட சுருள் முடி,
இரண்டு கண் இமைகளுக்கும் இடையில் சிறியதான்
ஒரு விபூதிக்குறி, கட்டடம் போட்ட சேட், கையில்
தொங்கும் மணிக்கூடு, பாத்தடியில் அகன்ற பெல்
பொட்டம் ரவுசர், மிகவும் மொத்தமான பெல்ட்.

எந்தப் பெண்தான் இவரை மாட்டன் என்று
சொல்வார்கள்.

பெண் பார்த்து என்னை அவர்கள் வீட்டார்
“ஆம்” சொல்லி திருமணம் வரை அந்தப் படத்தை
எத்தனை தட்டை நேராக எல்லோர் முன் சில
தட்டைகளும் களவாக பல தட்டைகளும் பார்த்
திருப்பேன் என்று சொல்ல முடியாது.

பின் கடைப்புத்தகத்துள்... தலையணைக் கடியில்...வாழூத்தோட்டத்துள்... கொய்யா மரக் கிளையில்... மாமர ஊர்ச்சில்... கிணற்றுக் கட்டில்... அவரின் படத்தைப் பார்த்தபடியே இருப்பேன்.

ஒரு நாள் கிணற்றுக் கட்டிலில் இருந்து “கிணுக்”கென்று சிரித்த பொழுது அம்மா செல்லமாக கண்டித்தாள், ”உன்னை மந்திகை ஆஸ்பத்திரியில் வைத்துதான் வைத்தியம் பார்க்க வேண்டி வரும் என்று”.

“அதெல்லாம் நீ பார்க்க வேண்டாம். அவர் பார்ப்பார்” என்ற பொழுது அம்மா தனக்குள் மகிழ்ந்து சிரித்தபடி தண்ணீர் வாளியைச் சுமந்து கொண்டு என்னைத் தாண்டிச் சென்றது எனக்கு இப்பவும் ஞாபகம் இருக்கு.

நல்ல காலம் அம்மா சரி அப்பா சரி இப்போது உயிருடன் இல்லை.

இவர் வீட்டுக்கு சரி... இவருக்குச் சரி சீர் சிறப்பு என்று எந்தவிடத்தும் குறைவிடாது தாங்களும் ஆசைப்பட்டபடி அப்பா அம்மா திருமணத்தை வெகுசிறப்பாகச் செய்து வைத்தார்கள்.

நான் ஆசைப்படி அவர் படம் எடுத்த அதே ஸ்ரூடி யோவில் என் பக்கத்தில் அவர் நின்றிருக்க... அவர் பக்கத்தில் நான் அமர்ந்திருக்க படம் பிடித்து எங்கள் வீட்டு ஹோவில் மாட்டியிருந்தோம்.

அவர் கோட்டு குட்டுடனும் நான் கூறைச்சேலையுடனும் கறுப்பு வெள்ளைப் படத்தில் இருவரும் அழகாகத்தான் இருந்தோம்.

திருமணமான பின்பு வாழ்க்கை நன்றாகவே தான் ஓடிக்கொண்டிருந்தது.

ஆனாலும் கவையான ஒரு சாப்பாட்டில் ஒதோ ஒரு இடத்தில் ஏதோவொன்று போதாது போல் தோன்றும். ஆனால் எதுவென்று தெரியாது போலிருக்கும். அது உப்பா, புளியா, உறைப்பா, உவர்ப்பா, இனிப்பா எது தேவைப்படுகிறது என்று தெரிந்தால் அதைப் போட்டு அதன் கவையை இன்னும் நிறைவாக்கலாம். ஆனால் எது தேவை என்று தெரியாது. ஆனால் ஏதோவொரு குறை இருக்கின்றது என்று புரியும். அவ்வாறுதான் எங்கள் வாழ்க்கையும் ஓடிக்கொண்டு இருந்தது.

திருமணமான மூன்றாவது வருடம்தான் சுமி பிறந்தாள்.

எங்கள் இருவரின் கவனம் முழுக்க சமியிலேயே திரும்பியிருந்தது.

கணவனாக அவர் எனக்கும்... மனவியாக நான் அவர்க்கும் எந்தக் குறையும் இல்லாது வாழ்வை ஓட்டிக்கொண்டு இருந்தோம். ஆனால் அந்தக் கீறிட்ட ஒரு இடத்தை மட்டும் என்னால் நிரப்ப முடியாமல் இருந்தது. நிரப்ப முடியாது என்பதனை விட அது எது என்று தெரியாமல் திண்டாடிக் கொண்டிருந்தேன்.

வேலை நாட்களில் பெரிதாக எதுவும் தெரியாது. ஆனால் விடுமுறை நாட்களில் எங்களுடன் தான் இருப்பார். ஆனால் எங்களுடன் அவர் இல்லாதது போல இருக்கும்.

சுமிக்கு மூன்று வயதிருக்கும்.

ஒரு வெள்ளிக் கிழமை. சன்னதி முருகனின் பூஜை முடிய.... அன்னதான் மடத்தில் மதிய சாப்பாடும் உண்ட பின்பு கடற்கரையுடன் ஓட்டியிருந்த தென்னந் தோப்பு மணலில் அமர்ந்திருந்தோம். சுமியுடன் சேர்ந்து மணல் வீடு கட்டிக் கொண்டிருந்த பொழுது விளையாட்டாகவே “உங்களுக்கு ஒரு உலாச்சல் இருந்ததாமே” என்று கேட்டேன்.

அவரின் முகம் இருண்டு கொண்டு வந்ததைப் பார்க்கப் பயமாய் இருந்தது.

திடீரெனக் கருமேகங்கள் கூடி மழை கொட்டுவதைப் போல் அவர் தேம்பி தேம்பி அழத் தொடங்கி விட்டார்.

பக்கத்தே எழுந்தோடிப் போய் அவரை என் நெஞ்சுடன் அணைத்துக் கொண்டேன்.

தேம்பி தேம்பி அழுதார்.

சுமி பயந்தது போல நின்றிருந்தாள்.

அவளையும் இழுத்து மடியில் இருத்திக் கொண்டேன்.

நேரம் செல்ல செல்ல அவர் தன்னை ஆசவாசப்படுத்திக் கொண்டார்.

அவள் நினைவுடனேயே அவர் அந்த 3 வருடங்களும் என்னுடன் வாழ்ந்து கொண்டிருக்கிறார் என்று நன்றாகப் புரிந்தது.

ஆனால் நினைவுகளில் இருந்து மீள முடியாது என்னுடன் வாழ்ந்து கொண்டிருந்திருக்கிறார்.

சாப்பாட்டில் எது குறைந்திருந்தது என்பதற்கு எனக்கு விடை தெரிந்திருந்தாலும் அதனைப் போட்டு நிரப்பும் நிலைமையில் நான் இருக்கவில்லை.

அவரும் இருக்கவில்லை.

ஆனால் எங்கிருந்து அப்படி ஒரு துணிவு எனக்கு வந்ததோ தெரியாது.

ஓன்று மட்டும் சொன்னேன்.

“அந்தப் பொம்பிளை ஏதோ ஒரு நாள் உங்களைத் தேடி வந்தால் நீங்கள் என்னை விட்டுட்டுப் போங்கோ. நான் தடுக்க மாட்டேன். சுமியை நான் பார்த்துக் கொள்வேன்”

அவர் இல்லை எனத் தலையாட்டினார்.

மனச்சாட்சி தடுத்திருக்க வேண்டும்.

அல்லது என்னில் பச்சாதாபம் ஏற்பட்டிருக்க வேண்டும்.

மாலையில் சூரியனின் வெப்பம் தணிய

அடார் மெளனத்துடன் வீடு திரும்பினோம்.

வாழ்க்கை மீண்டும் தனது கதியில் இயங்கத் தொடங்கியது.

இலங்கையில் நடந்த வெவ்வேறு கலவரங்கள் இலங்கையருக்கு ஐரோப்பா கதவைத் திறந்து விட்டிருந்ததால் அதுவே நாங்களும் டென்மார்க்கிற்கு வரக் காரணமாயிருந்தது.

டென்மார்க் வருகை அவரில் எந்தப் பெரிய மாற்றத்தையும் ஏற்படுத்தவில்லை. ஏதோ ஒரு வகையில்

அவள் தன்னை ஏமாற்றி விட்டாள் என்ற நினைப்பு இருந்தாலும் அந்த காதல் தோல்வியில் இருந்து அவரால் விடுபடாமல் இருந்திருக்கிறார் என்று நான் அடிக்கடி புரிந்து கொள்வேன். அவ்வாறான தினங்களில் மட்டும் வாழ்க்கை நரகமாக இருக்கும்.

ஆனால் அடுத்த நாள் எல்லாம் மறந்து வாழ்க்கை ஒடுத் தொடங்கி விடும்.

இந்த தடையோட்டத்தால் எங்கள் இருவரின் வாழ்க்கை பாம்பும் ஏணியும் போல நகர்ந்து கொண்டிருந்தாலும் சுமியின் நீண்டகாலக்கல்வி... காத்திருந்த தொழில்... விரும்பிய திருமணம் என்பவை எந்தப் பாம்பின் வாயிலும் அகப்படாது ஏறுமுக மாகவே நிகழ்ந்து கொண்டிருந்தன.

என்னைப் போல் இல்லாது... அவளை சுயமாக அவளது சொந்தக் காலில் நிற்க வைத்த பின்பே அவளுக்கு கல்யாணம் என்ற ஒன்று அமைய வேண்டும் என்ற விருப்பத்தை அவள் பூர்த்தி செய்தது எனக்கு மிகப் பெரிய பெருமையாய் இருந்தது.

ஆனால் சுமிக்கு மகள் பிறந்து துடக்குக் கழிவு செய்து அடுத்த மாதம் தான் பாம்பின் வாய் வழியே பாதாளத்தில் விழுந்தது போல உணர்ந்தேன்.

அவர் முற்றாக தன்னில் இருந்து தான் விலகி விலகிப் போய்க் கொண்டிருப்பதை அவதானித்தேன்.

துடக்கு கழிவுவரை எங்கள் வீட்டில் இருந்த சுமியும் பேத்தியும் தங்கள் வீட்டை போய் விட்டார்கள் என்ற கவலையில் இருக்கிறார் என்றுதான் நானும் நினைத்தேன்.

ஆனால் சுமி இங்கிருந்த பொழுதே ஏதோ வொரு தேடலில் முகநூலில் அவளைச் சந்தித்திருக்கிறார்.

வெள்ளைச் சேலையில் இரண்டு வளர்ந்த மகன்களுடன்.

தனித்து தனித்து முகநூலினுள் தன்னை சிறைப்படுத்திக் கொண்டிருந்த அவரைப் பார்க்க பரிதாபமாக இருந்தது.

அவராகவேதான் எனக்குச் சொன்னார்.

"எனக்கு ஆளை ஒருக்கா காட்டுங்கோ"

காட்டினார்.

வெள்ளைச் சேலையிலும் வெற்று நெற்றியுடனும் அழகாகத்தானிருந்தாள். எதையும் நான் யோசிக்கவில்லை. துணிவாகக் கேட்டேன்.

"அவரேளாடை போய் வாழப் போறியளா?"

"என்னை நிமிர்ந்து பார்த்தார்"

பின்பு மெளனமாக இருந்தார்.

"உனக்கு இங்கை கிடைக்கிற பென்சன் வாழ்க்கை முழுக்க யாரிட்டையும் கை நீட்டாமல் வாழப் போதும். துணைக்கு சுமி இருக்கிறாள்.

பேரப்பிள்ளை இருக்குது. மருமகன் இருக்கிறார்...."

அடுத்து என்ன சொல்லப் போகிறார் என்று தெரிந்தாலும் மெளனமாகவே இருந்தேன்.

"இங்கை கிடைக்கிற என்றை பென்சனோடை ஊரிலை போயிருந்தால் அது

அவளுக்கும் உதவியாய் இருக்கும். அவளின்டை பிள்ளைகளுக்கும் உதவியாய் இருக்கும்"

இங்கிருந்து தன் பென்சன்காசை அவளுக்கு அனுப்பப் போகின்றன் என்றால் மகிழ்ச்சியாக என்னுடையதையும் சேர்த்து மாதாமாதம் அனுப்பச் சம்மதித்திருப்பன்.

ஆனால் அவர் இப்படி ஒன்றைச் சொல்வார் என எதிர்பார்க்கவேயில்லை.

நான் எதுவும் பேசவில்லை.

சுமிக்கு மூன்று வயதாகிய பொழுது சன்னதி மணலில் வைத்து நான் சொன்னதை மனதில் வைத்து அப்படிச் சொன்னாரோ தெரியாது.

சொன்ன வார்த்தைகள் நியமாகி வாசற் கதவைத் தட்டிய பொழுது மனதைத் திறக்கவோ, "போய் வாங்கோ" என வழியனுப்பவோ கஷ்டமாய் இருந்தது.

இல்லையில்லை... முடியாதிருந்தது.

சுமிக்கு தொலைபேசி எடுத்துச் சொன்னேன்.

அடுத்தநாள் தான் வருவதாகச் சொன்னாள்.

அடுத்தநாள் மதியம் போல் பேத்தியுடன் தனியே வந்திருந்தாள்.

பேத்தியுடன் மதியம் மருமகனைத் தவிர்த்து விட்டு அவள் தனியே வந்திருந்தாள்.

சிறிது நேரம் எவரும் பேசாது மெளனமாய் இருந்தோம்.

பேத்தி என்னைப் போலவே இருந்தாள்.

திரும்பி வர தகப்பனும் மகளும் எதுவும் பேசாது மெளனமாக இருந்து கொண்டிருந்தார்கள். தொலைக்காட்டி சியில் காரசாரமான விவாதம் போய்க் கொண்டிருந்தது.

டென்மார்க்கில் வாழும் ஒரு கறுப்பின் இளம் முஸ்லீம் பெண்.

இருபது வயதிருக்கும்.

பெற்றோர்கள் அவளை டென்மார்க்கில் இருந்து ஆபிரிக்க கலாசாரம் கற்பிக்கவென்று தங்கள் தாய்நாடான சூடானுக்கு அனுப்பியிருக்கின்றார்கள்.

அங்கு அவளுக்கு வலுக்கட்டாயமாக பெண்ணுறுப்பில் உணர்ச்சியைத் தூண்டும் கந்து பகுதியை (clitoris) சிறைவு செய்ய முயன்றிருக்கின்றார்கள். அதுவும் மதம் என்ற பெயரில் - நாலைந்து பெண்கள். உடல் சுக்தித்திற்காக ஒரு பெண் ஒரு ஆடவளைத் தேடிப் போக்க்கூடாது என்பதற்காகவும் பெண்ணுறுப்பு என்பது குழந்தை பெற்றுக் கொடுக்க மட்டுமே அவர்கள் கோட்பாடு. ஆனால் ஆண்களுக்கு எந்தக் கட்டுப்பாடும் அங்கு இருந்ததில்லை. பல மனைவிகளை வைத்திருக்க மதம் வழிவிட்டிருந்தது.

அவள் அவர்களை அடித்து விட்டு எப்படி யோதப்பி மீண்டும் டென்மார்க்கிற்கு வந்து விட்டாள்.

அந்த அடி அங்கிருந்த நாலு பேருக்கு விழுந்த அடியில்லை.

உலகம் முழுவதையும் அவர்களின் கலா சாரத்தை... அல்லது கலாசாரம் என்ற பெயரில் நடக்கும் காட்டுமிராண்டித் தனத்தை திரும்பிப் பார்க்க வைத்தது.

மொத்த டென்மார்க்கே தொலைக்காட்சி யில் ஒத்த குரலில் சொன்னது “உங்களுக்கு உங்கள் கலாசாரம் வேண்டுமென்றால் அங்கு போய் அங்கேயே இருந்து எதையென்றாலும் செய்யுங்கள். இங்கு பணத்திற்காக தங்கி இருந்து கொண்டு அங்கு வேறு ஒரு வாழ்க்கை வாழாதீர்கள்” என்று.

பாடசாலை மாணவ மாணவிகள்... சட்ட வல்லுனர்கள்... அரசியல்வாதிகள்... அனைவரும் மீண்டும் மீண்டும் சொன்னது, “இங்கு உங்களுக்கு தரும் பணம் கலாசாரம் என்ற பெயரிலை காட்டு மிராண்டித் தனத்தை ஊக்குவிப்பதற்காக அல்ல”.

சுமி என்னையும் இவரையும் திரும்பி பார்த்தாள்.

பின் கொஞ்சம் கடினமான குரலில், “அப்பா இப்ப நீங்களும் இதைத்தான் செய்ய யோசிக்கிறியள்... அம்மாக்கு துரோகம் செய்து போட்டு... என்றோ எங்கேயோ உங்களை விட்டுட்டுப் போன ஒருத்தி யோடை வாழ இந்த நாட்டுக் காசை மாதாமாதம் எடுத்துக் கொண்டு அம்மாவை விட்டுட்டுப் போறன் என்கிறியள்.”

சுமியை நிமிர்ந்து பார்த்தன்.

“அப்பா ஒன்று மட்டும் தெரிஞ்சு

கொள்ளுங்கோ. என்றைக்கோ ஒருநாள் உங்களுக்கு இருந்த காவல்வ (calf love)... அல்லது இபெக்கு வேஷன் (infatuation) காரணமாக அம்மாவை இவ்வளவு நாளும் ஏதோ ஒரு வகையிலை தண்டிச்சுப் போட்டியள். முடிந்தால் நீங்களும் அவரும் கல்யாணம் செய்திருக்க வேணும். அல்லது அம்மாவைக் கல்யாணம் செய்யாமல் இருந்திருக்க வேணும். நீங்களோ அம்மாவோடை வாழ்ந்திருக்கிறியள். ஆனால் உண்மையாய் வாழ்ந்திருக்கேல்லை. அதாலை தான் இப்ப அம்மாவை விட்டிட்டு போக யோசிக்கிறியள்”

“சுமி” என அவளை ஆசுவாசப்படுத்தப் பார்த்தன்

“கொஞ்சம் பொறுங்கோ... உங்களுக்கு அம்மாவும் நானும் என் பேத்தியும் வேண்டாம் என்று விட்டு நீங்கள் போகலாம். நானும் அம்மாவும் கூட உங்களை தூக்கி எறிந்து விட்டு வாழலாம். ஆனால் என்றை பேத்திக்கு நீங்கள் வேணும். அவரிட அப்பாவை என்றை பிள்ளைக்கு அப்பட்பா என்று காட்டும் பொழுது இதுதான் அம்மப்பா எனக் காட்ட அவருக்கு ஒரு அம்மப்பா வேண்டும். ஸ்கைப்பிலை வாங்கோ என்டு சொல்லிப் போட்டு அவருக்கு

நீங்கள் கை காட்டிக் கொண்டு இருக்கிற வாழ்க்கை வேண்டாம். நாளைக்கு அவருக்கு ஒரு நல்லது கெட்டது நடக்கேக்கை கூட இன்னார்ரை பேத்தி எண்டதும் தானே சேர்ந்து வரும்”.

இது என் சுமியா என எனக்கு ஆச்சரியமாய் இருந்தது.

“இதையும் தான்டிப் போறதெண்டால் ரி.வியிலை சொன்ன மாதிரி இந்த நாட்டிலை இருந்து ஒரு துளியையும் எடுக்காமால் போய் அங்கை இருக்கிற காணியைப்பூமியை கொத்திக் கிளறிக் கொண்டு அங்கை இருக்கிறவையோடை வாழுங்கோ. செத்த பிறகு கூட இன்னாரின் அன்புக் கணவரும் இன்னாரின் ஆருயிர் தகப்பனாரும் இன்னாரின் பேரனும் என்று போடவேண்டாம் என்று அங்கையிருக்கிறவைக்கும் சொல்லி வையுங்கோ. அம்மா இன்றுவரை வாழ்ந்தும் வாழவெட்டி போலைத் தான் வாழ்ந்திருக்கிறா. அவாவை நான் பார்ப்பன்”

அவரின் முகம் மாறிக்கொண்டிருந்தது.

அடுத்த கணம் அது தன் கட்டுடைத்தது.

பலமாக ஆழத் தொடங்கினார் - சன்னதி மணலில் இருந்து அழுதது போல.

ஓடிப் போய் அவரை அரவணைத்துக் கொண்டேன்.

சுமி தன் படபடப்புக் குறையாமல் சொன்னாள்.

“நீ உன்றை குழந்தையைத் தாலாட்டு. நான் என்றை குழந்தை நித்திரையெண்டாலும் தூக்கி கொண்டு போறன். இனி நான் இங்கை வாறாது எண்டால் சரி... இவரை அப்பா என்று சொல்லுறது எண்டால் சரி... இவரின் பேஸ்புக் எக்கவுண்டிலை அவள் இருக்கக் கூடாது.

நீயும் மாதவியிட்டை போன கோவலன் திரும்பி வருவார் வருவார் எண்டு இந்த இருபத்தைந்து வருசம் காத்திருந்தது போல காத்திருக்க வேண்டாம். அவள் இல்லாத இவரோடை வாழுறது எண்டால் வாழ் இல்லாட்டை என்னோடை வந்திரு. இல்லாட்டி ஆயிரம் முதியோர் இல்லம் இருக்கு. அங்கை போயிரு. நீயும் சரி... அவரும் சரி... தியாயங்கள் செய்கிறம் இது செய்கிறம் என்று சொல்லிக் கொண்டு பொய் வாழ்க்கை வாழாதையுங்கோ.

“அங்கை இருக்கிறவருக்கு அங்கை வாழுத் தெரியும். அவருக்கு ஒரு விவஸ்தை வேண்டாம் - இஞ்சை ஒரு மனுசிக்கு துரோகம் செய்கிறம் எண்டு... ஒரு கட்டுப்பாடு இல்லை... தார்மீகம் இல்லை... 24 மணித்தியாலமும் அதைச் சரண்டி சரண்டி... பச்சையாய் சொன்னால் இதுவும் ஒரு விபச்சாரம் - முகழுடி போட்ட விபச்சாரம்!” சுமியின் குரல் உச்சஸ்தாயியைத் தொட்டது.

குழந்தை அழ அழ குழந்தையைத் தூக்கிக் கொண்டு வெளியே போனாள்

சுமியை நினைக்கப் பெருமையாய் இருந்தது. இவரை நினைக்கப் பாவமாய் இருந்தது. ♦

காதற் கீதம் - 11

காதலுக்கு எப்பொழுதும் இந்தக் கெட்ட பழக்கம்
பிறகேன் அர்த்தமில்லாமல் தயங்கியபடி நிற்கிறாய்?

போ

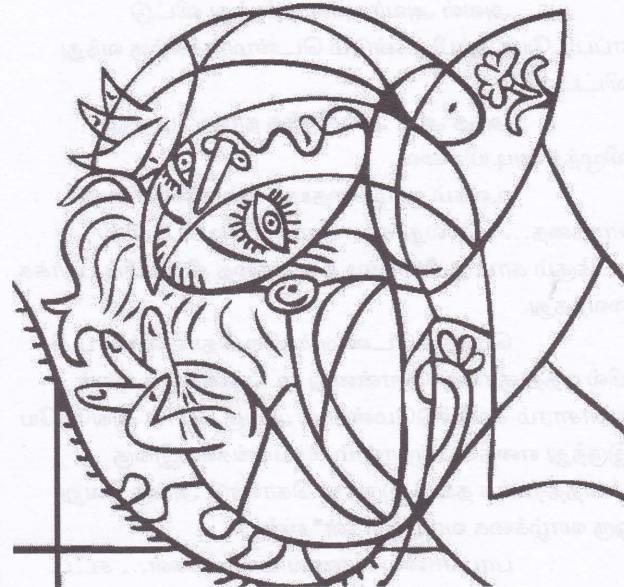
இந்தக் கரை இங்கே தான் இருக்கும்
தன்னைத் தொட்ட தண்ணீர்
தூர
மிகத்தூர
போன பிறகும்

காதற் கீதம் - 14

மார்க்கப விட உயர்மாய்
தொப்புமை விட ஆழமாய்
தொட்டகளை விட மர்மமாய்
இடைகளை விட மூக்கமாய்
வேறுன்னதான் இருக்கிறது
இந்தப் பிரபஞ்சத்தில்?
நீ ஒரு பதிலும் கூறவில்லை
உன்விழிக்கோடியில்
மர்மமான நீர்த்துளி மட்டும் மின்னியது

காதற் கீதம் - 24

பருத்திச் செடியின்
ஒவ்வொரு
பஞ்சக்கோதுக்குள்ளும்
உன் முகத்தீருக்கான
ஓர் இழை
குறைந்தது ஒன்றாவது
இருக்கும்
மரங்கொத்தி
தன் உலோகச் சொண்டால்
காட்டிலுள்ள ஒரு சிம்பு
குறைந்தது ஒன்றாவது
உன் சுவப்பெட்டிக்காகும்



காட்டுத் தீயாகட்டும்
கடற்கீழ் நெருப்பாகட்டும்
கொழுந்து விட்டெரியும் தீயில்
ஒரு பங்கு குறைந்தது ஒன்றாவது
உன் ஸமத்துக்காகும்
உன் கவலையை விடு
ஒவ்வொரு மனிநேரமும் மரணத்துக்குரியதே
அதனுள் உன் பங்கு பத்திரமாயுள்ளது

இடையீடின்றி கண்ணீரைக்

கொட்டும் கண்களில்

அநந்தம் கண்கள்

இடையீடின்றி

அநுவியாய்ச் சொறியும்

கண்ணிரில்

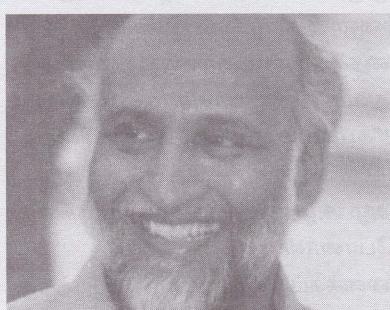
உங்குரிய ஒரு துளி குறைந்தது ஒன்றாவது

இருக்கும்

பிறகேன் கவலைப்படுகிறாய்?

உன் பங்கு பத்திரமாயிருக்கும்

குஜராத்தி மீலம் : வரிஷ் யீஸாஷ்ரு
தீங்கில் வழவும் : பியஷ் ஜோவி
தமிழாக்கம் : சோ.ப

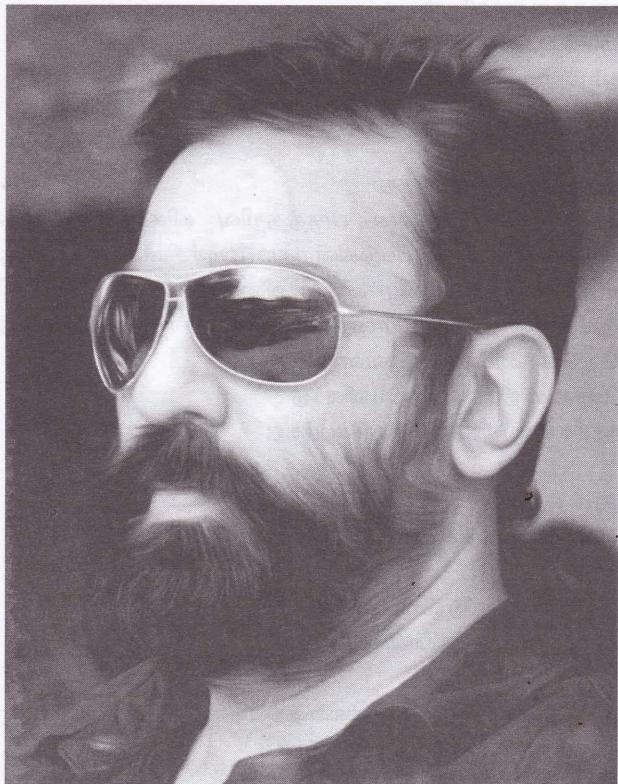


பின் நவீனத்துக் கவிஞர் என அறியப்பட்ட ஹரிஷ் மீனாஷ்ரு பத்துக் கவிதைத் தொகுதிகள் வெளியிட்டுள்ளார். இவர் ஆக்கங்கள் ஹிந்தி, மராத்தி, மலையாளம், கன்னடம், ஆகிய மொழிகளில் பெயர்க்கப்பட்டுள்ளன.

கமல்ஹாசன் கவிதைகள்:

சில குறிப்புக்கள்

■ இ.சு.முரளிதூரன்



தேறிய பெறுமான வார்த்தைகளின் நயாதீமான ஒழுங்கமைப்பினையே கவிதை எனக் குறிப்பிடுகின்றோம். “கவிதை புனைதல் சிறப்பான கொடை அல்லது பைத்தியக்காரத்தனம்” என்கிறார் அரிஸ்டோடோட்டில். அனுபவ வெளியில் சொல்மந்தை மேய்ப்பவனாகவும், மொழி முகாமையாளனாகவும், உபநீரோட்டத்தை உறைநிலையாக்கி மாற்றுமையாகக் கட்டமைக்கும் ஆற்றல் மிக்கவனாகவும் கவிஞருள் அமைகின்றான். கவிஞருள் என்ற காரரக்கால் அம்மையின் படைப்பு மாங்கனியில் ஒவ்வொரு சுவைஞஞும் பரமதத் தனது அதிர்வினைப் பெற வேண்டுமே தவிர, எல்லைப் பயன் கோட்பாட்டினை உறுதிப்படுத்தி விடக் கூடாது. சொற்சீவளியால் கூர்மைப்படுத்திச் செல்வதாகக் கவிதை புனைதல் அடையாளப்படுத்தப்படுகின்றது.

வெகுமக்கள் ரசனைக்கு தீனியாக அமைந்த

திரைத்துறையின் நடிகள் ஒருவனிடமிருந்து குறுங்குழும வாசிப்பிற்கு ஏற்ற தற்புதுமையும், நுகர்ந்யமும் பினைந்த கவிதைகள் வெளிப்படுவது வியப்பிற்குரியதாகும். சக்கலைஞர் களிடமிருந்து பன் முக ஆளுமையால் வித்தியாசப்படுகின்ற கமல்ஹாசன், சமகாலக் கவிஞர் பலரிடமிருந்து வேறுபடுவதும் குறிப்பிடத்தக்கது. எளிமை என்ற கருத்து வெளியில் பயணிக்கும் புற்றீசல் தனங்களுக்கு நடுவன், திரள் மொழியுக்குக்களால் திரைக் கலைஞர் ஒருவன் கவிதையினை வெளிப்படுத்துவது கனதியான விடயமே! கமல்ஹாசனின் கவிதைகள் போலச்செய்யும் குழுமத்தினருக்கு செக்மேற் (Check Mate) எனக்கொள்ளத்தக்கன.

ஜெயகாந் தன், சுஜாதா, பாலகுமாரன், போன்றோர் கமல்ஹாசன் நடத்திய “மய்யம்” இதழில் ஆக்கங்களை எழுதியுள்ளனர். “மய்யம்” இதழில் கமல்ஹாசன் மழைக்கும் என்ற சொல்லாட்சியைக் கையாண்டுள்ளார். (பூ-பூக்கும், காய் - காய்க்கும் என்பது போல் மழை மழைக்கும்) “சாவி” இதழில் இவர் எழுதிய கதையொன்றை வண் னானிலவன் சிலாகித் துப் பாராட்டியுள்ளார். இத்தகு ஆளுமையிக்க நடிகர் ஒருவரைத் தமிழ்ச் சுழலில் காண்பது அரிதே! கமல்ஹாசனின் கவிதைகள் கொண்டாட்டத்திற்குரியன் என்ற தவறான கருத்தியலை நான் முன்மொழியவில்லை. ஊழிநிகர் ஈழப்போர்ச்சுழலிலும் சிலர், வசனங்களை மடக்கி மேலிருந்து கீழாக எழுதிவிட்டு கவிதை என்றும்ப வைக்க எத்தனித்தனர். இத்தகைய போலிமைகளோடு ஒப்பிடும் போது கமல்ஹாசனின் கவிதைகள் ஓரளவு தரமாகவே எனக்குப்படுகின்றது.

“தீராநதியில்” சஞ்சிகையில் கமல்ஹாசன் எழுதிய “தாயம்மாள்” கவிதையானது, மலம் அள்ளும் தொழில் புரியும் ஒருத்தியின் தூய உள்ளத்தையும், தாய்மை உணர்வையும் வெளிப்படுத்தி நிற்கிறது.

“காதவின் கழி பொருளாய்ப் பிறந்த ஓர் பிள்ளைக்குத் தாலாட்டு இசைப்பது போல் மொய்த்தன ஈக்கூட்டம்” என குப்பைத் தொட்டியில் போடப்பட்ட குழந்தையை எளிமையாக வருணிப் பினும்,

வார்த்தைகளின் ஒழுங்கமைப்பு வசீகரமாகவே அமைந்துள்ளது.

ஸழக்கனவின் மங்கிய புகைப்படம் உக்கி உதிர்ந்த பொழுதிலே “மௌனத்தின் வலி” என்ற தொகுப்பு வெளியானது. அத்தொகுப்பி லுள்ள கவிதையில் சமரின் வன்மத்தை,

“எயம் துளைத்துக் கசிந்து சிவந்த

காயம் தொட்டுக் கையை நன்னத்து

விண்ணே தெரிய மன்னில் சாயந்தேன்”

என ஊழியில் தெறிக்கும் உக்கிரத் திவலையின் படிமாக வார்த்தைகளை ஓசையோடு நகர்த்திச் செல்கிறார். தீவிரவாதி - போராளி குறித்த பார்வையில் அவர் சுயமுரண்பாடு கொண்டுள்ளதால் உள்ளடக்கம் ஒவ்வாமையை ஏற்படுத்தலாம். எனினும் அவரது மொழியாட்சி போற்றக்குறியதே!

தனிமனித அகமியில் நாயதீமான அனுபவச் சுவற்றை நிகழ்த்தக்கூடியதாக கமல்ஹாசனின் கவிதைகள் அமைகின்றன. தூலப் படிமங்களின் நெறியில் தூக்குமமான தேடலுக்கு அழைத்துச்செல்கின்றன.

“மனிதக் கடலிலே ஓர் நாள்

என் சின்னாத் தூண்டிலில்

சிக்கினார் சில ஞானிகள்

அன்றேனோ பசியில்லை

சமையலுக்கு ஆளுமில்லை

கடலிலேயே விட்டு விட்டு

கரை நோக்கி

விரைந்து விட்டேன்”

காரிருளில் பளிச்சிடும் மின்னலென மிரள் வனப்பியலை தன்னகத்தே கொண்ட சொற் சேர்க்கைகளை அநாயாசமாகக் கையாளுகின்றார்.

ஞான மெனும் பெருஞ்சிங்கம்

எழும்புகளை உண்பதின்லை

இறந்த பின் சிங்கத்தை

எழும்புகள் உண்பதுண்டு

ஈரஞ்சுவறிய வார்த்தைகளின் செல் நெறியில் வாசக மனத்தை நன்றாக்கும் வகையிலே “மழை” கவிதை எழுதப்பட்டுள்ளது. தனது கவித்துவ வீச்சால் இயற்கையின் ஆழ்துளையில் புதைந்துள்ள பரவசத்தை அழகுற வெளிப்படுத்துகிறார்.

“நேற்று ராத்திரி மழையீரத்தை

நக்கிக்குடித்தது குரியன்

மரத்தோழியிய

கோந்துப்பாளமும்

மனதிளகியதால் தமதுமுத்து

தொண்டை கனத்த

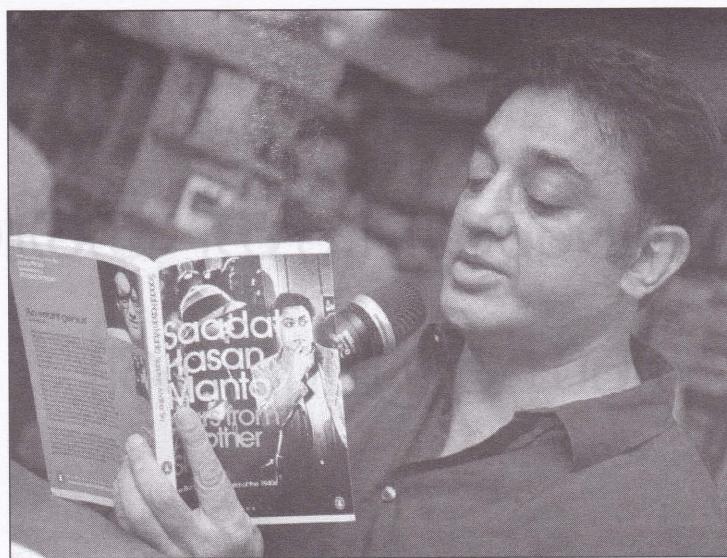
காகம் ஒன்று

தலையைச் சிலிர்த்து

வானம் பார்க்குது

முருங்கைப்பூவைக்

குடையாய்ப் பிழத்தும்



முதுகு நன்னத்தோர்

கம்பளிப்புச்சி!

ஆம் நேற்று ராத்திரி

நல்ல மழை தான்

இன்று

நத்தை மீண்டும் நகர்ந்தது.

வரலாற்றின் மீதான பகுத்தறிவு விசாரணையாக “ஹிம்சாபுரி” கவிதை காணப்படுகின்றது. முடிச்சியம் புரிதலுக்கு உள்ளாகும் தருணத்தில் அவிழாளிகள் அடையும் பரவசம் அலாதி யானது. இக்கவிதை அதற்கான உச்சமான சாத்தியங்களைத் தன்னகத்தே கொண்டமைந்துள்ளது.

“போதியின் நிழவில் ஏற்றிய விளக்கு

ஆத்திக வெயிலில் வியர்த்துக் கறுத்தது

தச்சன் ஒருவன் அறிவைச் சீவி

தானே அறைபடச் சிலுவை செய்தனன்

(Z) ஜாரின் கோலிற் செம்மை இலையெனச்

சின்னது சிவந்த குடியொன்றுயர்ந்தது

யூத்பெருமான் அனுவை விண்டத்தில்

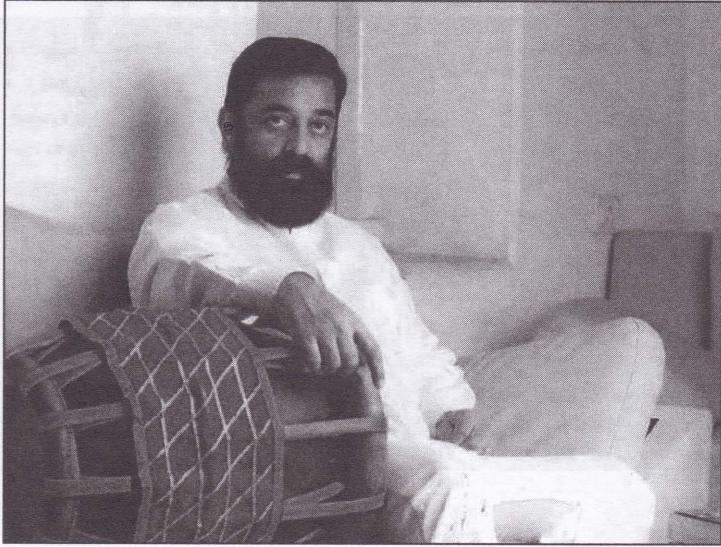
ஆயுதம் கண்டனர் அமெரிக்கச் சித்தர்

ஒற்றைக்கழியோன் அஹிம்கையில் பெற்றது

உற்றது இன்று ஹிம்சா புரியாய்”

பகுத்தறிவை பரப்பிய புத்தனையே கடவுளெனக் கொண்ட முரண், யேசு பிரானின் அறிவார்ந்த அன்பு மயக் கருத்துக்களே அவரது மரணத்தை கட்டமைத்த முரண், ரஷ்யப்





புரட்சிக்குப் பின்புலமான ஜார்மன்னனின் கொடுங்கோல், அயன்ஸ்ரீனின் போர் விரோத மனப் பாங்கினை கருத்திலே கொள்ளாது அவரது அனுக் கொள்கையைக் கொண்டே அனுவாயதும் செய்த அமெரிக்காவின் “ஞானம்”(!), காந்தியின் தேசத்தில் நிகழும் சமகால வன்முறைகள் என அனைத்தையும் கட்டிறுக்கமாக சொற்களிலே காத்திரமான கவிதையாக்கி யுள்ளார். “ஹிம்சாபுரி” கவிதையை வெகு வாசகர் தளத்திற்கு எடுத்துச்செல்ல மகுடேஸ்வரன் என்ற உரையாசிரியர் தேவைப் பட்டமை கமல்ஹாசனின் ஆளுமைக்கு மேலும் வலுவுட்டி நிற்கின்றது.

“முனை பேராய்ப் போனா வேலை

உருப்படாது

பூணை எந்தன் வழி கடந்தால்

சரிப்படாது

எந்தனை சொல்லி என்னைக்

குழப்பி விட்டை

கந்தனுக்கும் கண்ணனுக்கும்

கன்னாம் தொட்டு தலை வணங்கி

கண்க்கெழுமதும் காகிதத்தில்

கண்பதிக்கு சூழிபோட்டு

படியேறி மலையேறி

பாசிக்குளம் பச்சை மூழ்கி

உயிர் கொடுத்த சாமிக்கு

மயிர் கொடுத்து மயங்கி விட்டேன்”

என்றவாறாக, எளிமையான வார்த்தையடுக்குகளால், பின்னப்பட்ட சராசரித்தனமான கவிதைகளுக்கும் அவர் சொந்தக்காரராகவே உள்ளார். இணையத்தளத்திலே திட்டமிடப்

படுகின்ற திருமணங்களை விட காதல் திருமணங்கள் சுவாரஸ்யமானவை என்ற கருத்தினைத் தருகின்ற இலகுநடையிலமைந்த கவிதைகள் பலவற்றையும் புனைந்துள்ளார். மரபின் ஒசை இயல்பாகவே கைவரப்பெற்ற உன்னத அனுபவத் தொற்றலை நிகழ்த்தும் கவிதைகளும் அவரிடத்திலே பிரவாகித் துள்ளமை விதிந்துரைக்கத்தக்கதாகும்.

கடவுள்

கிரகனாதி கிரகணங்களுக்கு அப்பாலுமே ஒரு அச்சாய சக்தி உண்டாம்

ஆளுக்கு ஒள் ஒரு பொழுப்புரை கிறுக்கினும் ஆருக்கும் விளங்காததாம்

பரதேசம் வாழ்கின்ற அப்பாவி மனிதரைப் பலகாரம் செய்து உண்டதும்
பின்னையின் கறியுண்டு நம்பினார்கருளிடும்
பரிவான பரிபரம்மே

ஆகமக்குளம் மூழ்கி மும்மலம் கழி
அறிவை ஆத்திகச் சலவையும் செய்
குட்டித்துப்போற்று மனியாத்துப்போற்று
கற்பூர் ஆராந்திலைய
தையாடா ஊசியில் தையைனத் தந்தபின்
தக்கதைத் தையாதிரு
உய்திடும் மெய்வழி உதாசித்த பின்
நைவனே நின்றன் நின்னன்”

கடவுள் மறுப்பை தெவிட்டும் வரைக்கும் படைப்புக்களில் பதிவு செய்தமையின் நீட்சியாகவே இக்கவிதையை இனங்காண் கின் ரோம். பலகாரம் செய்து உண்ணுதல் “ஆகமக்குளம் மூழ்கி மும்மலம் கழித்தல்” என்னும் படிமங்கள் வழி கட்டியெழுப்பப்படும் கருத்தியல் கமல்ஹாசனின் கவிதாவிலாசத்தை தெளிவாகவே இனங்காட்டுகின்றது.

“கவிதையென் பது அனைத்து வார்த்தைகளும் எளிதாகப் புரியும் வகையில் அமைய வேண்டும்” என்ற இலகுமயவாதி களின் கோட்பாடுகளுக்குள் குழமந்து போகாமல் தற்புதுமையான கவிதைகளைப் படைக்க முற்படும் கமல்ஹாசன் விதந்து பாராட்டப்பட வேண்டியவர். திரைத்தறையைச் சார்ந்த அவரிடமிருந்து வெளிக் கிளம்பும் கவிதைகளை விட, மட்டரக்மான கவிதைகளை எழுதுவோர் “எளிமை” குறித்தே இறுதிவரை பேசுவார்கள் எனில் கமல்ஹாசனைக் கடந் தேறிச்செல்லுதல் இயலாத காரியமாகிவிடும். கமல்ஹாசனின் கவித்துவத்தைக் கூடச் சமன் செய்ய இயலாதோர் “கவிஞர்” என்ற அடையாளத்திற்கு ஆசைப்படுவது அபத்தமான தென்றேநம்புகின்றேன். ♦



புன்யாகாந்தி விஜேநாயக்க

புன்யாகாந்தி விஜேநாயக்க ஆங்கிலத்தில் எழுதிய லிளங்கையின் சிங்கள் எழுத்தாளராவார். புனைக்கதைகள், கட்டுரைகள், கவிதைகள், நாவல்கள் என அவர் தொட்ட லிலக்கியப் பகுதிகள் பல. இதுவரை அவரது நான்கு சிறுகதைத்தொகுதிகள், ஒறு நாவல்கள் வெளியாகியுள்ளன. 'The Third Woman' என்கிற அவரது சிறுகதைத் தொகுதி 1963 இல் வெளியானது. பத்திரிகைகளில் வெளியான அவரது ஆங்கிலச் சிறுகதைகள் லிளங்கையின் கலாசாரப் பாரம்பரியங்களின் எடுத்துக்காட்டுகளாக அமைவன. "கிரய" (பாக்குவெட்டி) என்கிற அவரது நாவல் தொலைக்காட்சித் தொடர் நாடகமாக பின்னாட்களில் ஒளிபரப்புச் செய்யப்பட்டது. 'The Waiting Earth' அவரது மிகவும் பேசப்பட்ட ஒரு நாவலாகும். பல விருதுகள் அவரை வந்தபெந்தன. லிளங்கை அரசு அவருக்கு 1988 இல் "கலாகூரி" பட்டம் வழங்கி கொரவித்தது.

இந்தக் "குரங்குகள்" (Monkeys) சிறுகதையானது சுதந்திரத்தை, அன்பை, காப்பை, அரவணைப்பை அதிகம் நாடும் சிறுவர்களது உளநல்தினைகள் கருத்திற்கொள்ளாத, சிறுவர்களை பெரியவர்களின் வாழ்க்கையை வாழ்மாறு பணிக்கின்ற பெரியவர்களின் வன்மத்தை மென்மையாய் சாடுகின்றது.



குரங்குகள்

ஆங்கிலத்தில் லிளங்கையின் படிப்புப் பேரிலிருந்து கண்ணாப் பணி எழுவில் ரூபாி லிலங்கையை, இதோடு பொதுமக்களுக்கு கூட நாடக நாவல்களுக்கு வரும் பாரம்பரியங்களை வெளியிட வேண்டும் என்று சிறுகதையானது சுதந்திரமாக வெளியானது. இது குரங்குகளைக் காணுகின்ற ஆவலில், இறுதியாய் குன்றின் மீது ஏறி உட்கார்ந்து கொண்டான். குரங்குகள் அவனைப்போலவே வெற்றுக்கால்களுடன் அங்குமிங்கும் ஓடித் திரிவது அவை குரியனின் சூடால் பாதிக்கப்படவேயில்லை என்பதை உணர்த்திற்று. அவை தம் உடம்பை வளைத்துச் சளித்துப் பாய்ந்தன. மயிர் நிறைந்த அவற்றின் உடல்கள் அவ்வெப்பத்துக்கு பழக்கப்பட்டிருந்தன. அவற்றின் தந்தைக் குரங்குகளும், தாய்க் குரங்குகளும் தொலை மரக்கிளைகளின் மீதிருந்து குட்டிகளை அவதானித்துக் கொண்டிருந்தன.

அவன் தன் மஞ்சள் காவியடையினது மடிப்புக்குள் ஒளித்துக் கொண்டு வந்திருந்த தன் கறுப்புநிற பிச்சைப் பாத்திரத்தை வெளியே எடுத்தான். "இதோ, இதோ" என்று குரங்குக்குட்டிகளை அழைத்தான்.

அவை அவனிடம் சாப்பிட வந்தன. பெரிய மதசூருவுடன் சேர்ந்துபோய் பகல்பொழுதில் தானம் பெற்று வந்த உணவையே அவன் அவைகளுக்கென மறைத்துக் கொணர்ந்திருந்தான். முழுநாளுக்கும் அவனது உணவு அது மட்டும்தான். இரவும் அவன் சாப்பிட்டிருக்க வில்லை. இவைகளுக்காய் அவன் மிச்சம் பிடித்திருந்த உணவில் பாண்துண்டுகள் சிலவும் வாழைப்பழமும் கொணர்ந்திருந்தான். அவன் வாழைப்பழத்தின் மஞ்சள் தோலை உரித்து வீசி அவை சுவைப்பதை

பார்த்திருந்தான். அவற்றின் சின்ன உதடுகளால் அவை உணவை கூவக் கும் விதத் தைப் பார் த் துக் கொண்டிருப்பதை ஆசையாய் உணர்ந்தான். அவை அவன் து விளையாட்டுத் தோழர் கள். அவனுக்கென்றிருந்த விளையாட்டுப் பண்டங்களும் அவை மட்டும்தான். தாய்க்குரங்குகள் சூரியன் தகிக்கும் குன்றின் மீதமர்ந்து மிகக் கவனமாய்க் குட்டிகளைப் பார்த்துக் கொண்டிருக்க, தந்தைக் குரங்குகள் கிளைகளில் ஊஞ்சலாடிக் கொண்டிருந்தன. குட்டிக்குரங்குகளின் சின்ன மணிக்கண்கள் மின்னிக் கொண்டிருந்தன. அவற்றின் மயிர்கள் காற்றில் அசைந்த வண்ணம் இருந்ததை அவதானித்தபோது, அவன் தனது தலை மயிர் முழுக்கச் சுவரம் செய்யப்பட்டிருப்பதை ஞாபகங் கொண்டான்.

அவனது தங்குமடத்தில் இருந்த எவரும் தினமும் அவன் இப்படிக் குரங்குகளைச் சந்திப்பதை அறிந்திருக்கவில்லை. அவனது ஒழுங்குவிதிக்குள் வகுக்கப்பட்டிருந்த வாழ்வு நெறியில் ஒவ்வொரு நாளும் பண்ணிரண்டு மணிமுதல் ஒரு மணிவரை வெப்பச்சுட்டி விருந்து தவிர்க்கும் ஓய்வுக்கென வகுக்கப்பட்ட இதே பொழுதுகளை அவன் எவ்ர்க்கும் தெரியாமல் அவனது குரங்குத் தோழர்களுடன் கழித்தான்.

இப்போது அவன் சூடு பாய்ச்சும் சூரியக்கதிர்களிடமிருந்து தப்பிக்க குன்றின் மீது தன் கைகால்களை நீட்டிப் படுத்தான். குட்டிக்குரங்குகள் அவனைச் சூழ்ந்து வட்டமடிக்க ஆரம்பித்தன. அவனது காவியுடையை இழுத்தன. தட்டைமண்டையை வருடின. நீண்ட தம் வால்களால் அவனது கண்ணத்தை வருடின. ஒன்றிரண்டு தாய்க்குரங்குகள் அருகில் ஹந்தன. சட்டென அவன் ஒரு குட்டிக் குரங்காய் தன்னை எண்ணிக் கொண்டான். இளஞ்சிவப்பு மணியென மின்னும் அவற்றின் முலைக்காம்புக்களில் வாய்வைத்து கதகதப்பாய் வரும் பாலருந்த அவன் அவாவினான். அவனது கைளை மெல்ல நீட்டி அவன் அவற்றின் முலைக்காம்புகளை வருட முயற்சிக்கையில் தாய்க்குரங்குகள் பல்லிலித்துச் சிரித்துக் கொண்டே, எதையோ தமக்குள் பேசிக்கொண்டு தம் கூட்டத்தோடு சேர்ந்து கொண்டன.

அவன் தன் கண்களை கைகளால் பொத்திக் கொண்டே தன் தாய் பற்றிய சிந்தனைகளில் ஆழ்ந்தான். அவனது பிறப்பை நிகழ்த்திய கையோடு இறப்பைச் சுகித்தவர் அவள். தலைமை மதகுரு அவனுக்கு அப்படித்தான் சொல்லியிருந்தார். துயரத்துள் உழன்ற தந்தை இவனை மதகுருவுக்கு தானம் செய்திருக்கிறார். ஒரு சூழ்ந்தையாய் அவனை கையளிக்கையில் மதகுரு வாக அவனை மாற்றக் கூறி மேலும் அப்பா சொல்லி யிருந்தார், “ஜாதகப்படி இவன் தலையெழுத்து மோச மானது ஆதலால், அவன் தாயைப் பிறப்பில் கொன்று விட்டான்.”

வனம் சூழ்ந்த இம்மடத்தில் மஞ்சள் காவியுடைத் தரித்த பல மதகுருக்களிடையே இவன் ஆறு வயதே ஆனவன். இந்தக் குரங்குகள் அவன்து வாழ்வில்

வரும்வரை அவன் நிம்மதியான, திருப்திகர மான வாழ்வு தான் வாழ்ந்திருந்தான். இப்போது இவ்விளம் குரங்குக் குட்டிகளோடு இருக்கையில் அவன் ஒரு இளம் மதகுருவாய் அன்றி தன் தோழர்களுடன் இருக்கும் சக தோழமையாய்த் தன்னை உணர்ந்தான். அந்தக் குரங்குகளை அவன் தீண்டுகையில், அவை அவனைத் தொடுகையில் அந்த ஸ்பரிசம் அவனுக்கு நேயம் சொல்லிக் கொடுத்தது. அவன் இதுவரை அறிந்திராத நேயம் அது. மடாலயத்தே அவனை அப்படியொரு நேயத்தோடு எவரும் இதுவரை தொட்டதில்லை. அங்கே அன்பிருந்தது. புரிந்துணர்வும் இருந்தது. உளம் தொட்ட நேயம் இல்லை.

உச்சியில் தகிதத் சூரியனின் சூடு தனதில்லமான மடாலயம் நோக்கிச் செல்லும் நேரம் நெருங்கிவிட்டதை அவனுக்கு உணர்த்தவே அவன் ஆயாசத்தோடு எழுந்து கொண்டான். குட்டிக்குரங்குகள் தன் தாய்க்குரங்குகளோடு சென்று ஓட்டிக் கொண்டன. அவற்றைப் பின் தொடர்ந்து சென்று மரங்களின் உச்சிப்பகுதிகளில் நிலவும் குளிர்மையை உணரவும், மரக்கிளைகளில் தொங்கி ஊஞ்சலாடும் சகம் சுகிக்கவும், நிர்வாண வெளியின் காதலைச் சுகமாய், சுதந்திரமாய் அனுபவிக்கவும் மாட்டோமா என அவன் தனக்குள் ஏங்கினான். பூமியின் தலையீடுகள் போலன்றி, பச்சை இலைகளினாடாய் எட்டிப்பார்த்து சூரியன் மட்டுமே சுதந்திரத்தில் தலையீடு செய்கின்ற இடமான மரக்கிளைகளது உச்சிப்பகுதிகள் அவன்தன் இல்லமாய் இருக்க வேண்டுமென அவன் உளம் விரும்பினான்.

பூமியில் தான் தவறி வீழ்ந்து விட்டதாய் பெருமூச்செறிந்தான் அவன். நிமிர்ந்து நின்று அவன் தன் காவியுடையை சரிசெய்து கொண்டான். மர உச்சிமீதில் நின்று கொண்டு கத்தியும், பல்லிலித்துக் கொண்டும் குதுாகலித்தபடி இருக்கும் குரங்குகளை விட்டு துயரத்தோடு அவன் அங்கிருந்து சென்றான், மௌனத்தையும் கீழ்ப்படிதலையும் மறுபடியும் நாடிக்செல்லும் சிறுவனாக.

அவன் களைப்புற்று இருந்தான். காலையில் நான்கு மணியில் இருந்து விழித்திருந்ததால் இப்போது தூக்கம் வருவதை உணர்ந்தான். சூரியன் வானத்துக்குள் வருவதற்கு முன்னரே அந்த மடாலயம் தினமும் காலையில் விழித்துக்கொள்ளும். மலைக்குன்றுகளைச் சுற்றி இருந்த அவ்விடத்தில் அந்தக் குளிர் இருளையும், பனியையும் ஊடறுத்து அவர்கள் அனைவரும் தத்தமது முகங்களைக் கழுவிக் கொள்வார்கள். நீரோடையின் குளிர்ந்த நீர் அவர்களுக்குப் புத்துணர்ச்சி கொடுத்து, கண்களை விட்டும் தூக்கத்தைத் துரத்தி விரட்டும். ஆனாலும், அவனுக்கு இப்போது தூக்கம் வந்தது.

தியானத் துக்காக அவன் வீற்றிருந்தான். எனினும், மனம் அதிலே ஆழ்ந்த கவனத்துடன் ஈடுபட முடியாதபடி கழுப்ப, தூக்க மயக்கத்தில் மூச்சுத் தினரிற்று மூக்குத்துவாரத்தில். அவன் உறக்கத்தில் ஆழ்ந்தான்.

மறுநாள் அவன் ஆலயமணி ஒலி கேட்டு எழுந்தான். பாடவேண்டிய செய்யுள்களை அவன்

ஞாபகத்தில் பதித்து வைத்திருந்தாலுமே தியானம் இன்றும் அவனுக்கு ரொம்பக் கடினமாய்த்தான் இருந்தது. மனசு ஒரு நிலையிலின்றி தவித்தது. இன் னும் சற் றையில் அருகிருக்கும் குன்று சூரியக் கதிர் களின் பொன் எனாளி பட்டு ஜோலிக்கப்போவதை அவன் கற்பனையில் கண்டான். பறவைகளின் கீச்சொலிகள் அவனுக்கு அந்த விடியிலின் குதாகலத்தைப் பறை சாற்றிற்று. மெல்லக் கண்திறந்து அவன் முதல்கதிரின் வருகையை அவதானித்தான். முதலில் இளம் சிவப்பெனத் தோற்றம் தந்த கதிர்கள் சற்று நேரம் செல்லச் செல்ல கடும் சிவப்பாய் ஜோலித்தன. பகல் பொழுதின் வருகையை பறவைகள் இன்னும் இன்னும் உற்சாகமாய் அறிவித்தன. அவை அழகாய்ப் பாடின.

சட்டென சூரியன் பெரும் பேரொளிப் பிரகாசத்தோடு வெளிக்கிளம்பிற்று. அவன் கண்களை மறுபடி மூடிக்கொண்டான். இப்போது அவனால் மனதை ஒருநிலைப்படுத்த முடிந்தது. ஆயினும், கோயில்மணி அவர்களை நாளாந்தச் செயற்பாடு கருக்குள் உள் நுழையப் பணித்து ஒலித்தது.

குளிர்தரையில் நிறுவப்பட்டிருந்த கௌதம புத்தரின் சிலை அருகில் அமைதியாய்ச் சென்றமர்ந்து கண்களைப் பாதி மூடி அவன் கும்பிட்டு வணங்கினான். சிலை முன்னால் கிடந்த காய்ந்திருந்த பூக்களை அகற்றி பதிலாக புத்தம்புது மலர்களை அடுக்கினான். ஒரு இரவு மட்டுமே பழசான காய்ந்த மலர்கள் குப்பை வாளிக்குள் விருந்தும் மனம் பரப்பிய வண்ணமிருந்தன.. விளக் கொளிர பாவிக்கப்பட்ட கருநிறமாய் மாறியிருந்த எண் ணையை அகற்றி, மண் சிட்டிகளுள் புதிய எண்ணைய் இட்டான். ஊதுபத்திகளைப் பற்ற வைத்தான். இவைதான் அவனுக்கு ஒதுக்கித்தரப்பட்ட கடமைகளாய் இருந்தன. பின்னர் காலையுணவை உண்டு, பாலும், அரிசியும், ஆலயச்சுவரில் படர்ந்து வளர்ந்த சாத்தாவாரி மூலிகையிலைகளும் இட்டுக் காய்க்கியகஞ்சியைக்குடித்தான்.

ஹிரவ் விரத்தைத் தொடர்ந்து சாப்பிட்டதில் வயிறு நிரம்பியிருந்தது. தலைமைக்குருவின் அருகிற சென்றமர்ந்து கொண்டான் அவன். கற்றலில் ஈடு பட்டான். வயதான பிக்குகள் பாவிக்கின்ற எச்சிற் படிக்கத்தைத் துப்புரவு செய்யவும், கொதிக்கவைத்து ஆற்றிய நீரை பெரியமண்குடத்திலிடவும் அவன் அவருக்கு உதவினான். பகலுணவுக்காய் பாத்திரமேந்திச் செல்லும் நேரம் வரும் வரைக்கும் மறுபடியும் ஞாபகத்தில் கொண்ர்ந்து பாடமாக்க வேண்டிய மதக் கீர்த்தனைகளை மனனம் செய்தான். தன் கருநிற பிச்சைப்பாத்திரத்தை ஏந்தியபடி தலைகவிழ்ந்து பெரிய பிக்குமார்களைப் பின்தொடர்ந்து அவன் நடந்தான். பாத்திரத்துள் அன்னம் இடப்படும் வரை அவனுக்குப் பொறுமை இருக்கவில்லை. வனப்பாதையின் ஒற்றையடிப்பாதைவழியே நடந்து நடந்து வீடுவீடாக அவர்கள் சென்றார்கள். மறுபடி மடாலயம் நோக்கி வரும்வரை அவன் தனது குருகுத் தோழர்களின்

நெருக்கத்தை உள்மனசூள் உணர்ந்தான். எனினும் தலைநிமிர்ந்து அவன் அவற்றைப் பார்த்தால் பெரிய பிக்குமார்கள் அதை அவதானித்துவிடக்கூடும் என்ற பயத்தில் அவன் பாராத மாதிரி நடந்தான்.

பகலுணவின் பின் சூரியனின் சூடு வெயிலுக்காய் பெரியவர்கள் ஓய்வெடுக்கும் வேளை அவன் வனத்துள் தன் தோழமைகளைப்பார்க்க விரைந் தோடினான். பிச்சையிட்டவர் ஒருவரால் தரப்பட்ட இனிப்புப் பண்டங்களால் இப்போது நிரம்பியிருந்தது அவனது பாத்திரம். காலையிலேயே நித் திரை விட்டு எழுந்திருந்ததில் அவன் அயர்வாய் உணர்ந்தான். எனினும் குரங்குக் குட்டிகளைக் கண்டதும், அவனது சோர்வெல்லாம் ஓடிச் சென்று ஒளிந்து கொண்டது. மலைக்குள்ளின் மீது கண்ணயர உணர்ந்தான் அவன். மூள் தாவரங்களும், காட்டுப்பூக்களும் படர்ந்து கிடக்கும் குன்றுப் பிரதேசத்தே உறங்குவதில் இருக்கும் ஆபத்தை அவன் அறிந்திருந்தான்.

எல்லா வசதியீனங்களையும் மீறி கருமுரடான அந்தக் குன்றில் நன்கு உறங்கினான் அவன். அவனைச் சுற்றிக் குரங்குகள் கும்மாளமிட்டன.

பெரிய பிக்கு அவன் அதிகாலைத் தியானத்தின் போது தூக்க மயக்கத்தில் உழுந்தை அறிந்திருந்தாரா யினும் அவனை எதுவும் கேட்கவில்லை. மாலைப் பொழுதில் தடாகத்தில் குளித்தபோதும் அப்படித்தான். மரவுக்கியில் நின்று குரங்கு அவனைப் பார்த்துப் பல்லிளிப்பதை நீரின் பிரதிபலிப்பில் அவர் கண்டு விட்டார் என்பதை உணர்ந்து அவன் சட்டென நீரைக் கலக்கிவிட்டான். நீர்ச்சுழியில் குரங்கின் முகம் கலங்கி உருவற்றுப் போயிற்று.

அந்திப் பொழுது. அவன் விளக்குமாறை எடுத்து முற்றத்தைக் கூட்டவாரம்பித்தான். சூரிய அஸ்தமனத்தை அவதானிக்க அவன் கூட்டுவதை சற்று நிறுத்தினான். குரயோதயத் திசைக்கு எதிர்த் திசையில்தான் சூரிய அஸ்தமனம் நிகழ்கிறது. பிரகாசமாய் ஒளிர்ந்த நிறக் கற்றைகள் இருள் தொட வேண்டி நிறம் மங்கிச் சோர வாரம்பித்தன. மரவுக்கியின் மீதிலும் இருள் பரவ ஆரம்பித்திருப்பதை அவன் அவதானித்தான். துடு துடுப்பான சின்னக்கண்கள் கொஞ்சம் அவனை மேலிருந்து அவதானிக்கின்றன. எனினும் தலையை அவன் நிமிர்த்திப் பார்க்க எத்தனிக்கவில்லை. பார்த்து விட்டால் குரங்குகள் அவனை சூழ்ந்து விடக்கூடும். அவனோடு கொஞ்சி விளையாடப் புறப்பட்டு வரக் கூடும். எங்களும் அவை அவனைப் பின்தொடர்ந்து வந்தன...? அவனது வாசத்தை அறிந்து வந்திருக்குமோ?

மறுநாள் அதிகாலை. மரங்களின் உச்சிகளை ஊடறுத்து சூரிய வெளிச்சம் பரவி விரிந்திருந்தது. அவனது குரங்குகள் ஆமாம் அவனது கூட்டாளிகள் அவனுக்காய்க் காத்திருப்பதை அவன் அறிந்தான். இப்போது அவை அவனுக்கு நேரே சூழன்றாடின. சில பாய்ந்தாடின. சில மரங்களில் ஏறியிறங்கின. தியானிக் கும் பிக்குகளை வியந்து பார்த்த வண்ணம் மடாலய வெளிகளில் சாவகாசமாய் சிலது நடந்து திரிந்தன. அவன்

வியந்தான் இவை எப்படித் தன்னைத் தொடர்ந்து வந்தன இங்கே...? ஐயோ... ஏன் வந்தன..? அவனது ரகசியங்கள் இனி ரகசியமாய் இராது. எல்லாம் வெட்டவெளிச் சம் ஆகிவிட்டது. அவனது ரகசியக்காதல் இனி திறந்த வெளிக்கு வந்து விடும். குரங்குகள் அவனைக் கண்டு குதாகலங் கொண்டு, கனிகளைப் பறித்து அவனை நோக்கி எறிந்தன. ஒரு குரங்கு ஆலயமணி தொங்கியகயிற்றினில் தொங்கியாடி மணியை ஓலிக்கச் செய்தது. மற்ற பிக்குகள் குரங்குகளின் அத்துமீறலையும் படையெடுப்பையும் கண்டு நகைத்தாலும், தலைமை பிக்கு மெளனமாய் இருந்தார். அவர் கொஞ்சம் கடுமையாக இருந்தார்.

அவனை ஆலய வளவுக்குள் விரட்டியும், பிடித் தும் விளையாடிய குரங்குகள் மறுபடி ஓடிச் சென்று மரங்களில் உட்கார்ந்து கொண்டன. தலைமைப்பிக்கு அவனைத் துயரத்தோடு பார்ப்பதை அவன் புரிந்து கொண்டான். அவர் அவனைக் கையோடு இழுத்துப் போய் குரங்குகள் அவனைப் பின் தொடரவோ, பார்க்கவோ முடியாத ஒரு அறைக்குள் போட்டு கதவை மூடி னார். அந்த அறைக்கு யன்னல்கள் கிடையாது. வானத் துக்கும் மரங்களுக்குமாய் திறந்திருந்தது அவ்வறை.

அவன் தலைமைப்பிக்குவின் அறிவுரையைப் புரிந்து கொள்ள முயன்றான். குரங்குகள் அவனை ஆகிக்கம் செய்யக் கூடாது. இந்த ஆலயத்துக்கு அவை அவனைப் பின் தொடர்ந்துவர முடியாது. அவன் அவற்றோடு விளையாட முடியாது. அவன் அவற்றுக்கு உணவுட்ட முடியாது. குரிய அஸ்தமனத்தையேர, உதயத்தையோ அவதானித்தபடி நெடுநேரமெல்லாம் அவன் இனி நிற்க முடியாது.

“நீ இன்னும் குழந்தைதான். நீ இயற்கையை ஆராதிக்கும் வயதில் உள்ளவன்தான். ஆனால் நாம் நாடுவது அவையன்று. அவற்றுக்காக நாம் மறுபிறப் பெடுக்கமுடியாது. காலம் கடந்தேகும், நீஒரு பிக்குவாய் உன் வாழ்வை முன்னெடுக்கப் போகிறவன். புத்தனின் உண்மை மகன் நீ. உன் குடும்பம் என்ன அப்படித்தான் எதிர்பார்க்கிறது. குரங்குகளோடு கூத்தாட அல்ல. மரங்களில் இருந்தபடி கூத்திடும் அவற்றின் உலகாயுத ஆட்டத்தில் நீ மயங்கிப்போக முடியாது. மகனே... நீ மனித மனத்தோடு படைக்கப்பட்டவன். சாதாரண பினைப் புகளில் இருந்தெல்லாம் விடுபட்ட பக்குவப்பட்ட மனிதனாய் நீ உருமாறக் கடமைப் பட்டவன்.”

மறுநாளோ, அதன் பிறகான நாட்களோ அவன் குன்று நோக்கிப் போவதில் இருந்து தடுக்கப்பட்டான். அவனுக்கு குரங்குகளில் அலம்பல் ஓலி கேட்டது. அவனை அழைத்து அவை கத்தின. கூக்குரலிட்டன. அவன் அங்கே போகவில்லை. அவற்றிடம் போனாலோ, அவற்றுக்கு உணவு கொடுத்தாலோ, அவற்றோடு விளையாடி அவன் அவனை காலந்தோறும் உள்ளிருந்து அலைக்கழிக்கும். அவை அவனை திரும்பி வரவிடாது. ஆதலினால், துயர் தோய்ந்த இறுதிப் பார்வையோடு அவன் அவற்றை விட்டு நகர்ந்து வந்தான். மரங்களை, பறவைகளை, பகலின் தேயும் வெளிச்சத்தை, அழகின் அத்தனை அம்சங்களையும் விட்டு அவன் நகர்ந்து வந்தான் என்றென்றைக்குமாய். ஏனெனில், தான் மனிதனாய்ப் பிறந்து விட்டவன் என்பதனை அவன் இனி எப்போதும் ஞாபகத்தில் வைத்திருக்க வேண்டியுள்ளது.

விழுமியவைகளைக் குழித்துவிட நிருங்காக பாலை விழுவது நோக்காக்கூடி குழு நீரிக்காக்கூடி இந்து சமுத்திரத்தின் கை காயவாக்கூடி முத்தே கூலை காலை விழுவது உனக்கேன் இந்த அவலம் நித்திலப்புன்னகை இழந்த தீவே நீரினல் முழுகிடும் பேரிடர் கண்டெம் உள்ளாம் தத்தளிக்கிறது ஆனாலும் காயவாக்கூடி எங்கள் கண்ணீர் வற்றா மாதமில்லை எதற்காய் அழ யாருக்காய் அழ புரியவில்லை எமக்கு போரிடர் அள்ளிச்சென்ற

வாழ்வதனைத் தொலைத்தபடி நாம் பேரிடர் வெள்ளம் அள்ளிச் செல்லும் வாழ்வதத் தொலைத்தபடி நீர் வலிக்கு மதமில்லை இனமில்கல உதவிமுதல்களை உள்ளதுக்குந்தான் இயற்கை தரும் பாடம் இனியாவது உயர்வீரா உமக்காய் பிரார்த்தித்தபடி நாம்.

நித்திலப்புன்னகை

இழந்த தீவே



புலோலியூப் வேல் நந்துகமார்

பதைநடவடிக்கை நீண்டமாகவும் முன்னால் பார்வையூத் தொழிலாளர்களுக்கு மிக நிலவரித்து சமீபமாக இருக்கிறது. ஆகையால் குறிப்பில் பார்வையூத் தொழிலாளர்களுக்கு மிக நிலவரித்து சமீபமாக இருக்கிறது. என்னிடுதான் அதை அங்கேயிலே நிறைவேர்கிற தோழிலாளர்களுக்கு மிக நிலவரித்து சமீபமாக இருக்கிறது.



உத்திரவு என்று அழைகிற நிலவரித்து சமீபமாக இருக்கிறது. தோழிலாளர்களுக்கு மிக நிலவரித்து சமீபமாக இருக்கிறது. ஆகையால் அதை அங்கேயிலே நிறைவேர்கிற தோழிலாளர்களுக்கு மிக நிலவரித்து சமீபமாக இருக்கிறது. என்னிடுதான் அதை அங்கேயிலே நிறைவேர்கிற தோழிலாளர்களுக்கு மிக நிலவரித்து சமீபமாக இருக்கிறது.

மலைநாட்டுத் தமிழ் மக்களின் உரிமைப் போர்த்தளபதிகள்: திரு. எஸ். நடேசன்

ஸி.வி. வேலுப்பிள்ளை

இலங்கைத் தொழிலாளர் காங்கிரஸில் மூன்ட குழப்பத்திலிருந்தும் சண்டையிலிருந்தும் ஜனநாயக தொழிலாளர் காங் கிரஸ் தோன் நியிது. அதன் தோற்றத்தையே கண்டஞ் சிய முதலாளிகள் அதை முளையிலே கிள்ளியெறியத் திட்டமிட்டனர். இதன் விளைவாக, இலங்கைத் தோட்ட முதலாளிகள் சம் மேளனம் ஜனநாயக தொழிலாளர் காங்கிரசுக்கு அங்கி காரம் வழங்காமலேயிருந்தது. இதனால், தங்களுக்கு விருப்பமான ஒரு தொழிற்சங்கத்தில் சேரத் தொழிலாளர் களுக்கு உரிமையை நிலைநாட்டுவதற்காக ஒரு பெரிய போராட்டத்தை ஆரம்பிப்பதை தவிர, காங்கிரசுக்கு வேறு வழியிருக்கவில்லை. தியகமயைச் சேர்ந்த வீரம் பொருந்திய தொழிலாளர்கள் நூற்றுக்கணக்கில், சரித் திரப் பிரசித்தியள்ள இப்போராட்டத்தின் முன்னணியிலே நின்றனர். இதிலே தான் திரு. ஆபிரகாம் சிங்கோ என்னும் வீர வாலிபர் 1956-ம் ஆண்டு மே மாதம் 18-ம் திகதியன்று தன் இன்னுயிரைப் பலிக்கொடுத்தார்.

அபு ர்வமான அறிவாற்றல்

அந்த வீரப் போராட்டம் திரு. எஸ். நடேசனைக் காங்கிரசுக்கு - ஜனநாயக தொழிலாளர் காங்கிரசுக்கு ஈர்த்தது. வாலிப் அபுர்சியல்வாதியென்ற பிரசித்தியுடன் விஸ்தரித்திலே பல வருடங்கள் தங்கியிருந்த பின் அவர் அப்பொழுதுதான் இலங்கைக்குத் திரும்பியிருந்தார் ஆங்கிலத்தின் சில சிறந்த பாரம்பரியங்களில் ஊறித் தினைத்திருந்தபோதிலும் தமது சொந்தப் பண்புகளை இழக்காதவராகத் தோற்றினார். காங்கிரஸில் அதுவரை போற்றிப் பாதுகாக்கப்பட்டுவந்த சம்பிரதாயங்களுக்குச் சவால் விடுத்தார். அவருடைய கூயேட்சையான சிந்தனை யையும் விவேகத்தையும், சங்கடமான நிலைமைகளைத் துறித்துமாக மதிப்பிட்டறியும் அவருடைய மதிநுட்பத்தை யும், காங்கிரஸின் உள்துப்போன பிரச்சனைகள் சில வற்றை அணுகுவதில் அவர் காட்டும் புத்திக்கூர்மையை யும் கவனிக்கும் போது, அவர் சாதாரண அறிவாற்றல் படைத்தவரல்லரென்பது தெளிவு. திரு. நடேசன் ஒளிவுமறைவின்றி பேசுபவர் தமது கருத்துக்களை நேருக்குநேர், வெளிப்படையாகத் தெரிவிக்க ஒரு போதும் தயங்குவதில்லை. விவாதங்களிலும் ஆலோசனைகளி லும் அவரை எதிர்த்து பேசுபவர்கள் சொற்பம் அவருடைய வாதங்களில் தொழிலாளர்களுக்கான அனுபமும் இரக்கமும் கூட்டுரிட்டுப் பிரகாசிக்கும்.

காங்கிரஸில் புதிய குரல்

அவர் வந்து சேர்ந்த ஒருசில மாதங்களுக்குள் காலத்துக்கொவ்வாத பழைய உள்துப்போன சலோகங் களை நிராகரிக்கப்படவேண்டுமென்றும், தெரிவசெய்யப் பட்ட அதிகாரிகளையும் சம்பளம் பெறும் அதிகாரிகளையும் பிரிக்கும் தடைகள் அகற்றப்பட்டு, அவற்றிக்குப் பதிலாகத் தோழமைப் பந்தங்கள் அமைக்கப்பட வேண்டுமென்றும் வாதாடினார். “பழைய காங்கிரஸ் எந்தத் திட்டவட்டமான கொள்கையையோ அல்லது அரசியல் வேலைத் திட்டத்தையோ கொண்டிருக்கவில்லை இலங்கை ஜனநாயகக் காங் கிரஸ் போன்ற பலம் பொருந்திய ஒரு ஸ்தாபனம் மக்களை சரியாக வழிநடத்திச் செல்லத் தவறியதற்கு அதுவே பிரதான காரணம்” என்று கட்டிக்காட்டினார். “வேலை நீக்கம் செய்யப்பட்ட தொழிலாளர்களுக்கு மீண்டும் வேலை பெற்றுக் கொடுத்ததற்கு மேல் அது வேறோன்றும் செய்யவில்லை” என்று அவர் அஞ்சாமல் தெரிவித்தார்.

தொழிலாளர் விமோசனம்

காங்கிரஸின் கோத்திரத் தலைமையையும் பெரிய ஜில்லாக்களில் அது நிலச்சவான் முறையில் அமைத்துள்ளதையும் அவர் வன்மையாக கண்டித்தார். திரு. எஸ். தொண்டமானுக்காயினுமென்ன, அல்லது திரு. ஏ. அலீஸங்காயினுமென்ன, அல்லது டாக்டர் என். எம். பெரோராவுக்காயினுமென்ன, தொழிலாளர்கள் தொழிலாளர்களையெதிர்த்துச் சண்டையிடுவதை அவர் கண்டிக்கிறார். தோட்டத் தொழிலாளர்கள் இந்த நாட்டிலுள்ள தொழிலாளவர்க்கத்துடனும் மக்களுடனும் ஒற்றுமையாக சேர்ந்து செயலாற்றுவதன் மூலம் மட்டுமே தங்கள் சுதந்திரத்தைப் பெற முடியுமென்று அவர் நம்புகிறார். தொழிலாளர் வர்க்கம் முழுவதும் அடக்குமுறைகளி லிருந்தும் விடுதலைசெய்யப்பட்டால் மட்டுமே, தோட்டத் தொழிலாளர்கள் - பிரஜா உரிமையும் வாக்குரிமையும் மற்றும் சுதந்திரங்களும் சாத்தியமாகுமென அவர் கருதுகிறார். இதனாற்றான் தொழிலாளர்கள் இந்நாடின் இடையாறி இயக் கத் தில் வழிநடத் திச் செல் லப்பட வேண்டியவர்களாகயிருக்கின்றார்கள். சோஷலிஸத்தின் கீழ் சகல கலாசாரங்களும் மலர்வதற்குச் சம சந்தர்ப் பத்துடன் கூடிய சமாதானமும் ஐக்கிய இலங்கையும் ஏற்பட முடியுமென அவர் நம்புகிறார்.

பதவிக்கு பெருமை

1957-ம் ஆண்டில் நாவலபிடியிலே நடைப் பெற்ற ஐனநாயகத் தொழிலாளர் காங்கிரஸின் வருடாந்த மகாநாட்டில் திரு. நடேசன் யூனியனின் உதவிப் பொதுக் காரியத்தியாகத் தெரிவ செய்யப்பட்டார். காங்கிரஸ் யூனியனிலுள்ள உதவிப் பொதுக்காரித்தியிகளில் தமது பதவிக்குப் பெருமையைத் தேடிக்கொடுத்திருக்கும் ஒரு சிலருள் அவரும் ஒருவர். தீர்மானங்களாயிருந்தாலென் அல்லது அறிக்கைகளாயிருந்தாலென்ன அல்லது கடிதங் களாகயிருந்தாலென்ன, அவருடைய எழுத்துக் களிலே உயர்தர அரசியலின் போக்குகளைப் பகுத் துணரும் ஒருவரின் ஆற்றலும் அறிவும் பிரதிபலிப்பதைக் காணலாம். அரசியல் சரித்திரத்தையும் சரித்திரத்தையும் அவர் ஆழ்ந்து படித்திருப்பதே இதெல்கல்லாம் காரணமாகும்.

மிக முக்கியமான பெரும் பணிகள்

ஐனநாயக தொழிலாளர் காங்கிரஸில் அவர் கழித்துவுள்ள இரு வருடங்கள் வாலிப்பகளின் மனத்தில் ஒரு ஜீவாதாரமான மாற்றத்தை உண்டாக்கியுள்ளன. துரிதமாக நிகழ்ந்து வரும் மாற்றங்களை உணர முடியாத நிலையிலுள்ளவர்கள், திரு. நடேசன் “நபர் தோத்திரக் கோட்டாட்டு”க்கு ஆபத்தானவரென எண்ணுகிறார்கள். இந்த முட்டுக் கட்டைகளெல்லாமிருந்த போதிலும் அவர் பயனுள்ள வேலைசெய்திருக்கிறார். தொழிலாளர்கள் வாழ்க்கை நிலைமைகளை அபிவிருத்தி செய்வதற்காக அவர் உருவாக்கிய கோரிக்கைகளும் தொழிலாளர் சட்டங்களில் மாற்றங்களை உண்டாக்குவதற்காக அவர் தயாரித்த மகஜூரும் மிகமுக்கியமானவையாகும் மிக உபயோகமான பணிகளாகும்.

கண்டியில் ஆரம்பக் கல்விபெற்ற திரு. நடேசன் பின்னர் லண்டன் சர்வகலாசாலையில் சேர்ந்தார். முதலாவது வைத்தியப் பட்டப் பர்டீஸையில் தேவியில் அவர் எடின்பரோ சர்வகலாசாலையில் சேர்ந்தார். ஆனால் தூரதிஸ்டமாக அவருடைய சுகவீனம் அவரது படிப்பைத் தடைப்படுத்திவிட்டது.

லண்டனில் ஆற்றிய சேவை

லண்டனில் நீண்டகாலம் தங்கியிருந்தபோது, வாலிப்பகளின் அபிப்பிராயத்தை உருவாக்குவதில் அவர் ஜீவாதாரமான பங்கெடுத்தார். 1950-ம் ஆண்டிலே இலங்கை மாணவர்கள் சங்கத்தின் காரியத்திச் சென்ற முறையில் தெலுங்கானா சம்பவத்தையொட்டி 25,000 முற் போக்குவாதிகளை விசாரணையின்றி சிறையி லடைத்தற்காக நேரு அரசாங்கத்தையெதிர்த்து ஒரு அனுதாப ஆர்ப்பாட்டத்துக்கு ஏற்பாடு செய்தார். திரு. கிருஷ்ண மேனன், பேராசிரியர் பெர்ஸனல்போன்ற பிரமுகர்கள் இலங்கை மாணவர்கள் சங்கத்தில் சிரத்தைகாட்டி யதற்குத் திரு. நடேசன் எடுத்துக்கொண்ட முயற்சிகளே பெரும்பாலும் காரணமாகும்.

1951-ம் ஆண்டில் பெர்வின் வாலிபர் விழாவில் கலந்துகொள்வதற்காகச் செல்லும் வழியில் பிரஸல்ஸில் திரு. நடேசன் கைது செய்யப்பட்டார். இந்தச் சம்பவம் பெலஜியம் அரசாங்கத்துக்குமிடையேயுள்ள விமான ஒப்பந்தம் முறிவதற்கு அடிகோவியது. திரு. நடேசன் இங்கிலாந்துக்குத் திருப்பியனுப்பப்பட்டாரெனினும்,

அவர் வேறு பாதையில் ஜெர்மனிக்குச் சென்று, பெர்லின் வாலிபர் விழாவில் கலந்துகொண்டார். அங்கிருந்து கிழக்கு ஜெரோப்பாவிலுள்ள அநேக நாடுகளுக்கும் சோவியத் யூனியனுக்கும் மங்கோலியாவுக்கும் நவசீனாவுக்கும் விஜயம் செய்தார். சீன மக்களின் வேலைத் திறமையும் அறிவாற்றலும் அடக்கமும் அவரைப் பெரிதும் கவர்ந்தன.

இங்கிலாந்துக்குத் திரும்பியின் திரு. நடேசன் லண்டனிலுள்ள ஆயிரம் இலங்கை மாணவர்களின் கலாசார, அரசியல் வாழ்க்கையில் பெருஞ்சிரத்தை யெடுத்தார். (45 குருப்பின் ஒரு பிரதிநிதியான) திரு. ரஞ்சித் பெர்னான் டோவுடன் அவர் ஹோல் போர் னில் இலங்கைக் கலைப் பொருட் காட்சியோன்றை அமைத்தார். சிங்களவர் - தமிழர் ஒற்றுமைக்காகவும், சீனாவில் மக்கள் பெற்ற வெற்றியைப் பாராட்டியும் மற்றும் முற்போக்கான இயக்கங்களைப் போற்றியும் பாடல்கள் இயற்றவும் திரு. எ.ச.எஸ். பெரேராவுக்கு உதவிசெய்தார். லண்டன் மக்களுக்குக் காட்டப்பட்ட ஆசிய கலாசாரத் திரைப்பட நிகழ்ச்சிகளுடன் தொடர்பு கொண்டார். உதய சங்கரின் “கல்பனா” இத்தகையபடங்களில் ஒன்றாகும்.

ஆராய்ச்சி வேலையின் ஆழம்

திரு. நடேசன் சில வருடங்கள் வரை லண்டனி லுள்ள இலங்கைக் கம்யூனிஸ்ட் கட்சிக் குழுவின் தலைவராயிருந்தார். லண்டனிலுள்ள இலங்கை மாணவர்களுக்கு, ஒரு ஹாஸ்டலைப் பெற்றுக்கொடுக்க உதவிசெய்தார். 1955-ம் ஆண்டில் லண்டனிலே முதலாவது ஆசிய - ஆபிரிக்க மாணவர்கள் மகாநாட்டடைத் தொடக்கி வைத்தார். டாக்டர் ஜகன் பிரதமர் பதவியை இழந்தபோது, பிரிட்டிஷ் கயானாவின் முன்னேற்றக் கட்சி அரசாங்கத் துக்கும் மக்களுக்கும் இழைக்கப்பட்ட அநீதியை அம்பலப்படுத்துவதற்காக லண்டனில் கூட்டங்களை நடத்துவதற்கு ஏற்பாடு செய்வதில் உதவிசெய்தார்.

திரு. நடேசன் பிரிட்டிஷ் மியூனியத்திலும் நூல் நிலையத்திலும் பல வருடங்கள் ஆராய்ச்சி வேலைகள் செய்துள்ளார். இலங்கையிலுள்ள தோட்டத் தொழிலாளர்களின் சுருக்கமான சரித்திரமொன்றை எழுதியிருக்கிறார். லண்டனில் நடைபெற்ற சாம்ராச் சிய கம்யூனிஸ்ட், தொழிலாளர் மகாநாட்டுக்காக இலங்கையின் அரசியல், பொருளாதார நிலைமைகளைப் பரிசீலனைசெய்து ஒரு சிறு புத்தகம் எழுதினார். திரு. பாமிட்ட் போன்ற பிரபல எழுத்தாளர்கள் இந்த நூல்களை மிகவும் பாராட்டி விமர்சித்துள்ளனர். திரு. நடேசன் ஆங்கில சஞ்சிகை களுக்கு ஒரு சில சிறுக்கைகளும் எழுதியுள்ளார்.

பரந்த மனம் படைத்த நண்பர்

பிரத்தியேக வாழ்க்கையில் திரு. நடேசன் உறுதி யும் சென்னையிமும் பொருந்திய நண்பர். பரந்த மனமும் விரிந்த நோக்கமும் படைத்த அவர் சலபமாக நன்பர் களை ஈர்த்துவிடுவதுடன், அந்நட்பை நீடித்தும் விடுகிறார். தமது உடையில் மிகுந்த கவனம் செலுத்தும் திரு. நடேசன் தமிழ் இலக்கியத்துடனும் ஆங்கில இலக்கியத்துடனும், மற்றும் கலாசாரத் துறைகளுடனும் நெருங்கி யைத்துக்கொண்டுள்ளார். திரு. நடேசனைப் போன்ற ஒரு சிலர் மட்டும் இருந்தால், மலைநாட்டு மக்களின் சரித்திரத்தை நல்ல முறையிலே உருவாக்க முடியும்.

(சேகரிப்பு: வெளின் மதிவானம், 1959)

வைதுமி குளிம்பு
பட்டாட வீசிவூப்பில்லை. கூரைத் தோலை

தெரிவது எது...?

அது
இதில் இல்லை என்பது தெரிகிறது.
இதில் இருந்தது என்பது தெரியும்.
தேடி நகர்ந்த போது;
அதில் இது இருந்தது.
அது இல்லை.
அதுவா அல்லை இதுவா...?
இரண்டு இல்லை என்பது - சொல்லும் அது
இப்பொழுது தெரிகிறது.

உருவம்

எல்லாமே
தலை தருமாறிய நிலையில்
கால்களில் கைவிரல்கள்
முனைத்தபடி...!
உடலின் இடது பக்கத்தில்
உனது
ஜனன உறுப்பு;
மண்டிய பச்சிலைக் காடுகளுடன்
பற்களைத் தேடினேன்,
வெண்முத்துக்களாகப் பின்முதுகில்
ஒட்டப்பட்ட நிலையில்

நீ பெண் என்பது தெரிகிறது....

இருக்கும் மார்பகங்களும்

பூமிப் பந்தாய் திர்ச்சி கண்டு

உனது

பிளக்ட்தைத் தமுவிய படி...
கூப்புத்தடி போன்ற
முலைக்காம்புகளில் இருந்து
தேன் நிரமாய்ச் சிற்றுவது என்ன...?
புளிப்பு வாடை வீசும்
அந்த மதுவம் தேவபானமா....?

கண்கள் இருக்குமிடம் தெரியவில்லை;

ஆனாலும் உன்னால் பார்க்க முடிகிறது.

உதுகள்

புந்துகள்களாகவும் மகரந்தப்பொடிகளாகவும்

அடிவயிற்றுக்கு அருகாக்...

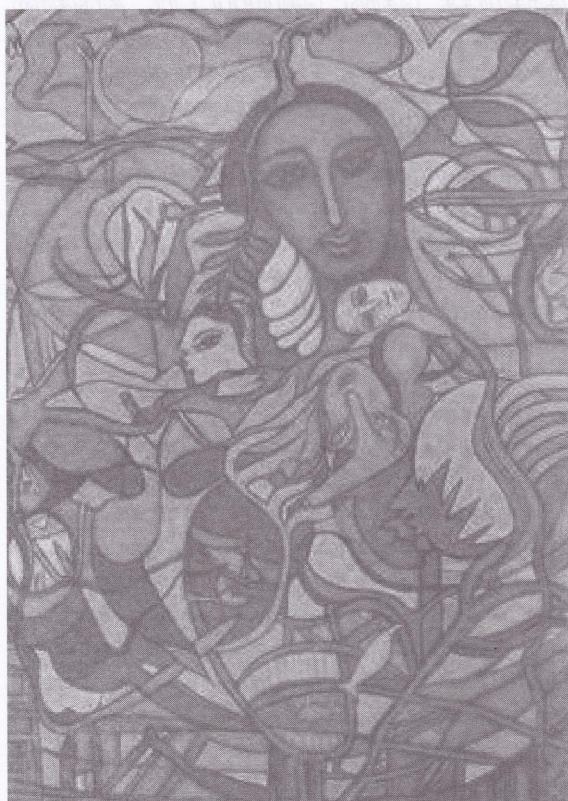
கைகளைத் தேடினேன்

அவை நேர் கோட்டில் வளைவுகள் ஏதுமில்லாமல்,

என்னை அணைத்தபடி...
இந்த மாய ஞாபத்தில்

ஏனைய அங்கங்கள் யாவும்

மறைந்து கிடக்கின்றன..!



மீன்று கவிஞருகள்

க.சட்டநாதன்

உன் இனிய வாசம்

மட்டும்

என்னிடத்திலும்

இன்னும் இந்த ஊரிடத்திலும்

உறைந்த நிலையில்

தனும்ப முயற்சிக்கின்றது....!

அங்பு

உன்கைக் காணும் போதெல்லாம்

அதீதமான

உவகை ஏற்படவே செய்கிறது

அதே நேரத்தில்

கருமை போர்த்தி உள் இகழும் துயரத்தின் அழுத்தங்களும்....!

உன் மீது அன்பு செலுத்தாமல்

இருப்பதென்பது

எப்பொழுதும் என்னால் ஆகாத காரியம்.

அதனால்

அன்பு செய்வதே

எனது விதியாகிவிட்டது.

இயற்கையோடு ஒர் உரையாடல்

நிலவே நீ தூய்மையாய்த்
துலங்குவதேனோ?
துரோகத்தின் நிழலுன்மேல் படாத
தொலைவில் நீ இருப்பதனாலோ?

விண்மீன்களே கண்களைச் சிமிட்டி
ஏளனம் செய்வதேனோ ?
வலைதனைக் கொண்டுமைப்
பிடிப்பதார் என்ற துணிவினாலோ ?

அலைகளே உங்களைத் தகரகள்
என்றும் ஏற்படில்லை அதுவேனோ ?
அனைப்பதுபோல்
அள்ளிச் செல்வதால்த்தானோ ?

மொட்டுக்களே நீங்கள் முகிழ்வது
அதிகாலை மெல்லிருட்டிலேனோ ?
களவாழும் கரங்கள் கண்விழிக்குமுன்
சிறிது நேரமேனும் வாழ்ந்து விடுவதற்கோ ?

மலர்களே நீங்கள் புன்னகைப் புக்களாய்
மலர்ந்து தினம் மகிழ்வதேனோ ?
மாலையில் மரணமென்று
உங்களுக்குத் தெரிந்ததனாலோ ?

காலைப் புல் நூனிகளே உன்மீது
இத்தனை நீர்த்துளிகளேனோ ?
இரவு முழுதும் நிலவொளியில்
மூழ்கி நீராடியதாலோ ?

மலை முகடுகளே அவ்வப்போது
எரிமலையாய் சீற்றும் கொள்வதேனோ ?
உரசும் முகில்களின் மூச்சுக்காற்றின்
உஸ்னத்தினால் தானோ ?

இருள் கவுயம் இரவுகளே
ஏன் இத்தனை அமைதி ?
எப்பொழுதும் வகைபாடும் மனித குலம்
வாய்மூடி உறங்கட்டுமென்றோ ?

புலியே நீ ஓயாமல் சமூல்வதேனோ ?
பகலில் உழைப்பில் உழூல்பவன்
இரவினில் ககளாப்பில் ஓய்வெழுத்தல்
அவசியமென்றதாலோ ?

- கந்தர்மடம் ஆ.ஆனந்தன்



நீ வேறு நான் வேறு என்கிறேன்

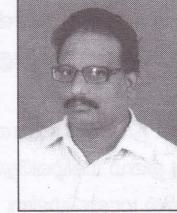
நான் கல்யாணி என்கிறேன்
நீ இல்லை கரகரப்பிரியா என்கிறாய்..
இதை நான் ஓவியம் என்கிறேன்
நீ வெறும் கோடுகள் என்கிறாய்
நான் இரவுகள் பிடிக்கும் என்கிறேன்
நீ விடியலே மகிழ்ச்சி என்கிறாய்
நிலா சுபுவதில்லை என்கிறேன்
சிரிக்கிறாய்
நிலா சுட்டிற்கு ஆதாரங்கள் உண்டு
என்கிறாய்
நான் கனவுகளை ரசிப்பவன் என்கிறேன்
நீ நிஜங்களை நேசிப்பவள் என்கிறாய்.
சரி நீ அழகியடி என்கிறேன்
இப்போது பொய்யும் சொல்கிறாயா என்கிறாய்.

ம் நீ வேறு நான் வேறு என்கிறேன்
இல்லை நாம் இருவரும் ஒன்று என்கிறாய்...

- வேலனைஸ்பூர்-தாஸ்



நாடக விற்பனீஞர் யோசப் யோண்சன் ராஜ்குமார்



**நேர்காணல்: யோசப் யோண்சன் ராஜ்குமார்
சந்திப்பு: பரணீ**

யோசப் யோண்சன் ராஜ்குமார் எழுத்தின் பிரபல நாடக விற்பனீஞராக திகழ்ந்து வருபவர். யாழ் திருக்குடும்ப கன்னியார் மடத்தில் ஆசிரியராக கடமையாற்றுகின்றார். விவர நடிகராக, நெறியாளராக, தயாரிப்பாளராக, எழுத்தாளராக செயற்பட்டு வருகின்றார். 4 நாடகம் சார்ந்த நூல்களை வெளியிட்டுள்ள விவர, தொடர்ந்து அரங்கு சார் செயற்பாடுகளில் ஈடுபட்டுவருகின்றார்.

பரணீ:
உங்களைப்பற்றி....?

யோசப் யோண்சன் ராஜ்குமார்:

நான் யாழ்ப்பாணம் திருக்குடும்ப கன்னியார் மடத்தில் ஆசிரியராக கடமையாற்றுகின்றேன். எனது சொந்த இடம் ஊர்காவற்றுறையிலுள்ள நாரந்தனை என்ற கிராமம். 1990 ஆம் ஆண்டு இடம்பெற்ற தீவக இடப்பெயர் வுடன் யாழ் நகரமே எனது நிரந்தர வசிப்பிடமானது. மனைவி றஜந்தா, அபிவிருத்தி உத்தியோகத்தராக பணியாற்றுகின்றார், எனக்கு மூன்று குழந்தைகள் இருக்கின்றார்கள். அதேவேளை திருமறைக்கலாமன்றத்தில் சேவை அடிப்படையில் பிரதி இயக்குநராக பணியாற்றுகின்றேன். நாடகம் கூத்து, அதன், நடிப்பு எழுத்து, இயக்கம், ஆய்வு என்று அரங்கின்பாலும் அதனோடு தொடர்படைய விடயங்களோடும் கடந்த 27 வருடங்களாக இடைவிடாத தொடர்ச்சியில் இயங்கி வருகின்றேன். நாடக ஆசிரியராக நடிகனாக நெறியாளராக பல்வேறு துறைகளிலும் பணியாற்றிக்கொண்டு இருக்கின்றேன். அவ்வப்போது சிறுக்கை, கட்டுரை என்று இலக்கிய முயற்சிகளிலும் ஈடுபடுகின்றேன். எனது நான்கு நாடக நூல்கள் வெளியிடப்பட்டிருக்கின்றன.

பரணீ:

நாடகத்துறையில் உங்களது ஈடுபாட்டிற்கான காரணம் என்ன?

யோசப் யோண்டன் ராஜ்குமார்:

மிகச்சிறிய வயதில் இருந்தே இத்துறையில் எனக்கு ஈடுபாடு இருந்தது. காரணம் எனது பேத்தியார் திருமதி ரோசுமுத்து அவர்கள் நாட்டுக்கூத்தில் நல்ல ஆர்வமுள்ளவர். காரணம் அவரது தந்தையார் “சவீனை சந்தியாப் பிள்ளை” என்பவர் நாரந்தனையில் ஒருகாலத்தில் பிரபல்யம் பெற்றிருந்த அண்ணாவியார். அவருக்கு ஏடுபார்த்து இவருக்கு கூத்து இராகங்கள் எல்லாம் தெரியும். பாடுவார்கள், பசாம் பாடல்கள், ஒப்பாரிப்பாடல்கள் என அவையெல்லாம் அவருக்கு அத்துப்படி. அவர் எமது கிராமத்திலும் அயல் கிராமங்களான கரம்போன் மெலிஞ்சிமுனை, தம்பாட்டி என கூத்து நடைபெறும் இடத்திற்கு என்னையும் எனது சகோதரனையும் அழைத்துக் கொண்டு சென்று விடுவார். அவரோடு சென்று பாய்தலையணைகள் கொண்டு சென்று இரவிரவாக கூத்து பார்த்த அனுபங்கள் நிறையவே உண்டு. நடிகமணி வைர முத்துவின் இசைநாடகங்கள், பூந்தான் யோசேப்பு, அண்ணாவியார் அருளப்பு போன்றோரின் கூத்துக்கள் என பலவற்றையும் பார்க்கும் சந்தர்ப்பங்கள் இருந்தன. மனதில் பதியும் பாடல்களை வீட்டில் அவருக்கு பாடிக்காட்டுவதும் அவர் கைதடியபடியே இரசிப்பது வும் வழக்கம். இப்படித்தான் கூத்தின் மீதான எனது ஆர்வம் தூண்டப்பெற்றது. நான் ஆரம்பக்கல்வி கற்றது தம்பாட்டி அரசினர் தமிழ்க்கலவன் பாடசாலையில் அங்கு படிக்கும்போது குமணன் நாடகத்தில் நான் இளங்குமணனாக நடித்தேன். அதுதான் எனது அரங்க பிரவேசம். காலங்சென்ற ஆசிரியை திருமதி மெக்ரவின் பிரகாசிராசா அவர்கள் எனது முதல் நாடக ஆசிரியை. பின்னர் இடைநிலைக் கல் வி காவலுார் புனித அந்தோனியார் கல்லூரியிலும் உயர்தரம் புனித பத்திரிகையார் கல்லூரியிலும், கற்கின்ற காலத்தில் வில்லிகை போன்ற கலைநிகழ்வுகளில் பங்கு கொண்டேன். இவ்வாறு தான் எனது கலை ஆர்வம் ஊன்றப்பட்டது.

பரணீ:

நாடகத்துறையில் உங்கள் வளர்ச்சிக்குப்பின்னின்றவர்கள் பற்றிக்குறிப்பிடுவார்கள்?

யோசப் யோண்டன் ராஜ்குமார்:

நான் ஏற்கனவே கூறியதுபோல எனது அம்மம்மா ரோசமுத்து அவர்கள் தான் எனது முதல் ஊக்கம். பின்னர் நாங்கள் 1990 ஆம் ஆண்டு யாழ்ப்பாணம் வந்த போது எமது உறவினரான பிரான்சீஸ் ஜெனம் அவர்களின் வீட்டின் அருகிலேயே வசித்தோம். எனது கலை ஆர்வத்தினை இனங்கண்டுகொண்ட அவருடைய தூண்டுதலால் நாடக அரங்கக் கல்லூரியின் தயாரிப்பில் கலாநிதி கிதம்பரநாதன் அவர்களின் நெறியாள்கையில் உருவாக்கப்பட்டுக் கொண்டிருந்த “உயிர்த்த மனிதர் கூத்து”க்கான பயிற்சிப் பட்டறையில் கலந்து கொண்டேன். ஆனால் அதில் நடிப்பதற்கு சந்தர்ப்பம்

கிடைக்கவில்லை.

தொடர்ந்து எமது சண்டுக்குளி புனித யுவானியார் ஆலயப்பங்கிலே நடைபெற்ற ஓளிவிழா நிகழ்விலே “எதிர்கொள்ளக் காத்திருத்தல்” என்ற குழந்தை சண்முக விங்கம் எழுதிய கூத்துவடிவ நாடகத்தினை பிரான்சீஸ் ஜெனம் அவர்கள் நெறியாள்கை செய்தார். அந்த நாடகத்திலே “திருடன்”, “முதலாளி” ஆகிய இரண்டு பிரதான பாத்திரங்களை என்னை ஏற்கச் செய்து அரங்கேற்றினார். அவரது நெறியாக்க முறையையும் அவரது ஆளுமையுமே என்னை நாடகத்துறைக்குள் நிறந்தரமாக இழுத்துவிட்டது எனலாம். தொடர்ந்து அவரே திருமறைக்கலாமன்றத்திற்கும் என்னை அழைத்துச் சென்றார். திருமறைக் கலாமன்றத்தின் “சிலுவை உலா” என்ற பாடுகளின் நாடகமே அங்கு எனது முதல் நாடகம். அதனை மரியசேவியர் அடிகள் நெறிப்படுத்தினார். பேர்மினஸ் உதவி நெறியாளனாக இருந்தார். “பரிசேயன்” பாத்திரமாக நடித்தேன். அந்த முதல் நாடகத்தின் மூலமே திருமறைக்கலாமன்றம் என்னை இனங்கண்டு கொண்டது. “நாடகப்பயிலகம்” என்னும் பிரிவினை உருவாக்கி ஒருவருட அரங்கப் பயிற்சிநெறினை ஆரம்பித்தார்கள். அதில் நான் கலந்து கொண்டேன். அங்கு நான் பெற்ற பயிற்சிகளும், அதனைத் தொடர்ந்து எனக்கு கிடைத்த சந்தர்ப்பங்களும் எனக்குப் பெருந்தான்டுதலாக அமைந்தன. அங்கு பிரான்சீஸ் ஜெனம், ஐ.பி.பேர்மினஸ் ஆகியோர் நவீன நாடகங்கள் பற்றி அறியதுணையாக இருந்தார்கள். எனக்குள் உறைந்திருந்த கூத்துதொடர்பான ஆர்வத்தினை அண்ணாவியார் பேக்மன்ஜெயராஜாவும், அண்ணவியார் பாலதாசம் இனங்கண்டு எனக்கு களமமைத்துத்தந்தார்கள். இசைநாடகம் பாடுகளின் அளவில் எனது சாரீர வளம் சிறப்பாக இருக்கவில்லை. ஆனாலும் தைரியநாதன் அவர்கள் பயிற்சிகளைத் தந்து அதிலே ஊக்கம் தந்தார்கள். திருமதி நளாயினி இராஜ துரை அவர்களிடம் கதகளி நடனத்தின் அடிப்படைகள் பலவற்றை கற்கக் கூடியதாக இருந்தது. அரங்க நிர்வாகம் தொடர்பாக கொண்சன்றை, நெல்சன் போன்றவர்களிடம் கற்க கூடியதாக இருந்தது. இப்படி பலவற்றையும் கற்கும் செயற்களமாக திருமறைக்கலாமன்றம் இருந்தது. எல்லாவற்றுக்கும் மேலாக பல்வகை ஆளுமையும் மிகக் கலைஞராக இயக்குநர் மரியசேவியர் அடிகள் இருந்தார். அவர் கலைஞர்களை இனங்காணக் கூடியவராக இருந்தார். அவர் ஆரம்பத்திலேயே என்னை இனங்கண்டு தட்டிக்கொடுத்து எனக்கான சந்தர்ப்பங்களை வழக்கினார்கள். 27 வயதிலேயே என்னை விட முத்த கலைஞர்கள் உட்பட நூற்றுக் கணக்கான நடிகர்களைப்பயன்படுத்தி மேற்கொள்ளும் புனித படைப்பாகிய திருப்பாடுகளின் காட்சியை நெறிப்படுத்தும் பொறுப்பினை தந்தார். இத்தகைய சந்தர்ப்பங்கள் என்னை வளர்த்துக் கொள்வதற்கு காரணமாக இருந்தன: அத்துடன் திருமறைக்கலாமன்றம் காலத்துக்காலம் நடத்திய தமிழ்விழா இலக்கிய விழா கூத்துவிழா எனநடத்தப்பட்ட விழாக்களினாடாக பல்வேறு நாடககுழுக்களை, அவர்களது நாடகங்களை தரிசிக்க கிடைத்தது. மன்னார் குழந்தையின் கூத்துக்கள் வடமராட்சி கலாநிதி கலாமனி குழுவினரின் இசை



நாடகம், வட்டுக்கோட்டை நாகப்பினுடைய வட மோடிக்கத்துக்கள்... என பலவற்றைக்குறிப்பிடலாம். அதுமட்டுமல்ல பல நாடுகளுக்கு செல்வதற்கும் அங்குள்ள படைப்புக்களைக்காண்பதற்கும் திருமறைக் கலாமன்றம் சந்தர்ப்பம் அளித்தது. எனது வளர்ச்சியில் பெரும் பங்கு திருமறைக் கலாமன்றத்தினையும் அதன் இயக்குநர் கலைஞர்களையும் தான் சாரும்.

பரணி:

தாங்கள் நடித்த நாடகங்கள், பாத்திரங்கள் பற்றி கூற முடியுமா?

யோசப் யோண்டன் ராஜ்குமார்:

நடிப்புத்தான் எனது விருப்புக்குரிய செயற்பாடு. மிகச்சிறந்த நடிகன் என்று கூறுமளவுக்கு நான் எதனையும் சாதித்துவிடவில்லை. கிடைத்த சந்தர்ப்பங்களை ஓரளவு யயன்படுத்தியிருக்கிறேன் என நினைக்கின்றேன். ஆரம்பத்தில் திருமறைக் கலாமன்றத்தின் எல்லா நாடகங்களிலும் நடித்துள்ளேன் நாற்பதிற்கும் மேற்பட்ட நாடகங்களில் நடித்துள்ளேன். எனினும் சில பாத்திரங்கள் எனக்கு திருப்பிகரமாக அமைந்தது பாரட்டுக்களைப் பெற்றுத்தந்தது. அவைபற்றி குறிப்பிடலாமென்று நினைக்கின்றேன். குறிப்பாக 1991 ஆம் ஆண்டு திருமறைக் கலாமன்றம் தயாரித்த ஞான



சௌந்தரி இசைநாடகத்தில் கதையில் திருப்பத் தினை ஏற்படுத்தும் “தூதுவன்” பாத்திரமாக நடித்த தேன். அது நடைகாச் சுவையும் வெகுளித்தன்மையும் கலந்த பாத்திரம், அது நடித்ததன் பின் காலங்களில் அறியாலை இரத்தினம். அவர்கள் முதலில் வந்து என்னைத் தான் பாராட்டினார். அதுவை என்னால் மறக்க முடியாது. அதுமட்டுமன்றி சிறிய வயதில் நாடகத் துறையில் எனக்கு ஊக்கம் தந்த எனது பேத்தியார் வந்து பார்த்த ஒரே நாடகம் அதுதான். அவர் என்னை ஆரத்தமுவிப் பாராட்டினார். அதன் பின் ஒருசில மாதங்களில் அவர் இறந்துவிட்டார். அது போலவே திருமறைக் கலாமன்றத்தில் புதிதளித்தல் முறை மூலமாக பிரான்சீஸ்ஜெனம் உருவாக்கிய நாடகம் “நஞ்சக்கள்கல்”. அதிலுள்ள சில பகுதிகள் குழந்தை ம. சண்முகவிங்கம் அவர்களால் எழுதப்பட்டது. அதில் நான் பல பாத்திரங்களை ஏற்பேன். நாடகம் முழுவதும் நான் மேடையில் நிற்பேன். அதிக களைப்பினைத் தரும் நாடகமாக அது இருந்தது. மோடியற் ற நடிப்பினை நான் கண்டு கொண்டு இயன்றவரையில் அதனை செயற் படுத்திய நாடகம் அது. 25 க்கு மேற்பட்ட தடவைகள் அதனை பல வேறு இடங்களிலும் மேடையேற்றினார்கள். குழந்தை ம. சண்முகவிங்கம் உட்பட பலரினது பாராட்டினையும் அந்தநாடகம் பெற்றுத் தந்தது. எனது நடிப்பில் பிரான்சீஸ் ஜெனத்தின் சாயல் இருந்ததாக பலரும் கூறினார்கள். அதனை என்னால் மறக்க முடியாது. அவ்வாறே காலங்களில் சென்ற செல்லையா மெற்றால் மயில் அவர்களது, பாரம்பரிய கலைகள் மேம்பாட்டுக்கழகத்தின் கண்ணகி முக்குரையில் நட்டுவனாகவும், அவரது வேளம்படுத்த வீராங்கனன் யில் நீலப்பணிக்கன் என்னும் வில்லன் பாத்திரமாகவும் நடித்தேன். அப்பாத்திரம் பலராலும் பாராட்டப்பட்டது பேராசிரியர் சண்முகதால், சொக்கன் ஆகியோர் பத்திரிகையில் எழுதிய விமர்சனங்களில் எனது பாத்திரத்தினை விதந்து கூறினர். மூல்லைத்தீவுக் கூத்துமரபினை நான் அறிவதற்கான சந்தர்ப்பமாகவும் அது இருந்தது. அவ்வாறே திருமறைக்கலாமன்றத்தில் திருப்பேர்மினஸ் அவர்களின் நெறிப்படுத்தலில் சத்தியத்தின் தரிசனங்கள் என்ற நாடகத்தில் நானே பிரதான பாத்திரமாக நடித்தேன். பாலன், என்ற அந்தப் பாத்திரம் ஒரு குறியீட்டுப்பாத்திரம். அதற்கும் நல்ல வரவேற்பு இருந்தது. பின்னர் நெறிப்படுத்தலில் அதிகம் ஈடுபட்ட காரணத்தினால் நடிக்கும் சந்தர்ப்பங்கள் குறைவாகவே காணப்பட்டது. ஆனால் பல வேளைகளில் நியமிக்கப்பட்ட பாத்திரங்களுக்கு நடிகர்கள் வரமுடியாத துழலில் அவற்றை ஏற்று நடிக்கவேண்டிய தேவைக்குள் தள்ளப்பட்டதுண்டு. கொல் ஈனாங் கொற்றம் என்னும் கூத்துருவ நாடகத்தில் இராவணன் பாத்திரம் முக்கிய மான பாத்திரம். அதனை தாங்கிய ஆசரியர் விஜயகுமார் அவர்களுக்கு தொண்டை முழுவதுமாகக்கட்டி பாட முடியாது போய்விட்டது. அதனால் நான் திடீரென நடிக்கவேண்டிய தழல் கொழும்பில் ஏற்பட்டது. அவ்வாறே யாழ் பாணத்தில்

ஒருதடவை மேடையேற்றப்பட்டபோது இராமனாக நடித்த ஜெய காந்தன் வரவில்லை. நான் உடனே சவரம் செய்து கொண்டு இராமனாக நடிக்க வேண்டி இருந்தது. அன்மையில் கூட அற்றைத் திங்கள் நாடகத்தில் ஒருதடவை கமிலராகவும் மற்றொரு தடவை பாண்டிய மன்னாகவும் நடிக்கும் சந்தர்ப்பமும் இவ்வாறு தான் ஏற்பட்டது. அவ்வாறே எனது நடிப்பு பாரட்டப்பட்ட சில நாடகங்களும் பாத்திரங்களும் வருமாறு. கம்பன் மகன் - குலோத்துங்கன், அன்பில் மலர்ந்த அமர காவியம் - பிலாத்து, கோடை - காசி, சுகுந்தலை - முனிவர், சோழன் மகன் - இளவரசன், தர்சனா - எல்லாளன், ஏகலைவன் - அர்ச்சனன். ஜேனோவா - கட்டியகாரன், இளவரசன், கல்வாரி யாகம் - கைப்பாஸ், அனைத்தும் அவரே - பேய்,... இப்படி பல நாடகங்களைக் குறிப்பிடலாம். திருமறைக் கலாமன்றத்தில் பல்வேறு வகை மாதிரியான நாடகங்களும் நிகழ்த்தப்படுவதன் காரணமாக எல்லாவகை நாடகங்களிலும் நடிக்கும் சந்தர்ப்பம் இருந்தது. நாடகத்துறையில் எனக்கு விருப்பமான துறை நடிப்புதான் ஆனால் நெறிப் படுத்தும் பணியில் அதிகம் ஈடுபடும் காரணத்தினால் அதில் சிறப்புத் தேர்ச்சிபெறும் சந்தர்ப்பம் குறைவு.

பரணீ:

பாரம்பரியக் கூத்துக்களை மீஞ்சுவாக்கம் செய்யும் உங்கள் முயற்சிகள் தொடர்பாகக் குறிப்பிடுகின்கள்?

யோசப் யோண்சன் ராஜ்குமார்:

சிறிய வயதில் இருந்தே எனக்குத் தூண்டியாக இருந்தது கூத்துத்துறைதான். எனது கிராமத்திலே இருந்து தொடர்பறுந்து போன இத்துறைக்கு ஸீண்டும் திருமறைக்கலாமன்றம் தூண்டுதல் தந்தது. கூத்துக்கள் விடிய விடிய ஆடப்பட்டு மக்கள் மனதில் ஒருகாலத்தில் செல்வாக்குப் பெற்றிருந்ததை. ஆனால் பின்னர் இளையோர்களின் மத்தியில் அதற்கு அவ்வளவு மதிப்பு இருக்கவில்லை அதற்கு காரணம் எமது கூத்துக்கள் புத்தாக்கப்படாமலும் காலத்தின் நகர்வகளோடு சேர்ந்து வளராமையே காரணம் என்பதனை நான் காலப்போக்கில் மெல்ல உணர்ந்து கொண்டேன். அதனை நவீனப் படுத்தவேண்டும் இன்றைய சமூகத்தவர்கள் மத்தியிலும் நிலைக்க செய்ய வேண்டும் என்று திருமறைக்கலாமன்ற இயக்குநர் மரிய சேவியர் அடிகள் விரும்பினார். அவர் அண்ணாவியார் பாலதாஸ் பேக்மன்ஜெயராஜா ஆகியோரைக்கொண்டு நீ ஒரு பாறை, அனைத்தும் அவரே போன்ற கூத்துக்களை அரங்குணர்வோடு தயாரித்தார். அதிலே நான் நடித்துமை எனக்கு ஊக்கமாக அமைந்தது.

இதனைவிட எனது ஆசான் பிரான்சீஸ் ஜெனம் அவர்கள் கூத்துக்களை மற்றொரு தளத்திற்கு கொண்டு சென்றார். அவர் ஏற்கனவே பூந்தான் யோசேப்பு வினுடைய பல கூத்துக்களில் தொடர்ச்சியாக நடித்தவர், பேராசிரியர் மௌனகுருவினுடைய சங்காரம் வடமோடி நாடகத்தில் நடித்தவர் தாசீசினுடைய, கூத்துக்களை அடிப்படையாகக் கொண்ட மோடி நாடகமாகிய “பொறுத்தது போதும்” நாடகத்தில் நடித்தவர்.

இத்தகைய அனுபவங்கள் அவரை இதுதொடர்பாக சிந்திக்கவைத்திருக்கலாம் என்று கருதுகின்றேன். அவர் குழந்தை ம.சன்முகலிங்கம் அவர்களைக்கொண்டு வேதாக மத்திலுள்ள மூன்று உவமைகளை இணைத்து நவீன கூத்தாக எழுதுவித்தார். குழந்தை ம.சன்முகலிங்கம் அவர்களுக்கு கூத்தில் பரீட்சயம் இல்லாத போதும் அதனை இவரது வற்புறுத்தலில் எழுதினார். அந்த “எந்தொள்ள காத்திருத்தல்” என்னும் கூத்தில் நானும் நடிக்கும் சந்தர்ப்பம் எனக்கு கிடைத்தது. அவர் தென் மோடி வடமோடி சிந்து நடை மன்னார் பாங்கு வசந்தன் கூத்து என பல கூத்துக்களின் பாடல் மெட்டுக்களைப் பயன்படுத்தி மோடியுற்ற நவீன கூத்தாக அதனை தயாரித்திருந்தார். இது எனக்குப் பெரும் ஊக்கமாக இருந்தது. இந்த இயல்புகளைப் பயன் படுத்தி நானும் சில நவீன நாடகங்களைபாட்சாலையில் தயாரித்தேன்.

அதேவேளை தமிழ்த்தினப் போட்டிக்காக நான் முதன் முதலாக மனுநீதிச்சோழன் என்ற கூத்தினை மரபுவழியான தென்மோடியாகவே எழுதி புனித ரோக வித்தியாலய மாணவர்களுக்குப் பயிற்றுவித்து, மாவட்ட மட்டம் வரையிலும் வெற்றி பெற்றோம். வடக்குக்கிழக்கு மாகாணமட்டத்தில் போட்டியிட சென்றபோது மட்டக் களைப்பு தென்மோடி கூத்துடன் போட்டியிடவேண்டி வந்தது. யாழ் ப் பாணத் தென் மோடி என் பது கத்தோலிக்கர்களின் கையானுகையாலும் விலாசம் இசைநாடகங்களின் வருகையாலும் ஆடல்களை பெருமளவில் இழந்து பாடவுக்கும் நடிப்புக்கும் முன்னுரிமை கொடுத்த வடிவம். ஆனால் மட்டக்களைப்பு தென்மோடி வரன் முறையான ஆடல்களைக்கொண்ட வடிவம். எது கூத்து தரமானதாகவும் நேர்த்தியான தாகவும் இருந்தும் “இது கூத்தல்ல விலாசம்” என்று மட்டக்களைப்பு பாடசாலைகளின் விமர்சனங்களால் நிராகரிக்கப்பட்டு இரண்டாம் இடத்திற்கு தள்ளப் பட்டது. அது எனக்கு மிகுந்த தாக்கத்தினை தந்தது அதுபற்றி நான் இங்கு வந்து சிந்தித்த போது அமரர் கலாநிதி காரை சுந்தரம்பிள்ளை அவர்கள் எனக்கு ஊக்கமும் ஆலோசனையும் தந்து தென்மோடிக் கூத்தின் ஆடல் மீள்களுடு பிடிப்பின் அவசியத்தினை விலியறுத்தியதுடன் தனது கிராமத்தில் இருந்த தென்மோடியின் ஆட்ட முறைகள் சிலவற்றை எனக்கு சொல்லித்தந்தார், அவர் மட்டுமென்றி அண்ணாவியார் மூல்லைக்கவி, பிரான்சீஸ் ஜெனம் ஆகியோரின் உதவியுடன் தென் மோடிக் கூத்தின் சில ஆடல்களை மீள்கண்டுபிடிப்பு செய்து “ஏகலைவன்” என்ற கூத்துக்களை புதிதாக எழுதி யாழ் திருக்குடும்பகளினியர் மட்மாணவிகளுக்கு பயிற்றுவித்து மேடையேற்றினேன். அமரர் தைரியநாதனின் மகள் சுயானந்தி அப்போது எனது மாணவியாக இருந்தார். அவரே பிரதான பாத்திரமான ஏகலைவனாக மிகச் சிறப்பாக நடித்தார், அக்கூத்து 2000 ஆம் ஆண்டு தமிழ் மொழித்தினப் போட்டியில் வடக்கு கிழக்கு மாகாணம் மட்டத்தில் முதலிடம் பெற்றது. அதுதான் முதல் தடவையாக மட்டக்களைப்பு கூத்துக்களுடன் போட்டியிட்டு யாழ் பாண கூத்து வெற்றிபெற்ற சம்பவம் என்று நினைக்கின்றேன். இந்த மீள் கண்டுபிடிப்பு மூலமாக தொடர்ந்து குவேனி, கும்பகர்ணன், பாரி படுகளம், குருசுபதம், போன்ற கூத்துக்களை மாணவர்களுக்குரிய வகையில்

எழுதி தொடர்ச்சியாக மேடையேற்றி வருகிறேன். பாட சாலையில் மட்டுமன்றி திருமறைக்கலா மன்றத்திலும் பல சூத்துக்களை நெறிப்படுத்தியுள்ளேன்.

பரணீ:

இது தொடர்பாக நீங்கள் எத்தகைய சவால்களை எதிர கொண்டிர்கள்

யோசப் யோண்சன் ராஜ்குமார்:

எமது பாரம்பரியமான அண்ணாவிமார்கள் கிலர் நான் ஆட்டங்களைச் சேர்த்துதனை விமர்சித்தார்கள். இப்போதும் விமர்சிக்கின்றார்கள். காரணம் அறியாமை. யாழிப்பாண தென் மோடியில் இருந்து ஒரு நூற் றாண்டுக்கு முன்பே ஆடல்கள் வழக்கிழந்து போயின. ஆனால் அமரர் மூந்தான் யோசேப்பு உட்பட பலர் இக்கூத்துமரபில் ஆடல்கள் இருந்துள்ளமையை ஏற்றுக் கொண்டுள்ளார்கள். அதற்குத்தெளிவான ஆதாரங்கள் உள்ளன. ஏன் மட்டக் களப்பு தென் மோடியில் இக்கூத்தின் பல பாடல்கள் ஆடலுடன் நிகழ்த்தப் படுவதனை காணக்கூடியதாகவுள்ளது. மூல்லைத்தீவு கோவலன் கூத்து, மன்னார் வடபாங்கு போன்ற சூத்துக்களில் இத்தென்மோடியின் ஆட்ட சாயல்கள் காணப்படுகின்றன. ஆனால் எனது கூத்துக்களை விமர்சிக்கின்ற அண்ணாவிமாருக்குத் தெரியும் நான் தென் மோடிக்கூத்தின் பாடல்களை மரபு தவறாது வைத்துக் கொண்டுதான், ஆடலையும் அரங்க நேர்த்தியையும் பேணுகின்றேன் என்று. காலப் போக்கில் இது உணர்ந்து கொள்ளப்படுமென்று நினைக்கின்றேன்.

பரணீ:

கூத்துருவ நாடகம் என்னும் பெயரில் நீங்கள் தயாரித்த நாடகங்கள் பற்றி கூறமுடியுமா

யோசப் யோண்சன் ராஜ்குமார்:

கூத்தில் இருந்து பரீசார்த்தமாக மேற்கொண்ட மற்றொரு முயற்சியே கூத்துருவ நாடகமாகும். நாடகம் பற்றிக் கற்கின்றபோது வடமோடி தென் மோடி வசந்தன்... என்ற வகைப்படுத்தலும், பிரதேசம் சார்ந்த பாகுபாடுகளும் எம்மைப்பிரிப்பதாக நான் சிந்தித்தேன். எமக்கான தேசிய கூத்து ஒன்று ஏன் இருக்கமுடியாது. என்ற ஒரு கேள்வி எனக்குள் எழும்பி இருந்தது. சிங்கள மக்களின் கண்டிய நடனம், பேராசிரியர் எதிரிலீர சரத்சந்திரா பல மூலங்களில் இருந்து உருவாக்கிய “மனமே” “சிங்கபாகு” போன்ற வடிவங்கள், “சிங்கள தேசிய அரங்குகளாக” கொள்ளப்படும் யதார்த்தத்தில் நாம் ஏன் எமக்கென்று ஒரு தனித்துவத்தினை உருவாக்க முடியாது. என்ற சிந்தனை வலுவடைந் திருந்தது. அதற்கு தூண்டலிடுவதாக தாசீசியஸ் அவர்களின் கருத்து காணப்பட்டது. தொண்ணாறுகளின் இறுதியில் தாசீசியஸ் அவர்கள் யாழிப்பாணத்திற்கு வந்தபோது அவரை ஆற்றுகை சஞ்சிகைக்காக சந்திந்து உரையாடும் சந்தர்ப்பம் கிடைத்தது. அவரோடு உரையாடி போது அவர் எழுபதுகளில் தயாரித்த “கந்தன் கருணை” யின் அனுபவங்களை பகிர்ந்து

கொண்ட போது, பலசூத்துமரபுகளை ஒன்றிணைத்து அதனை தாங்கள் தயாரித்தபோது, ஒரு தேசிய நாடக மரபினை உருவாக்க வேண்டும் என்ற எண்ணைத் துடனேயே தயாரித்ததாகவும் அந்த முயற்சியை யாரும் பின்னர் தொடரவில்லை என்றால் தொடர்ந்திருந்தால் இன்று எங்களிடம் அந்த தேசிய வடிவம் இருந்திருக்கும். என்ற கருத்தினை முன் வைத்த தார். அதன் தொடர்ச்சியாக திருமறைக்கலா மன்றம் 2003 ஆம் ஆண்டு பெரிய அளவில் ஒரு சூத்து விழாவினை ஒழுங்குசெய்தது. அந்த விழாவிலே காலையில் நடத்திய கருத்தமர்வுகள் பல்வேறு வாதவிவாதங்களைத் தோற்று வித்தன. அதன் இறுதிநாள் நிகழ்வில் மரிய சேவியர் அடிகளும் பேராசிரியர் மெளன்குரு அவர்களும் கருத்தமர்வில் தலைமை தாங்கி சூத்தின் எதிர்காலந் தொடர்பாக முன் வைத்த கருத்துக்கள் எனக்கு மேலும் ஊக்கமாக மாறின. பேராசிரியர் மெளன் குரு பின்னோக்கிய தேடல்பற்றியும் முன்னோக்கிய பாய்ச்சல் பற்றியும் பேசினார். மரிய சேவியர் அடிகள் சூத்துக் கலையை வளர்ப்பதற்கு முன்று திட்டங்களை முன் வைத்தார், முதலாவது பாரம்பரியக்கூத்துக்களை அந்தந்தக்கிராமங்களில் பழையமை கெடாத வகையில் நேர்த்திமிக்கதாக அதனை தொடர்வதனையும், இரண்டாவது கூத்துதொடர்பான ஆவணங்களைப் பேணு வதும் பாதுகாப்பதுவும் ஆய்வுகளை மேற்கொள்வதும். மூன்றாவது இந்ததளங்களில் புதியவற்றை உருவாக்கும் படைப்பாளிகளை உருவாக்குதல். இந்த சிந்தனைகளின் ஊக்கம் தான் நான் சூத்துருவ நாடகங்களை உருவாக்கு வதற்கு காரணமாக இருந்தது. தாசீசியஸ், பிரான்சீஸ் ஜெனம், ஆகியோர் பல சூத்து மரபுகளையும் பயன்படுத்தி அதனை நவீன நாடகமாகவே ஆக்க முயற்சித்தனர். நான் அந்தந்த சூத்துக்களின் தனித்துவங்களை சிதைக்காமலே அவற்றினை பொருத்தமுற ஒருங்கு சேர்த்த வடிவமாக்க முயற்சித்தேன். சூத்துக்களுக்குள் பல வகைமைகள் இருந்தாலும் பாடல் ஆடல் மோடியுற்ற நடிப்பு வேடைடை ஒப்பனை எடுத்துரைக்கும் பாங்கு என்பன பொதுமையாகவே பெருமளவில் இருந்தன. எனவே இவற்றினை ஒன்றிணைக்க முடியும் என்று நினைத் தேன். அப்படி உருவாக்கப்பட்ட நாடகத்திற்கு “சூத்துருவ நாடகம்” என்ற பெயரையும் இட்டுக் கொண்டோம். இதற்கான வேடைடைகள் ஒப்பனை அனைத்தையும் எமது மரபுக்காறுகளில் இருந்து வடிவமைத்தோம். அத்தோடு சூத்துக்களின் இயல்பிலே சமகாலக்கதைப் பொருளை அப்படியே பின்பற்றுவது பொருந்தாது எனவே காலத்தோடு தொடர்புடைய தொண்மங்களைப் பயன்படுத்தி சமகால பிரச்சனைகளைப் பேசினோம் “கொல் ஈனுங்கொற்றம்” யுத்தம் தொடர்பானதாக அக்காலத்தில் இழக்கப்படும் உயிர்களின் பெறுமதி பற்றிப்பேசியது “கும்பகர்ணன்” அதன் நாயகனானான்.

இந்த நாடகத்தினை கொழும்பில் தேசிய நாடகவிழாவில் மேடையேற்றிய போது பல தமிழ்க் கலைஞர்களும், பராக்கிரம நிரியல்ல, எச்.ஏ.பெரோரா போன்ற சிங்கள அரங்கியலாளரும் வெகுவாகப் பாராட்டினர். பேராசிரியர் மெளன் குரு மட்டக்களப்பில்

இதனைப் பார்த்துவிட்டு “புதிய முயற்சி அதே வேளை மாபெரும் பாய்ச்சல்” என்று பாரட்டினார். அதனைத் தொடர்ந்து அதே கூத்துருவு நாடகம் என்னும் பெயரில் “அற்றைத்திங்கள்” நாடகத் தினை 2009 இல் யுத் தம் முடிந் தவடன் அரங்கேற்றினோம் யுத்தத்துக்குப் பின்னான் முதல் ஆற்றுகை அது. கருத்துச் சதந் திரம் அற்ற அக்காலத்தில் பேசாப் பொருளாக இருந்த துரோக யுத்தத் தினை வெளிப்படுத்த வேள்பாரி மன்னனின் வரலாறு பொருத்தமானதாக அமைந்தது. குறுநில மன்னான பாரியின் புழுவில் அஞ்சிய மூவேந்தர் களும் திரண்டு சதிசெய்து அக்குறு



நில மன்னனை துரோகத்தால் வீழ்த்திய வரலாறு, எமது வரலாற்றுடன் ஒத்துப்போனது. எனவே அதனை நாடகமாக்கிய போது அது மிகுந்த வரவேற்பினைப் பெற்றது. நாடகம் முடிய ஒடிவந்துகண்ணீருடன் பேசியவர்கள் பலர். அக்காலத்தில் அது பெரிய ஆற்றுப்படுத்தலாக அமைந்தது என்று கூறினர். எனவே இந்த நாடகங்களில் பிரதேசங்கள் கடந்த கூத்துப் பொதுமையும் இருந்தது. சமகாலப் பிரச்சனையும் பேசப்பட்டது. இந்த முயற்சிகள் தொடக் கங்கள் மட்டுமே. தொடர்ந்து ஈடுபடுகின்ற போது தான் இந்த நோக்கத்தின்வெற்றியைக்காண முடியும்.

பரணீ:

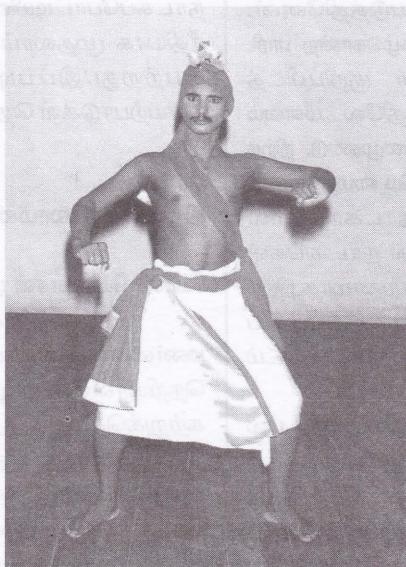
இது உங்களுக்கு எதிர்ப்பினைத்தரவில்லையா... ”

யோசப் யோண்சன் ராஜ்குமார்:

பெரும்பான்மையானவர்கள் ஆகரித்தார்கள். சில பழமைவாதிகளின் கடுமையான எதிர்ப்புக்களும் இருந்தன. நன்பர் ஒருவர் “இதனை தொடர்ந்து மேடையேற்றினால் நான் பத்திரிகையில் மிகக்கடுமையாக எழுத வேண்டிவரும்” என்றார் மட்டக்களப்பிலே போட்டபோது இதை ஏன் சுத்துருவு நாடகம் என் கிறீர்கள் நாடகம் என்றே சொல்லுங் கால் சூத் தினை பழுதாக்காதீர்கள் என்றார்கள். இது கிராமத் தின் சூத் துக்களைப் பழுதாகிப் போடும் என்றார்கள். ஆனால் இதனை மேடையேற்றிய ஒவ்வொரு இடங்களிலும் இளைஞர் களும் சிறுவர் களும் மிகுந்த ஆர்வத்தோடு இரசித்தார்கள்.

பரணீ:

பாரம்பரிய இசைநாடகங்களை புதிய பாணியில் காலத்திற்கு தக்கமுறையில் அமைத்து நெறியாள்கை செய்யும் உங்கள் முயற்சி பற்றி..



யோசப் யோண்சன் ராஜ்குமார்:

இசைநாடகங்கள் எதனையும் நான் நெறியாள்கை செய்யவில்லை. நான் ஏற்கனவே கூறியது போல இசைநாடகங்களில் நான் சிறிய வேடங்கள் தாங்கியே நடித்திருக்கிறேன். நான் கர்னாடக சங்கீதம் படித்தவனல்ல அதேவேளை அந்தளவு சாரீர வளமும் எனக்கு இல்லை. ஆனால் சிறியவயதில் இருந்தே நடிகமணி வைரமுத்துவின் அனேகமாகன இசைநாடகங்களையெல்லாம் பார்த்த அனுபவமும் திருமறைக்கலாமன்றத் தில் அண்ணாவியார் பாலதாஸ், தெரியநாதன் போன்றவர்கள் நெறிப் படுத்திய நாடகங்களில் சில பாத்திரங்களில் நடித்துள்ளேன். அந்த அனுபவங்கள் இசைநாடகம் தொடர்பான அறிக்கையை ஓரளவுக்குத் தந்திருக்கின்றது. அந்த வகையில் இசைநாடகம் தொடர்பாக எழுந்த கேள்வி இசைநாடகத்திற்கு ஏன் ஈழத்தில் பிரதிகள் அதிகம் எழுதப்படவில்லை. இன்னும் சங்கரதாஸ் சுவாமிகளின் நாடகங்கள் தானா பயன் படுத்தப்படவேண்டும். சமகால முக்கியத்துவத்துடன் இசைநாடகங்களைத்தயாரிக்க முடியாதா என்பதாக இருந்தது. ஆனால் தொண்ணாறுகளில் மரிய சேவியர் அடிகள் ஜம்பெருங் காப்பியங்களை இசைநாடகமாக்கி மேடையேற்றினார். இந்த எண்ணப்பாங்கில் தான் சமகாலத்துக்குரிய செய்தியை வழங்கவல்ல இசைநாடகங்களை ஆக்கினால் என்ன என்ற என்னத்தின் வெளிப்பாட்டில்தான் நான் இரண்டு இசைநாடகங்களை எழுதி யுள்ளேன் அவற்றினை நான் நெறியாள்கை செய்யவில்லை ஒன்று “குசேலர்” மற்றையது “யாழ் பாணன்”. குசேலரை நான் தெரிந்ததற்கு காரணம் வறுமையில் இருந்த செம்மை செல்வம் வந்தபோது இல்லை. என்ற குசேலரின் வருத்தம் யுத்தகாலத்தில் இருந்த செம்மை அபிவிருத்தி என்ற பெயரில் வந்த வாழ்வில் இல்லை என்பதன் யதார்த்தத்தினை சொல்வதாக அமைந்தது. இதனை ஆசிரியர் ஜெயகாந்தன் திருமறைக்கலாமன்றத்திற்காக தயாரித்தார். ஐஸ்ரின் பிரதான பாத்திரமாக நடித்தார். அவ்வாறே யாழ் பாணனை எமது மன்னின் அடையாளமாக புத்தியினால் வெல்லும் பாத்திரமாக சித்திரித்து சமகாலத்தின் நிலையை கனவாக்கி அதற்கு விளக்கம் கொடுத்து இன்றைய அரசியல் துழலில் புத்தியினால் நாம் செயற்பட வேண்டிய அவசியத்தினை வலியுறுத்தி ஆக்கினேன். இதனை தெரிய நாதன் ஜெஸ்ரின் அவர்கள் புனித சலேரி யார் குருத்துவக் கல்லூரிக்காக நெறிப்படுத்தினார். இசைநாடகமும் காலத்திற்கேற்ப புத்தாக்கம் செய்யப்பட வேண்டும். அது சாதிக்கவல்ல இசைநாடகத்தின் ஆளுமைகளின்கைகளில் தங்கியுள்ளது.

பரணீ:

உங்களால் மேடையேற்றப்பட்டநாடகங்கள் பற்றி...

யோசப் யோண்சன் ராஜ்குமார்:

நாடகங்கள் பலவற்றை நான் எழுதி நெறிப்படுத்தி யுள்ளேன். அவை திருமறைக்கலாமன்றம், பாடசாலைகள், பங்குத்தாங்கள். குருமடம். என்ற வகையில் பல் வேறு தளங்களின் தேவைகளோடு தொடர்புபட்டவை. இந்த நாடகங்களின் மோடியை, வகையைத் தீர்மானிப்பவையாகவும் அந்த தேவைகளே காணப்பட்டன. இந்த நாடகங்களோடுதான் நானும் வளர்ந்து கொண்டிருக்கின்றேன் கற்றுக் கொண்டிருக்கின்றேன். பெரிதாகச் சாதித்துவிடவில்லை. அதன் சில அனுபவங்களை பதிவுசெய்யமுற்படுகின்றேன். தொண்ணாறுகளில் இருந்தே பாடசாலை நாடகங்களை நெறிப்படுத்தி வந்துள்ளேன், 1992 காலப்பகுதியில் நான் புனிதரோக்ஸ் வித்தியாலயத்தில் கல்வி வளர்ச்சிக்கழக ஆசிரியராக கடமையாற்றியபோது அந்த பாடசாலையினதும் சமூகத்தினதும் பிரச்சனைகளை வைத்தே “தடைக்கற்கள்”, “கல்வி ஏழைகள்” போன்ற நாடகங்களை எழுதி நெறிப்படுத்தினேன். அவை ஒன்றும் சொல்லு கின்ற அளவில் சிறப்பான நாடகங்கள் அல்ல அவை எனது தொடக்க புள்ளிகள். ஆனால் அவற்றினை பாராட்டி தட்டிக்கொடுத்தவர்கள் காலஞ்சென்றவர் களான நா. சந்தரவிங்கம், அவர்களும் இ. சிவானந்தன் அவர்களும். அந்நாடகங்கள் பெரிய கலைத்துவமான வையல்ல அப்பாடசாலையும் மிகவும் வறுமையானது. எம்மிடம் இருந்த சொற்ப வளங்களை கொண்டுதான் அதனை தயாரித்தோம். ஆசிரிய நண்பர் கென்த் மேரியன் எனக்குத் துணையாக இருந்தார். ஆனால் அவற்றினை இருவரும் பாராட்டியதுடன் “இதுதான் இப்போது பாட சாலைகளுக்குத்தேவை” என எங்களை ஊக்கப்படுத்தினார்கள். அந்த நாடகத்தினை பல இடங்களிலும் மேடையேற்ற வழி செய்தார்கள். எனவே தொடர்ந்து நான் அங்கும் யாழ் பத்திரிசியார் கல்லூரில் மூன்றரை வருடங்கள் கற்பித்தபோதும் பல நாடகங்களை மேடையேற்றக் கூடியதாக இருந்தது. பின்னர் திருக்குடும்பக் கன்னியர் மடத்தில்தான் அதிக காலம் கற்பித்ததால் அதிக பாடசாலை நாடகங்களையும் கூத்துக்களையும் எழுதி நெறிப்படுத்தினேன். பத்திரிசியார் கல்லூரியில் மாருதியீரம், புகழ்கொன்ற பாரி, மனுநீதிச்சோழன் போன்ற நாடகங்கள் குறிப்பிடத் தக்கவை. திருக்குடும்பகன்னியர் மடத்திலே மீளவும் எழுவோம், அரங்கநிறாகும், எற்குமொரு காலமுண்டு, நிற்ககற்க, இல்லறச்சிறைகள், அகவினை, மனம்மாறிய மைந்தன்.... எனப்பல நாடகங்கள், பாடசாலை நாடகங்களில் தொடர்ந்தும் ஈடுபட்டு வருகின்றேன். சில நாடகங்கள் போட்டிகளில் வெற்றிபெற்றுள்ளன. உதாரணமாக நிற்ககற்க ரவர் மண்டபமும் கலாசார அமைச்சும் நடத்திய நாடகப்போட்டியில் தேசிய மட்டத்தில் முதலாம் இடம் பெற்றதுடன் நான்கு விருதுகளையும் பெற்றது.

இதுதான் திருமறைக்கலாமன்றத்திற்கென பல நெடுநாடகங்கள் என்னால் எழுதி நெறிப்படுத்தப்பட்டவை “ஜீவியத்தனம்” நவீன நாடகம் 1997 ஆம் ஆண்டில் தயாரிக்கப்பட்டு அதனை இங்கு மட்டுமென்று

திருமறைக்கலாமன்றத்தின் வடலிக்கூத்தர் கலையப் பயணத்தின் மூலம் ஐரோப்பிய நாடுகளிலும் மேடையேற்றினோம். அப்போதிருந்த பேசமுடியாத எமது பிரச்சனைகளை குறியீட்டு வடிவத்திலே கூறிய நாடகம் அது. பலராலும் பாராட்டப்பட்டது. பிரான்சில் மேடையேற்றப்பட்ட போது கலைச்செல்வன், லக்கமி, சோபாசக்திபோன்ற இலக்கியவாதிகளின் பாராட்டையும் விமர்சனத்தினையும் பெற்றது. அதனைத் தொடர்ந்து இடப்பெயர்வின் பின் “என்றபொழுதில்” என்ற நாடகத் தினை யுத்தகாலத்தில் தாய்மாரின் பன்முகத் துணபங்கள் துயரங்களை வெளிப்படுத்துவதான் அந்நாடகம் மிகுந்த வரவேற்பினைப் பெற்றது. அது தவிர 2002 சமாதான காலத்தில் நான் எழுதி நெறிப்படுத்தி பிரமாண்டமான மேடை அமைப்புகளுடன் மேடையேற்றிய வடிவம் “ஸ்பாட்கல்ஸ்” உலகின் முதற் போராளியாகிய ஸ்பாட்க்களின் வரலாற்றினை ஹேவாட் பாஸ்ட் என்பவரின் நாவலை அடிப்படையாகக்கொண்டு உருவாக்கினேன். அது அன்று மிகுந்த வரவேற்பினைப் பெற்றது. இப்போதும் அது எமது தமிழர்களின் வரலாற்றினை பேசும். அவ்வாறே வார்த்தைகளற்ற மௌன நாடகம் என்ற ஒரு வடிவத்தினை ஈழத்திற்கு அறிமுகம் செய்தவர் மரியசேவியர் அடிகள். அவரது வழியில் “அசோகா”, “தர்சனா”, “மாபிரும் புறப்பாடு” போன்ற நாடகங்களை திருமறைக் கலாமன்றத்திற்காக நெறிப்படுத்தினேன். அவ்வாறே ஹென்றிக் இப்சனின் தலைமைக் கட்டியக்காரன் நாடகத்தினை நெறிப்படுத்தினேன் நோர்வே தொதுவரும் அதனை கொழும்பில் பார்த்து பாராட்டினார். அன்மையில் இலங்கையின் புனிதராக கத்தோலிக்க மக்களால் போற்றப்படுகின்ற புனித யோசவ்வாசின் வரலாற்றினை வரலாற்று நாடகமாக எழுதி, வாழ்வு தந்த வாஸ் என்னும் பெயரில் நீண்ட மேடையில் பெருங்காட்சிகளோடு மேடையேற்றினோம் அது அதிக கத்தோலிக்க மக்கள் மத்தியில் வரவேற்பினைப் பெற்றது.

போட்டிகளில் நான் அதிகம் கவனம் செலுத்துவதில்லை 2014 இல் எனது நண்பர்களின் வேண்டுகோளுக்கு இனங்க மணவிலங்குகள் என்னும் நாடகத் தினை பெண்ணியம் தொடர்பான பிரச்சனைகளை முன்னிறுத்தி எழுதி அரசு ஊழியர்களுக்கான நாடகப்போட்டியில் மேடையேற்றினோம். அது தேசியரீதியாக முதலாம் இடம் பெற்றதுடன் விருதுகளையும் பெற்றது. இப்படி தேவைகளோடு எனது நாடக செயற்பாடுகள் தொடர்கின்றன.

பரணீ:

திருமறைக்கலாமன்றம் சார்பாக உங்களது செயற்பாடு

யோசப் யோண்சன் ராஜ்குமார்:

திருமறைக்கலாமன்றம் தான் நான் வளர்ந்த பண்ணை. பல்வகை அனுபவங்களை மட்டுமல்ல நடிப்பு நெறியாள்கை எழுத்து எனப் பலவிடயங்களையும் நான் கற்றுக்கொண்டது அங்குதான். அதேவேளை கடந்த 26 ஆண்டுகளாக தொடர்ச்சியாக இயங்கி வருகின்றேன். எனக்கு இயக்குநர் மரிய சேவியர் அடிகள் தந்த சந்தர்ப்பங்கள் தான் என்னை நாடகத்துறையில் அதிகம்

வளர்த்தது. அந்த நன்றியோடு தொடர்ந்து சேவைசெய்து வருகின்றேன். மன்றத்தின் எல்லாத் துறையிலும் எனது பங்களிப்பு இருக்கின்றது. திருப்பாடுகளின் காட்சிகளை 13 வருங் களாக நெறிப்படுத் தியிருக் கின்றேன். “கல்வாரியாகம்”, “குருதி கழவிய குவயம்” ஆகிய இரண்டு திருப்பாடுகளின் காட்சிகளை எழுதியும் உள்ளேன். சடங்கின தும் பக்தியினதும் பண்பு விலகாத வகையில் அதனை கலைத்துவமாக மாற்று வதற்காக பலமாற்றங்களை நான் ஏற்படுத்தியிருக் கின்றேன். அவ்வாறே பல நவீன நாடகங்கள் கூத்துருவ நாடகங்கள் என பல வகை நாடகங்களையும் உருவாக்குவதற்கு மன்றத்தின் வளம்மிக்க நடிகர்களும் அனுபவம் மிக்க கலைஞர்களும் மன்றத்தின் வளமும் துணையாக இருந்துள்ளது. இளைய சமூகத்தினை உருவாக்கும் பணியினை மன்றம் பலவருடங்களாக மேற்கொண்டு வருகின்றது அதற்கு நான் என்னாலான பணிகளை ஆற்றி வருகின்றேன். மன்றத்தின் பிரதி இயக்குநராக இருந்து ஆலோசனை வழங்குவதிலும் நிர்வாகப் பணிகளுக்கு உதவுவதிலும், செயல்வைக்கும் இயக்குநர் தந்தைக்கும் உதவியாகப்பணியாற்றி வருகின்றேன்.

பரணீ:

நீங்கள் வெளியீடு செய்த நூல்கள் பற்றிக் கூறுங்கள்

யோசப் யோண்சன் ராஜ்குமார்:

இதுவரை எனது நான்கு நூல்கள் வெளி வந்துள்ளன. முதலாவது “கம்பன் மகன்” தென்மோடிக் கூத்து இதனை எழுதும்படி தூண்டியவரும் அதனை நூலாக்குவதில் முன்னின்றவரும் அண்ணாவியார் பேக்மன் ஜெயராஜா அவர்கள். அதனைதொடர்ந்து “கொல்லனுங்கொற்றம்” கூத்துருவ நாடகம். இதன் பிரதியையும் அது தொடர்பாக வந்த விமர்சனங்களை யும் நூலாக்கினேன். திருமறைக்கலா மன்றத்தினால் வெளியிடப்பட்டது. அதுவடக்கு கிழக்கு மாகாணத்தின் சிறந்த நாடக நூற்றெரிவில் பரிசில் பெற்றது. தொடர்ந்து எனது 8 சிறுவர்நாடகங்களின் தொகுதியாக “அமைதிப் பூங்கா” வெளிவந்தது. இறுதியாக “அற்றைத் திங்கள்” என்னும் கூத்துருவ நாடகம் கடந்த வருடம் வெளிவந்தது. இதனை விட யாழ்ப் பாணத் தென் மோடிக் கூத்து மரபின் பாடல் மெட்டுக்களைப் பதிவாக்கம் செய்யும் முயற்சியில் அண்ணாவியார் பேக்மன் ஜெயராஜா அவர்களுடன் இணைந்து பணி புரிந்து 153 பாடல் மெட்டுக்களைப் பதிவாக்கம் செய்து அதனை இறுவட்டாகவும் பாடல்களின் நூற்றெரிவாகவும் திருமறைக் கலா மன்றத்தினால் வெளிட்டுள்ளோம்.

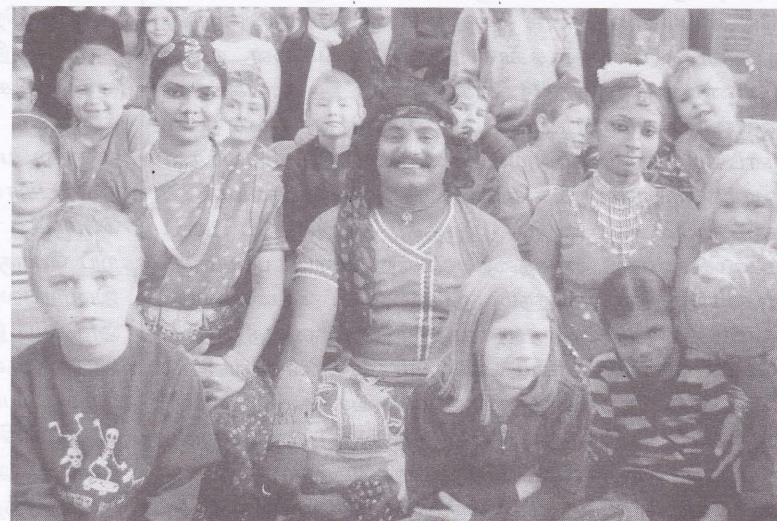
பரணீ:

அழுத்து தமிழ் அரங்கில் வாய்பாடுகளாக சில பெயர்கள் குறிப்பிடுவது பற்றி என்ன நினைக்கின்றீர்கள்.



யோசப் யோண்சன் ராஜ்குமார்:

அழுத்தில் எமது நாடக வரலாறு சரியாக எழுதப்பட வில்லை என்ற கருத்து என்னிடமுழுமள்ளது. நாங்கள் மூலவர்கள் என்று சிலருடைய பணிகளை முன் வைத்து எழுதிய வரலாறு, பதிவு செய்யப்பட்டதனை தொடர்ந்து அவை வாய்ப்பாடாக பின் தொடரப்படுவது உண்மை. அவர்களின் பணிகள் தொடர்பான பதிவுகள் ஆய்வுகள் செய்யப்பட்டுள்ளன. அவை தொடர்பான மாற்றுக் கருத்துக்கள் எனக்கு இல்லை. ஆனால் வரலாற்றில் இடம் பெறவேண்டிய பலரும், நிறுவனங்களும் கண்டு கொள்ளப்படாமலே இருப்பது வேதனைக் குரியது. இதற்கு காரணம் ஆரம்ப ஆய்வுகளுக்குப் பின்னர் யாரும் ஆய்வுகள் மேற்கொள்ளவில்லை. வரலாற்று மீஸ்பார்வைகள் செய்யப்படவில்லை. பல்கலைக்கழகம் சார்ந்து வந்த ஒருவரலாற்றுப் பார்வையே இங்கு பலமானதாக இருக்கின்றது. அழுத்தினைப் பொறுத்தவரையில் நாடகம் சமூக முயற்சிகளாக பல்வகை நாடக மோடிகளோடும், தேவைகளோடும் முயற்சிகளோடும், வளர்ந்து வந்திருக்கின்றது. அவை தொடர்பான ஆய்வுகள் நிச்சயமாக செய்யப்படவேண்டும். அரங்க பங்களிப்பாளர்களின் அரப்பணிப்புமிக்க முயற்சிகள் பதிவு செய்யப்படவேண்டும்.



பரணி:

ஸம்தின் சிறுவர் அரங்கு பற்றி...

யோசப் யோண்சன் ராஜ்குமார்:

எமது சிறார்களின் கல்விலும் ஆளுமையிலும் செல்வாக்குச் செலுத்தக்கூடிய அற்புதமான வடிவம் சிறுவர் அரங்கு. இதில் தாசீசியஸ் குழந்தை ம.சன் முக விங்கம், சி.மெளன்குரு, க.சிதம்பரநாதன் ஆ.பிரான்சீஸ் ஜெனம்... போன்ற பலரது முயற்சிகள் விதந்துரைக்கத் தக்கவை. அம்முயற்சிகளிலிருந்து தொடர்ச்சியான ஒரு போக்குத் தொடரப்படுகின்றது. அது ஆரோக்கிய மானது. அதேவேளை ஏற்கனவே நான் கூறியது போல சிறுவர்நாடகம் தொடர்பான ஆய்வுகள் மேற்கொள்ளப் பட வேண்டும். ஈழத்தில் 80களிலேயே இது அறிமுகம் செய்யப்பட்டதாக கூறப்படுகின்றது. ஆனால் அது அரங்க நுட்பமாக ஆற்றுகை நுட்பமாக வந்ததே தவிர தமிழில் 1935 இல் சோமசுந்தரப்புலவர் அவர்களுடன் ஆரம்ப மாகின்றது. சிறுவர் பாடல்களில் இருந்து அதன் வளர்ச்சியை நோக்கமுடியும். சிறுவர் சல்லாப நாடகம் என்னும் பெயரில் அதனை ஆரம்பித்திருக்கிறார்கள். முற்பட்ட சிறுவர் நாடகங்களை எழுதிய சோமசுந்தரப்புலவர், பாவலர் சத்திய சீலன், கவிஞர் கந்தவனம் போன்றவர்கள் பற்றி ஆய்வுக்கெடுக்கப்படவில்லை இத்தகைய ஆய்வுகள் விரிவாக செய்யப்படும்போது இதன் வெவ்வேறு மாதிரிகளைக் கண்டு கொள்ள முடியும்.

பரணி:

உங்களது அமைதிப்பூங்கா சிறுவர் நாடக நூல் பற்றி கூறுங்கள்...

யோசப் யோண்சன் ராஜ்குமார்:

நான் ஒரு ஆசிரியராக இருந்த காரணத்தினால் தொண்ணுாறுகளிலிருந்தே சிறுவர் நாடகங்களை பாடசாலைத்தேவைகளுக்காக எழுதி வந்துள்ளேன். எனக்கு அந்த ஆர்வத்தினை ஊட்டியவர் எனது ஆசான் பிரான்சீஸ் ஜெனம் அவர்கள். அது தவிரவும் தொண்ணுாறுகளில் கொழும்பில் சோமலதா சுபசிங்க அவர்களின் நாடகங்களைப் பார்த்ததன் விளைவும் மற்றொரு காரணம். பல ஆரம்பக்கல்வி ஆசிரியர்களின் வேண்டுகோளுக்காக அதிலும் குறிப்பாக சிறுவர் நாடகப்போட்டிகளுக்காகவுமே நாடங்களை எழுத வேண்டியிருந்தது. 14 க்கு மேற்பட்ட நாடகங்கள் என்னால் எழுதப்பட்டன. அதில் கூடித்துயர் வெல் என்ற நாடகம் மட்டும் சிறுவர்களுக்காக பெரியவர்கள் நடிக்கின்ற நாடகம். ஏனையவை சிறுவர்களுக்காகவே எழுதப்பட்டன. அதில் இருந்து, ஒன்றுமையே பலம், அமைதிப்பூங்கா, சிங்கத்தை வென்ற அன்பு, புத்திமான், ஆழமையும் நண்பர்களும், நீலமலர்கள், கடமைவர்கள், உயிர்களின் நண்பர்கள், ஆகிய 8 நாடகங்களைத் தெரிவு செய்து “அமைதிப்பூங்கா” என்னும் பெயரில் வெளியீடு செய்தேன். அதனை நான் நூலாக்குவதற்கான இரண்டு காரணங்கள் இருந்தன. ஒன்று அடிக்கடி பலரும் சிறுவர் நாடகங்களை என்னிடம் கேட்பார்கள் நூலாக்கினால் அதனை வழங்குவது இலகுவாக இருக்கும் என்பது.

மற்றைய காரணம் அந்த நாடகங்களை சிலர் எடுத்து தங்களுடையதாகவே ஆக்கிக்கொண்டார்கள். அதன் பெயரையும் சில விடயங்களையும் மாற்றி பாடசாலைகளிலும் போட்டிகளிலும் மேடையேற்றியதனை காணக்கூடியதாக இருந்தது. எனவே அதனை ஆவண மாக்கவேண்டும் என்பதுவும் ஒரு காரணமாக இருந்தது. அந்நால் பலராலும் பாராட்டப்பட்டது கலாசார தினைக் களத்தின் சிறுவர் இலக்கியத்திற்கான சாகித்திய விருது, மற்றும் வடமாகாண சபையின் சிறந்த நாடக நூலுக்கான பரிசுபோன்றவையும் அதற்கு கிடைத்தன.

பரணி:

அண்மையில் மறைந்த பிரான்சீஸ் ஜெனம், தெரியநாதன் இவர்கள் பற்றி...

யோசப் யோண்சன் ராஜ்குமார்:

இவர்கள் இருவரும் திருமறைக்கலாமன்றத்தின் முத்த கலைஞர்கள். அதேவேளையில் ஈழத்தின் பல அமைப்புகளிலும் ஈடுபட்டவர்கள் நன்கு அறியப்பட்டவர்கள், இருவரும் பெண் பாத்திரச்சித்திரிப்பில் புகழ் பெற்றவர்கள். இருவரின் இழப்பும் ஈடுசெய்ய முடியாதவை எனக்கு இருவரும் ஆசான்களாக இருந்துள்ளனர்.

இதில் தீரு பிரான்சீஸ் ஜெனம் எனது உறவினர் என்னை நாடகத்துறையில் கால்பதிக்க வைத்தவர். அவரை எனது “ரோல் மொடலாக”க் கொண்டுதான் நான் நாடகத்துறையில் இயங்கினேன். நடிப்பு நெறி யாள்கை இரண்டிலும் நான் அவரைப் பின்பற்ற முயற்சித்தேன். அவரது ஆளுமை என்பது அபரியமானது. அதற்கு காரணம் அவர் ஈழத்தின் எல்லா அரங்கப் போக்குகளோடும் பயணித்தவர். நாம் விதந்து கூறுகின்ற எல்லா நெறியாளர்களின் கீழும் நடித்தவர். அவை எல்லாம் சேர்ந்த ஆளுமைத்திரட்சி அவரில் இருந்தது. உண்மையில் ஈழத்து அரங்கிற்கான ஒரு நடிப்புக் கோட்பாட்டினை அவர்தான் உருவாக்கக்கூடியவராக இருந்தார். அவரது இழப்பு ஈடுசெய்ய முடியாதது

கலைவேந்தன் தெரியநாதன் அவர்கள் இசை நாடகமரபில் மிகமுக்கியமான ஒரு ஆளுமை. தீரு மறைக்கலாமன்றம் ஆரம்பித்த காலத்தில் மாணவனாக அதில் இணைந்து கொண்டவர். இறுதி வரையும் மன்றத்தில் அங்கத்தவராக இருந்தார் அதேவேளை அவரது கிராமத்தில் ஆசிரியர் கோபாலரெத்தினம் அவர்களிடம் இருந்ததான் அவர் இசைநாடகத்தினைக் கற்றுக்கொண்டார். ஆரம்பத்தில் பெண் பாத்திரங்களையே ஏற்றவர், பின்னர் நடிகமணி வைரமுத்து வினுடைய வசந்தகான சபையின் இசைநாடகங்களில் நீண்டகாலம் ஈடுபட்டார். இசை நாடகத்தினைப் பொறுத்த வரையில் பாடுவதும் நடிப்புத்துவும் இரண்டற்றுப் போகும்போதுதான் அதன் நடிப்பு முழுமைபெறும் இன்று பலர் பாடகர்களாக இருக்கிறார்கள். நடிகர்களாக அதிகம் இணையவில்லை. ஆனால் தெரியநாதன் இதற்கு நல்ல அடையாளம் அவரால் சாதாரணமாகப் பாடமுடியாது பாடத் தொடங்கும் போதே நடிக்கவும் தொடங்கிவிடுவார். இசைநாடகமரபில் அவர் நல்ல நடிகள் அவர் தனது குடும்பத்தினையே நாடகத்திற்கு பயன்படுத்தினார். அவரிடம் காணப்பட்ட முக்கியமான

பண்பு எனிமை குரல் வளமுள்ளவர்களைக் கண்டு விட்டால்போதும் அவர்களைத் தேடித் தேடி சென்று பயிற்றுவார். தன்னிடமுள்ள ஆற்றலை மற்றவருக்கு கொடுப்பதில் என்றும் பின்னிற்காதவர். அதுமட்டுமன்றி சிறந்த கைவினை, ஒப்பனைக் கலைஞர். இவர்கள் இருவரும் மரிய சேவியர் அடிகளின் மிகவும் அன்புக்குரியவர்கள் இருவரின் இழப்பும் ஒரேகாலத்தில் நடந்துள்ளது. ஈடுசெய்ய முடியாதது.

பரணீ:

இன்று நாடகங்கள் மீதான ஈடுபாடு மக்கள் மதியில் குறைவடைந்து வருவதாகக் கூறப்படுகின்றது பற்றி உங்களது கருத்து என்ன?

யோசப் யோண்சன் ராஜ்குமார்:

இதுதான் இன்று உள்ள மாபெரும் சவால். இன்றைய உலகப்போக்கு அதிகம் இயந்திரத்தன மானதாக மாறிவருகின்றது. தொலைக்காட்சி, இணையம். கைபேசி என இயந்திரங்களோடே மனிதன் வாழப் பழகும் யுகத்தில் தான் நாம் வாழுகின்றோம். மனிதர்களுடனான நேரடியான உறவுகள் உறவுப் பரிமாற்றம். வெகுவாகக்குறைந்து வருகின்றது பல கோவில்களில் இப்போது தேரிழுக்கவும் ஆட்களில்லை என்று பேசப்படுகின்றது. இத்தகைய எல்லாச் சூழல் களோடும் இணைந்துதான் நாடக நாட்டம் நலிவடை கின்றது என்று கருதுகின்றேன். ஆனாலும் இத்தகைய நிலைமைகளை நாம் அனுமதிக்க முடியாது நாடகத் தினை தரத்தோடு தொடர்ந்து நாம் மேடையேற்றி வருவோமாக இருந்தால் அதற்கென குறிப்பிட்ட பார்வையாளர் வருவார்கள். குழந்தை ம. சன்முக விங்கம் அவர்கள் ஒருமுறை கூறினார் “தொடர்ந்து நாடகம் போடுங்கோ சனம் வரும்” என்று. அதில் ஒரு உண்மை இருக்கின்றது. கடந்த வருடம் “மக்கள் காரியினர்” யாழ்ப்பாணத்தில் 10 நாட்கள் நாடக விழாவினை பகலும் இரவும் நிகழ்த்தினார்கள். மன்றபாடு நிறைந்த மக்கள் வெள்ளத்தினை கண்டோம். இறுதி நாட்களில் மன்றபாடு நிறைந்து பார்க்க முடியாது பலர் சென்றதனைக் காணக்கூடியதாக இருந்தது. எனவே தரமான நாடகங்களைத் தொடர்ச்சியாக மேடை யேற்றும்போது நிச்சயமாக மக்கள் வருவார்கள் என்றே நம்புகின்றேன். திருமறைக் கலாமன்ற நாடகங்கள் நல்ல விளம்பரங்களோடு செய்யும் போது கணிசமான பார்வையாளர்கள் இன்றும் வருகின்றார்கள். ஆனால் நாம் பழைய நாடகங்களை அதே பாணியில் வெறும் பிரசாரத் தன்மையுடனும் கலைத் துவமற் றும் அப்படியே போடுவோமாக இருந்தால், இவளையோரை அதில் ஆர்வங்கொள்ளச் செய்ய முடியாது. நகரும் காலத்தின் வளர்ச்சியோடு அரங்கும் வளரவேண்டி தேவை உள்ளது. இப்போது

நாடகத் துறை பாடமாக எல்லாத் தளத் திலும் இருக்கின்றது. ஆசிரியர்கள், பட்டதாரிகள், பார்வையாளர்கள் என நாடகம் கற்றவர் கள் உருவாகின்றார்கள் ஆனால் நாடகம் செய்பவர் களைக் காணமுடியவில்லை. இது ஒரு மிகப் பெரிய முரண் நிலை. எத்தகைய தொழில் நுட்ப கலைகளும் உயிர்ப்புள்ள மனிதர்களின் நேரடி ஆற்றுகைக்கலை களுக்கு இணையாக முடியாது. அது வலிமையுள்ளது. ஆனால் அதனை நாம் காத்திரமாக மேற்கொள்ள வேண்டும்

பரணீ:

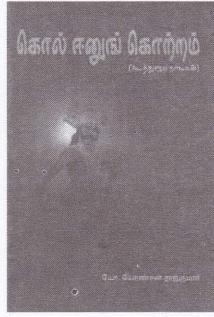
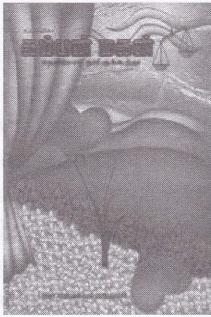
நாடகங்கள் மனிதர்களுக்கு எவ்வாறான ஆற்றுப்படுத்தலை அளிக்கின்றன.

யோசப் யோண்சன் ராஜ்குமார்:

கலைகள் எல்லாவற்றுக்குமே ஆற்றுப்படுத்தும் ஆற்றல் இருக்கின்றது என்று நினைக்கிறேன். நாடகத்திற்கும் அது இருக்கின்றது “அரங்க சிகிச்சை முறை” என்று நவீன பிரயோக அரங்கச் செயற்பாடு களில் மேற்கொள்ளப்படுகின்றன. மேற்கில் ஆட்வாட், அகஸ்தோபோவால் போன்ற பலர் இத்தகைய நாடகங்கள் சிகிச்சைகள் பற்றிச்சிந்தித்தார்கள். இங்கும் யுத்தகாலத்தில் அதுபற்றியெல்லாம் அதிகம் பேசப்பட்டது. என்னைப்பொறுத்தவரை எமது மரபு வழி அரங்கு களிலேயே அது இருந்தது. ஒருதடவை காலஞ் சென்ற குணராஜா அவர்கள். மேடையொன்றில்பேசும்போது சிறியவயதில் தனதுதாயர் பல்வேறு சோதனைகளுக்கு முகம் கொடுக்கும் போது “அந்த அரிச் சந்திரமகராசாவுக்கு வந்த சோதனையை விடவா எனக்கு வந்தது” என்று தன்னை ஆற்றுப்படுத்துவதாக கூறினார். அதற்கு காரணம் நாடகம் தான். நாடகத்தின் இயல்பு என்பது பார்ப்போரை, கதையால், பாத்திரத்தினால் உணர்வுகளால், பிரச்சனைகளால் ஒன்றிணைக்கச் செய்து அவனை சிந்திக்கவும் ஆற்றுப்படுத்தவும் வல்லது. அதனால்தான் கிரேக்கத்தில் அரிஸ்ரோட்டில் அவல நாடகங்களில் உணர்வு வெளிப்பாட்டினை “கதாசில்” என்று கூறினார். அது மனிதர்களை “பாடு களில் இருந்து தூய்மைப்படுத்துகின்றது” என்று கருதப் பட்டது. சிறியவயதில் எங்கள் கிராமத்தில் எனக்கு நல்ல அனுபவம் மரணச்சடங்கு நடைபெறுகின்ற போது இரவிரவாக அண்ணாவி மார்கள் கூத்துக்கலைஞர் கள், மரணச்சடங்கு நடைபெறும் வீட்டில் இருந்து ஒப்பாரி பாடுவார் கள் அவை கூத்துப்பாடல்களின் - சோக மெட்டுக்களில் இருக்கும். இயேகவினுடைய பாடுகள் மரணம் மற்றும் வியாகுல மாதாவின் சோகம் போன்ற வற்றை மிகவும் இரக்கமாக பாடுவார்கள். கேட்பவர், அழுது கொண்டே அதில் இணைந்து கொண்டிருப்பர். இது ஒரு மிகப் பெரிய



ஆற்றுப் படுத்தல். அவ்வாறுதான் திருப்பாடு களின் காட்சியை மக்கள் வருடந் தோறும் பார்ப்பவர்களாக இருந்தார்கள். யுத்தமும் அவலமும் அதிகமாக இடம்பெற்ற காலத்தில் திருமறைக் கலாமன் றத் தின் “பாடுகளின் நாடகங்களுக்கு வந்த மக்கள் தொகையை கணக்கி வெட்டுக்கமுடியாது. அது அவர்களை ஆற்றுப்படுத்தியது. தமது துயரங்களை யேகவின் பாடுகளோடு பார்க்கும் போது சொற் பமே” என்ற உணர்வு அவர்களை ஆற்றுப்படுத்தியது. எனவே ஆற்றுப்படுத்தல் என்பது திட்டமிட்டுச் செய்யப்படும் நாடகத்தின் நகர்வில் ஆற்றோட்டமாக இடம்பெறுவது. என்றும் நாடகத்திற்கு அந்த வலிமை இருக்கின்றது. குழந்தை ம. சன் முகலிங்கத்தின் “அன்னையிட்ட தே” ஒரு வலிமையான ஆற்றுப்படுத்தல் நாடகமாக இருந்ததனை தொண்ணாறுகளில் தரிசித்திருக்கின்றோம்.

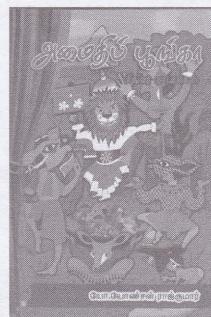


கலைப் பயணமான் றினை மேற்காண்டிர்கள் அதுபற்றி...

யோசப் யோண்சன் ராஜ்குமார்:

கடந்த வருடம் கனடாத் திருமறைக்கலா மன்றத்தின் அமைப்பில், அந்தப்பயணத்தில் ஈடுபட்டிருந்தோம். அந்தப்பயணத்திலே நானும், திருமதி சுகன்யா அரவிந்தன், திருஜெயகாந்தன், திரு. ஜஸ் ரின் ஜெலூட், திருமதி வைதேகி செல்மர் எமில், ஆகிய ஐந்து கலைஞர்கள் பயணம் செய்தோம். தாயகத்திலே ஜம்பது ஆண்டுகளை நிறைவு செய்து பொன்விழாவைக் கொண்டாடிய திருமறைக் கலாமன் றத் தின் பணிகளிற்கான ஒரு அடையாளக் கலைப்பயணமாகவும் இருபத்தைந் தாண்டினை நிறைவு செய்கின்ற கனடாத் திருமறைக் கலாமன்றத்தினர் தமது வெள்ளிவிழா ஆண்டினை நினைவுக்கரும் முகமாகவும் இக்கலைப் பயணத்தினை ஏற்பாடு செய்திருந்தனர். “சர்வதேசக் கலைப்பாலம் 2016” என்று பெயரிடப்பட்ட அக்கலைப் பயணம் குறுகிய காலாட்பயணம். ஆனால் நிறைந்த அனுபங்களைக்கொண்ட பயணம். அங்கே நாங்கள் சுகன்யா அரவிந்தனின் இசைக்கக்ஷேரி, அந்றைத்திங்கள் கூத் துருவ நாடகத் தினை யும் குசேர் இசைநாடகத்தினையும் நிகழ்த்தியதுடன் நாடகப் பட்டறைகள், பல வாளொலி தொலைக்காட்சிகளுக்கான நேர்காணல்கள் என பலதையும் நிகழ்த்தி திரும்பினோம். எமது கலை நிகழ்வுகளுக்கு நிறைந்த ஆதரவு அங்கு இருந்தது. மண்டபம் நிறைந்த மக்கள் மத்தியில் ரொரன்ரோவில் நிகழ்ச்சிகளை நடத்தினோம். குறிப்பாக கூத்து இசைநாடகத்தில் அவர்கள் அதீத ஆர்வத்தினைக் கொண்டிருந்தார்கள். இன்னுமொரு தமிழ்த்தேசத்தினைக் கண்டது போன்ற ஒரு பிரம்மை எமக்கிருந்தது. நாடகப்பட்டறைகளிலும் விருப்பத்துடன் கலந்து கொண்டார்கள். எமது மரபுவழி நாடகங்களைப் பேண வேண்டும் என்ற பேரவா அங்குள்ளது. பல முத்தகலைஞர்கள், எழுத்தாளர்களை அங்கு கண்டோம். எம்மையும் எமது கலை ஆற்றல்களையும் அங்கு வெகுவாகப் பாராட்டினார்கள். எமக்கு நல்ல கொரவம் தந்தார்கள்.

தமிழர்களுக்கான மாதமொன்றினை அங்கு பிரகடனப்படுத்தியிருப்பதனையும், தமிழில் தேசிய கீதம் பாடப்பட இருப்பதனையும் அறிந்தபோது ஆச்சரியமாக இருந்தது. நாங்கள் சொந்த மண்ணிலேயே இத்தகைய உரிமைகளுக்காக செத்துக் கொண்டிருக்கின்றோம். ஆனால் அந்தநாட்டில் பல்லினக் கலாசாரம் எப்படி மதிக்கப்படுகின்றது என்பதனை அறிந்தபோது வேதனையாக இருந்தது.



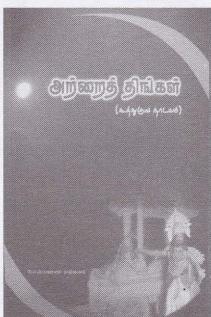
ஒரு நல்ல அரசியல் கட்டமைப்பு எப்படி மனிதர் களிடத்தில் சமாதானத்தினையும் சகவாழ்வையும் விளைவிக்குமென்ற சிந்தனையும் கனடா தேசத்தினை தரிசித்தனால் ஏற்பட்டது.

பரணி:

“ஆற்றுகை” என்ற சுஞ்சிகையை வெளியிட்டிர்கள் ஏன் அதனை தொடரவில்லை

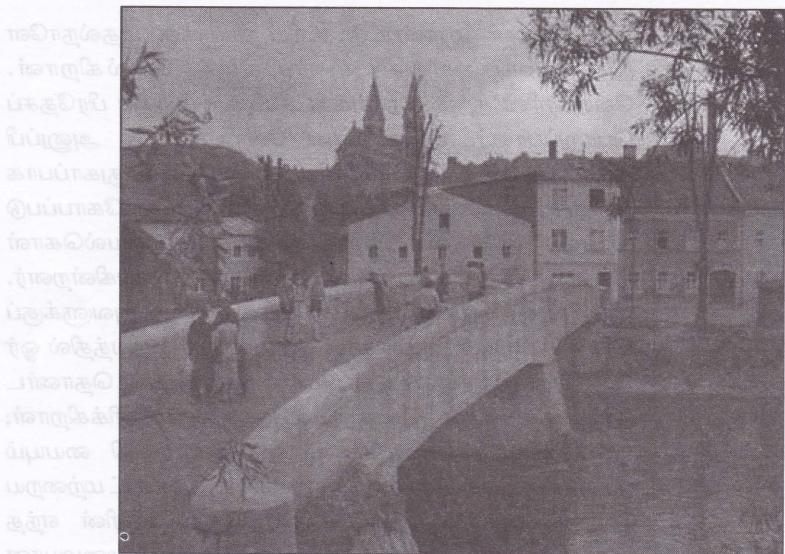
யோசப் யோண்சன் ராஜ்குமார்:

ஆமாம் திருமறைக் கலாமன்றத்தினால் அதனை வெளியீடு செய்தோம். 1994 ஆம் ஆண்டு அதனை ஆரம்பித்து அதன் பிரதம ஆசிரியராக இருந்து காலாண்டு இதழாக வெளியீடு செய்தோம். நாடகமும் அரங்கியலுக்கென ஈழத்தில் வெளிவந்த இரண்டாவது இதழ் அது. 18 இதழ்கள் வரை வெளியீடு செய்தோம். ஆக்கபூர்வமான பல கட்டுரைகள் விமர்சனங்கள், பதிவுகள் அதில் இடம்பெற்றதென பலரும் குறிப்படுகின்றனர். ஆனால் தொடர முடியாமல் போனது காரணம் அதன் விப்பனை, ஆக்கங்களைப் பெறுவது இரண்டும் மிகச்சவாலாக இருந்தது. மீண்டும் அதனை கொண்டுவர முயற்சிக்கின்றோம். திருமறைக்கலா மன்றத்தின் மற்றொரு கலை இலக்கிய இதழான “கலைமுகம்” அதன் பொறுப்பாசிரியர் செல்மர் எமில் அவர்களின் பக்கீரத முயற்சியினால் தொடர்ந்து வெளி வருகின்றது. ஆற்றுகை தனியே அரங்கியல் இதழாக வெளிவந்ததனால் அதன் வாசகர்கள் எல்லைப் பட்டவர்களாக இருந்தமையும் விற்பனையை தாண்டுவதில் சவாலாக இருந்தது. ஆனால் இந்த இடத்தில் ஒன்றினைக் குறிப்பிட விரும்புகிறேன் ஜீவநதியை தொடர்ச்சியாக கொண்டுவரும் உங்கள் முயற்சியைப் பாராட்ட வேண்டும். அதுவும் மாத இதழாக அதனை தொடர்ச்சியாக கொண்டு வருவது என்பது பெருஞ் சாதனை. இந்த முயற்சியில் நீங்கள் தளர்வுக்கூடாது.



பரணி:

அண்மையில் திருமறைக் கலா மன்றத்தினருடன் கனடாவுக்கான



பாலம்

(The Bridge - 105 நிமி., 1959, ஜேர்மனி.)

கிரகோர் டோர்ஃன்மெயில்ர் 1958 இல் எழுதிய நாவலை அடிப்படையாகக் கொண்டது, இத்திரைப் படம்; பேர்ஸ்ஹாட் விக்கி இதன் நெறியாளராவார்.

இரண்டாம் உலக யுத்தத்தின் இறுதிக் கட்டத்தில் - 1945 சித்திரை மாதத்தின் கடைசிப் பகுதிச் சில நாள்களில் - ஜேர்மனியிலுள்ள சிறிய பேவேரிய நகரான் 'ச்சாம்' இல், கடைநிகழ்கிறது.

ஆரம்பக் காட்சியில் விமானத்தின் இரைச்சல். அது வீசிய குண்டு பாலத்தின் அருகாக ஆற்றில் வீழ்கிறது. வெடிபுச் சத்தத்துடன் நதியின் தண்ணீர் மேலெழுந்து விசிறுப்படுகிறது.

**

அபாயம் நீங்கியதாக 'ஸரன்' ஓலித்ததும் பாதுகாப்புக்கு ஒதுங் கிய மக்கள் வெளியே வருகின்றனர். வழமையான வாழ்வியக்கம்.

"இனிமேல் குண்டுவீச்சு எம்மீது நிகழாதென நம்புகிறேன்." - ஒரு வீட்டில் துணிகளைச் சேர்த்துபடி, சலவைக்காரப்பென்.

"அந்தளவுக்கு நிகழாதுதான். எப்படியோ, யுத்தம் பெரும்பாலும் முடிவுக்கு வருகிறது." - வீட்டுக்காரப் பெரியவர்.

"அப்படித்தானென நானும் நம்புகிறேன். ஆனால், எனதுபையன் அழைக்கப்பட்டிருக்கிறான்."

"உனது சிகி?"

"ஆம்!"

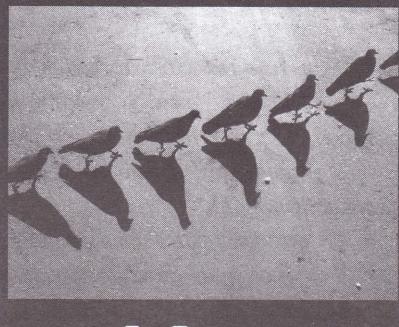
"சீருடையில் அவனை நீக்காண நேராது."

"அடுத்த கிழமை உங்கள் துணிகளைக் கொண்டு வருகிறேன்."

**

"அது என்ன குண்டு! முழு வீடும் குலுங்கியது!"

நிழல்கள் - 9



ஐ. பேசுராசா



அதுஎங்க விழுந்துது?" - தெருவில் ஒரு பெண்.

"ஆற்றின் அந்தப் பக்கம்." - திருமதி போர்ச்சேட்டல்.

"நிலவறையில்தானே இருந்தாய்?"

"குதிரையுடன் எப்படி?"

"நீ பயப்பிடவில்லையா? அத்தோடு உனது பண்ணையில் அந்நியத் தொழிலாளிகளும் இருக்கிறார்கள்!"

"நான் பயப்பிடுவதாக எனது பையனுக்குக் காட்டக்கூடாது."

"உனது மகன் தொண்டராக அழைக்கப் பட்டதாக, எனதுமகன் அல்பேட் சொன்னான்."

"போர்ச்சேட்டல்சினர் எப்போதும் அதிகாரிகள்!"

**

தெருவில் கூடிநிற்கும் சிலர்.

"அதுபெரியதொன்று!" - ஒருவன்.

"நீ அதைக் கணக்கிலெடுக்கலாம்.... நான் சத்தத்தைக் கேட்டேன்." - இன்னொருவன்.

"உனது புத்தியை இழக்காதே.... அதைப் பார்." வேறொருவர். சுட்டிக்காட்டுகிறார்.

சற்றுத் தள்ளி ஒருவர், தனது காரில் பொருள்களை ஏற்றிக்கொண்டிருக்கிறார்.

அவருக்குக் கிட்டவாகச் சென்று,

"அப்ப பிரதேச அழைப்பாளர் எங்களை விட்டுப் போகிறார்... ? எப்போதும் முதல் பறவை புழுவைப் பிடிக்குமென்றில்லை."

"கட்சியில் அவநும்பிக்கை உள்ளவர்களைக் கையாள்வது எப்படியென்று, எங்களுக்குத் தெரியும். அதை மறந்துவிடாதே!" - காரிலுள்ளவர்.

அவர் நாசிக் கட்சியின் பிரதேச அழைப்பாளர்;

பாதுகாப்பான இடத்துக்குத் தனது மனைவியைத் தொடருந்தில் அனுப்பிவைக்கும் ஒழுங்குகளைச் செய்கிறார்!

**

பாடசாலையில் மாணவர்கள்.

“இஞ்சு குண்டு விழுந்திருக்கவேணும்!” - ஒருவன்.

“அதுவும் மற்றும் பாடத்துக்கு முந்தி விழுந்திருக்கவேணும்!”

எல்லோரும் சிரிக்கின்றனர்.

“இன்னும் ஆங்கிலப் பாடந்தான் இருக்கு...” - ஒருவன்.

“நாங்க எங்கட நேரதுசியைச் சேர்ச்சிலுக்கு அனுப்புவாம்!” - ஒருவன்.

வகுப்புக்குச் செல்கின்றனர்.

“பாடசாலை முடிஞ்சதும் பாலத்துக்கு வருவியா? அங்கதான் குண்டு விழுந்துது என்டு சொல்லுறாங்க.” என, பிரான்சிஸ்காவிடம் க்ளோஸ் கேட்கிறான்.

“நான் வருவன்” என அவர் சொல்கிறான்.

வகுப்பறையில் ஆசிரியர் இன்னும் வரவில்லை. நன்பர் சிலர் கூடி, சுவரில் தொங்கும் ஜேர்மன் நிலப் படத்தைக் கிட்டநின்று பார்க்கின்றனர். “இங்கதான் அமெரிக்கனை மறிக்கவேணும்” என ஒருவன் சொல்கிறான்.

ஆசிரியர் வருகிறார். முட்ஸ் தவிர எல்லோரும் சென்று கதிரையில் அமர்கின்றனர்.

“முட்சுக்கு என்ன?” ஆசிரியர்.

“இப்பதான், நான் முன்னணி அரங்கிலிருந்து நகர்கிறேன்.” - முட்ஸ்

“யத்தம் ஒரு நல்ல விளையாட்டு.... அப்படித் தானே? நீயோரு அதிகாரியாக இருக்க விரும்புகிறாயா?” ஆசிரியர்.

“அவன் ஒரு ரயிலை இயக்க விரும்புகிறான்!.” - ஒருவன்.

“எனக்கு அது விருப்பம்!” - முட்ஸ்

“ஏன் இருக்கப்படாது? படைவீரரைவிட அதிகரயில் ஓட்டுநர்கள், விரைவில் எமக்குத் தேவைப் படுவர்.” ஆசிரியர்.

“சேர், நீங்க என்ன சொல்லுறீங்க?” - இன்னொருவன்.

“நான் சொல்வது சமாதான காலத்தில்.... நீ, சமாதானக் கருத்தை விரும்பவில்லையா?”

“நிச்சயமாக சேர்!”

**

அந்த வகுப்பிலுள்ள ஏழு மாணவர்கள் - நன்பர்கள் - யுத்தத்தில் இராணுவத் தொண்டராக அழைக்கப்படுகிறார்கள். அனைவரும் 16 வயதினர். சிகியின் தாயார் ஒரு சலவைக்காரி. தனது மகனின் பாதுகாப்புக்காக அவனை, தொலைவிலுள்ள அவனது மாமியிடம் அனுப்ப விரும்புகிறாள்; அவன் மறுக்கிறான். அவனை எண்ணி அவள் பதற்றப்படுகிறாள். கார்வின் தந்தை ஒரு சலூன்காரர்; அவரது உதவியாளரான இளம் பெண்ணுடன் அவருக்குள்ள தொடர்பினை அவன் காண்கிறான். அதனால் ஏழந்த வெறுப்பில்

தகப்பனுடன் முரண்பட்டு, உரிய நாளுக்கு முதல்நாளே இராணுவப் பயிற்சி முகாமுக்குச் செல்கிறான். வோல்ரின் தந்தை நாசிக்கட்சியின் - அந்தப் பிரதேசப் பொறுப்பாளர். மனைவியை வேற்றத்துக்கு அனுப்பி விட்டு, அவரும் பொறுப்பிலிருந்து நமுவிப் பாதுகாப்பாக இருக்க முனைவதைக் கண்டு, தந்தையீது கோபப்படுகிறான். க்ளோஸ், பிரான்சிஸ்காமீது மையல்கொள் கிறான்; சில இடங்களில் இருவரும் சுற்றுகின்றனர். இரவில் ஒளிரும் தனது கைக்கடிகாரத்தை அவளுக்குப் பரிசளிக்கிறான். ஜார்கனின் தந்தை இராணுவத்தில் ஒர் அதிகாரி; இறந்துவிட்டார். மகன் இராணுவத் தொண்டராவதைத் தாய் வெகுஇயல்பாக அங்கீரிக்கிறாள்; பெருமையுடன் கணவனின் கைத்துப்பாக்கி யையும் மகனுக்குக் கொடுக்கிறாள். ஹான்ஸ், அல்பேட் மற்றைய இருவர். யுத்தம் பற்றிய அவர்களெல்லோரின் எந்த உரையாடலும், பதின்ம் வயதினருக்குரிய வழைமையான ஹீரோத்தனம், கெளரவம் என்பவற்றால் வரையறுக்கப் படுகின்றது. “ஒரு சதுர மீற்றர் நிலத்தைப் பாதுகாக்கும் ஒரு படைவீரன், ஜேர்மனியைப் பாதுகாக்கிறான்” என்பதை அவர்களும் நம்புகிறார்கள்! எனவேதான், தொண்டராவதற் குரிய அழைப்பு வந்ததும் விருப்பத்துடனே இராணுவத்தில் இணைகிறார்கள்.

**

ஆசிரியர் இராணுவ முகாம் சென்று, அதிகாரியைச் சந்திக்கிறார்.

“என்னிடம் ஏன் வந்தீர்?” - அதிகாரி.

“எனது கடைசி வகுப்பில் இருந்த பையன்கள் இப்போது உமதுபடைப்பிரிவில்.” ஆசிரியர்.

“ஓம், எனக்குத் தெரியும்.”

“ஒரு சகபாடியாக உம்மிடம் வந்துள்ளேன். நீங்கள் ஒரு ஆசிரியருங்கூட.”

“ஜந்து வருடங்களாக நான் படைவீரனாக இருக்கிறேன். நீர் விலக்களிக்கப்பட்டுள்ளீர்?”

“ஓம்.... எனது இதயத்தால்.”

“என்ன பாடந்கள் கற்பிக்கிறீர்?”

“ஆங்கிலம், வரலாறு, ஜேர்மன்.”

“உமது பையன் களுக்காக என் னிடம் வந்துள்ளீரென நினைக்கிறேன்.”

“யுத்தத்தின் முடிவுக் கட்டத்தில், அர்த்த மில்லாமல் இந்தப் பையன்கள் பலியாவதை நான் காணக்கூடாதெனக் கேட்க வந்தேன்.”

“உமது பையன் களிடம் நான் பேசினேன். அவர்கள் இலட்சியவாதிகள்! தங்கள் இலட்சியங்களுக்காகப் போராடுவதில் நம்பிக்கை கொண்டுள்ளனர். தங்கள் தந்தையர் நாட்டைப் பாதுகாக்க விரும்புகிறார்கள். நீங்கள் கற்றுக்கொடுத்ததை அவர்கள் நம்புகிறார்கள். ஹோல்டர்லின் - வயதுவந்த மாணவருக்கான ஜேர்மன் பாட நூல்: “சன்னை எங்களுடையது, ஒத்தையர் நாடே! மரணத்தைக் கணக்கி வெடுக்காதே.”

“திரு ஃவ்ரெஷ்வர்லிச், இந்த இலட்சியங்கள் - சதந்திரம், தந்தையர் நாடு, வீர மரணங்கள்.... எல்லாமே காட்டிக்கொடுக்கப்பட்டுவிட்டன.”

“சன்னையில் எனது மகன் கொல்லப்பட்டான் எனச் சில நாட்களின் முன் கேள்விப்பட்டேன். அவனும் காட்டிக்கொடுக்கப்பட்டவனா?”

“நான் வருந்துகிறேன். யுத்த முடிவில் திரும்பவும் நான் ஆசிரியனாக இருப்பேனென நினைக்கவில்லை. திரு ஃவ்ரோஹ்லிச், உண்மையில் ஒரு சலுகைக்காகவே உங்களிடம் வந்தேன்.”

“என்ன சலுகை?”

“என்னுடைய பையன்களைச் சண்டைக்கு வெளியேவைத்திருக்க, உங்களால் முடியக்கூடிடும்....”

“இத்தகைய கதைகளை நான் கேட்கக்கூடாது! எனக்குக் கட்டளைகள் உண்டு; அவற்றுக்கு நான் பணியவேண்டும்.”

“நன்றி சேர்!”

**

ஓன்றுகூடி நிற்கும் படைவீரர் முன், கேணல் உரையாற்றுகிறார்.

“.... எமது விருது வாக்கியத்தை ஒருபோதும் மறக்கவேண்டாம்.

“தலைவர், மக்கள், தந்தையர் நாட்டுக்காக முன்னேறு!”

**

பேச்சு முடிந்து கேணல் நடந்து செல்கையில், ஹெயில்மன் வந்து சொல்கிறார்: “எனது பிரிவில் ஏழு புதியவர்கள் சேர். எல்லோருமே பதினாறு வயதினர் - பயிற்சி பெறாதவர்கள்.”

“எப்போதவர்கள் இணைக்கப்பட்டார்கள்?”

“இன்று காலை. முதலாவது தூட்டுச் சத்தும் கேட்டதும் அவர்கள் ஓடிவிடுவார்கள்; முழுப் பிரிவும் அவர்களைப் பின்பற்றலாம்!”

“இப்போது எங்களுக்கு அதுதானே தேவை!!”

**

ஏழு இளைஞருக்கும் ஒரு நாள்தான் பயிற்சி வழங்கப்படுகிறது; உடனேயே ஊரிலுள்ள சிறிய பாலத்தைப் பாதுகாக்கும் பணியில், ஏழுபேரும் நியமிக்கப்படுகின்றனர். அவர்களுக்குப் பொறுப்பாக ஹெயில்மன் என்ற முதுநிலை படைவீரன் இருக்கிறான். பாலத்தருகில் அவர்கள் ஆயுதங்களுடன் இறக்கிவிடப் படுகின்றனர். முன்னே மூடுபனி பார்வையை மறைக்கிறது. சிகியைக் காவல்காக்க விட்டு, ஏனையோர் பாலத்தில் அமர்ந்திருக்கின்றனர். எல்லோருக்கும் கோப்பி எடுத்துவருவதாகக் கூறி ஹெயில்மன் செல்கிறார்; போகையில் தனது துவக்கைக் கொடுத்து விட்டுச் செல்கிறார். சிறு தூரத்தில் மக்கள் குடியிருப்பு. இடையில் ரோந்துக் காவலர் அவனை மறிக்கின்றனர். அவன் விளக்கியும் நம்பாமல், படையை விட்டு ஓடிவந்தவனாகக் கருதி அவனைக்கைதுசெய்ய முயல், ஹெயில்மன் தப்புதற்கு விரைந்து ஓடுகையில், சுடப்பட்டு இறக்கிறான். அவனையும் கோபியையும் எதிர்பார்த்துக் காத்திருந்து ஏழுபேரும் ஏமாற்றமடைகின்றனர். ஏன் அவர் வரவில்லையெனக் குழம்பு கின்றனர். காலையில், தகரத்தில் அடைக்கப்பட்ட உணவை எடுத்து அவர்கள் உண்ணுகையில், பெரியவர் ஒருவர் வருகிறார்; “இங்கு என்ன செய்கிறீர்கள்? இங்கிருந்து போய்விடுங்கள்; இந்தப் பாலம் தகர்க்கப்படப்போகிறது.” என்கிறார். இளைஞர்கள் அவரை ஏசி, “நாங்கள் ஓடிவிடவேணுமெனச் சொல்கிறீர்களா?” எனக் கேட்டு, துவக்கைக் காட்டி வெருட்டி

அனுப்புகின்றனர். அவர் பயந்தபடியே திரும்பிச் செல்கிறார். இவர்கள் சிரிக்கின்றனர்.

வாகனச் சத்தும் கேட்கவே தூரிதமாகத் தடை அரணைப் போடுகின்றனர். போர்முனைப் பக்கமிருந்து வந்த இரண்டு வாகனங்களில், இராணுவ வீரர்கள்; பலர் காயப்பட்டுள்ளனர். இன்னொரு வாகனத்தில் உயர் பதக்கங்கள் அணிந்த அதிகாரியும் இருக்கின்றான். கோபத்தில் பேசியபடியே அவர்கள் தடையரணை அகற்றி, வாகனங்களில் செல்கின்றனர். இவர்கள் ஆச்சரியத்துடன் பார்த்துநிற்கின்றனர்.

இன்னுமொரு “ட்ரக்” வந்து நிற்கிறது. அதிலுள்ளவர்களும் இவர்களின் தடையைக் கண்டு ஏசுகின்றனர். வாகன ஒட்டி ஒருவன் இவர்களைப் பார்த்து, “பெட்டியில் போடுமுன் இந்தா இதைச் சாப்பிடு!” எனக் கூறி, சிறிய இனிப்புப் பெட்டியை ஏறிகிறான். பிறகு வாகனம் சென்றுவிடுகிறது.

**

தங்களுக்குள் கதைத்துக்கொள்கின்றனர்.

“எல்லோரும் ஒடுகின்றனர்.... அந்த அதிகாரி,



எத்தகு பெருமைப் பதக்கங்களை அணிந்திருக்கிறான்!”

“அவன் பெட்டி என்று எதைச் சொன்னான்?”

“இந்தச் சின்னப் பாலத்தால் யுத்தத்தை வெல்ல ஏலாது!”

ஜூர்கன் ஒருவனிடம் கேட்கிறான் :

“நீவீட்டுக்குப் போக விரும்புகிறாயா?”

“இல்லை.”

மற்றவனிடம்: “நீ?”

“நான் கோழையல்ல!”

“நீ?”

“நானும் கோழையல்ல. இங்கேயே நிற்பேன்.”

ஒருவரும் திரும்பிச் செல்ல விரும்பவில்லை; அங்குதங்கிநிற்கப்போவதாய்ச் சொல்கின்றனர்.

குண்டுவீச்சு விமானமொன்று வர நிலத்தில் படுத்துக்கொள்கின்றனர்; குண்டுவீச்சில் சிகி கொல்லப் படுகிறான். நண்பனின் மரணம் கண்டு கத்தி அழுகின்றனர்.

**

வித்தியாசமான சத்தங்கள் கேட்கின்றன; அவதானிக்கின்றனர்.

சில இராணுவக் கவச வாகனங்கள் நகர்ந்து

திரும்பி, முன்னால் வருகின்றன.

ஓடிச்சென்று காப்பகழியில் நிலையெடுக்கின்றனர். இயந்திரத் துப்பாக்கியையும், தோளில் வைத்து இயக்கும் - கவசவாகன எதிர்ப்புப் “பன்சர்ஃபி வோஸ்ற்”களையும் தயார்ந்தையில் வைக்கின்றனர். உயர்ந்த மரத்தின் மேலுள்ள காப்பரணில், ஜூர்கன் தயாராகிறான்.

முன்னேறும் கவசவாகனத்தைக் குறிபார்த்து, “பன்சர்ஃபி வோஸ்ற்” ரால் வோல்ரர் சுடுகிறான். கவசவாகனம் பற்றி ஏரிகிறது. ஏனைய கவச வாகனங்கள் தாக்குகின்றன; துவக்குச் சூடுகளும் பெருமளவில் இவர்கள் பக்கத்தைத் தாக்குகின்றன. பெரும் வெடிச் சத்தங்கள். ஒருவன் பயத்தில் அழுகிறான். இன்னுஞ் சிலரது முகங்களும் பயத்தில்.

“பயப்படுறியா?” என க்ளோசை ஒருவன் கேட்கிறான்.

“எல்லாம் முடிஞ்சுதென்டால் நல்லது....!” எனச் சொல்லியபடி அழுகிறான்.

“நோ பெண் களுடன் தான் நன் றாக.... இல்லையா?”

“நான் வெளியே போகவேணும்” என்று பங்கரில் அழுபடி இன்னொருவன்.

இன்னுமொரு கவச வாகனத்தை வோல்ரர் தாக்கி அழிக்கிறான். ஆவேசத்தில் காப்பகழியிலிருந்து வெளியேறி முன்னுக்குப் போகிறான். இருவர் அவனுக்குப் பாதுகாப்புச் சூட்டை அளிக்கின்றனர். ஏற்கெனவே பக்கத்திலிருக்கும் வீட்டினுள் அமெரிக்கப் படையினர் சிலர் சென்று, அங்கிருந்து இவர்களை நோக்கி யண்ணலால் சுடுகின்றனர். மரத்திலுள்ள அரணி லிருந்து சுட்டுச் சிலரை ஜூர்கன் அழிக்கிறான்; பின்னர் குறிபார்த்துச் சுடும் ஒரு வீரனால் அவனும் கொல்லப் படுகிறான். தவழ்ந்து முன்னேசென்ற வோல்ரர் வீட்டுள் நுழைந்து, மாடிக்குச் செல்கிறான். அங்கே வாசலில், முன்பு பாலத்தருகில் வந்து அவர்களைப் போய்விடு மாறு சொன்ன அதே நபர், “இங்கே என்ன செய்கிறாய்? இங்கு சில அமெரிக்கர்கள்... நிலவறையில் நமது பெண்களும் குழந்தைகளும்.... போய்விடு நீ!” என்று சொல்கிறார். அதனைப் புறந்தள்ளி, ஜனஸ் அருகே சென்று ‘பன்சர்ஃபி வோஸ்ற்’ றை இயக்க, ஏதோ தவறினால் பின்புறமாக அது வெடிக்கிறது; முன்னர் கதைத்தவர் கருகிச் சிதறுகிறார்; வோல்ரர், “இல்லை.... இல்லை....” எனக் கதறுகிறான். எதிர்ப்புறமிருந்து வந்த தூடுபட்டு இறக்கிறான்.

**

ஒர் அமெரிக்கப் படைவீரன் வீட்டிலிருந்து வெளியேறி, வெறுங்கையுடன் இவர்களின் காப்பகழிக்குக் கிட்ட நடந்து வந்து, சிதைந்த வாகனத் தினருகில் நின்றபடி, “வீட்டுக்குப் போங்கள்.... வீட்டுக்கு போ...!” எனக் கத்துகிறான். பிறகு வெளிவந்து, “கிண்டர்காடன்... போய்விடுங்கள்” எனச் சொல்கிறான்.

“கிண்டர்காடன்? நாங்கள் அவனுக்குக் காட்டுகிறோம்...!” என்று கூறியபடி, அவனை நோக்கிச் சூடுகின்றனர். அவன் காயப்பட்டு, வயிறைக் கைகளால் பொத்தியபடி, வேதனையில் கத்திக் கொண்டு

தள்ளாடியபடி முன்னால் வருகிறான். அவனது வேதனை இவர்களைப் பாதிக்கிறது.

“கார்ஸ் அவனைச் சுடு.... கொல்லு!” - க்ளோஸ் கத்துகிறான்.

வேதனையில் துடிக்கும் காயப்பட்டவனின் முகம்.

“கொல்லு கார்ஸ்!” - க்ளோஸ் மறுபடியும் கத்துகிறான்.

காயப்பட்ட அமெரிக்கப் படைவீரன் நிலத்தில் வீழ்ந்து இறக்கிறான். க்ளோஸ் பீதியில் கார்களத் தொட்டு அசைக்கிறான்; அவன் இறந்துவிட்டதை உணர்கிறான். அவனின் மரணத்துக்குத் தானே காரணம் எனத் திரும்பத் திரும்பச் சொல்லிக் கத்துகிறான்; அழுகிறான். காப்பகழியிலிருந்து வெளியேறி ஒடுகிறான்; தூடுபட்டு இறக்கிறான். ஹான்கம், அல்பேட்டும் மட்டுமே எஞ்சகின்றனர்

சிறிது சிறிதாகச் சன்டை ஒய் கிறது. கவசவாகனங்கள் திரும்பிச் செல்கின்றன. எல்லா இடங்களிலும் ஏரிந்து சிதைந்த காட்சிகள்.

**

ஜீபில் முன்று ஜேர்மன் படைவீரர் வருகின்றனர். பாலத்தில் சில வெடிப்பொருள்களை வைக்கின்றனர். தமக்குள்ள கதைக்கின்றனர். இருவர் ஜீப்பை நோக்கிச் செல்ல, அங்குநின்றவனிடம் ஹான்ஸ் கேட்கிறான்:

“என்ன செய்கிறீங்க இங்க?”

“நீங்கள் அறியவேணுமானால்...., நாங்கள் பாலத்தை உடைக்கப்போகிறோம். நீங்கள் இங்க நல்ல விளையாட்டு விளையாடினீங்க! (நிலத்தில் கிடக்கும் கார்களின் சடலத்தைப் பார்த்தபடி) நீங்க நல்ல நாயகர்கள். நீ நினைக்கிறோ அவங்கள் உங்கட கழுத்தில் பதக்கம் தூடுவாங்க என்டு? வீட்டுக்குப் போ.... அம்மா விடம் சொல்லு, நீங்க எப்படியான நாயகர்கள் என்டு.”

“இவை உண்மையல்ல!”

“நீ மடையன்.”

“வாயை மூடு!” என்று கூறியபடியே துவக்கைப் படைவீரனுக்கு எதிரே நீட்டி, “வெளியேறு” என்று ஹான்ஸ் கத்துகிறான்.

“இப் போது அமைதியாய் இரு. நாங் கங்களுக்குரிய கட்டளைகளை வைத்திருக்கிறோம்.” என்று படைவீரன் சொல்லியபடியே தனது இயந்திரத் துப்பாக்கியை நீட்டிக்கொண்டு, “பாலத்தை விட்டுப் போ!” என உரத்துச் சொல்கிறான்.

பின்னால் நின்ற அல்பேட் அவனைச் சுடுகிறான்.

அவன் தூடுபட்டு நிலத்தில் வீழ்கிறான்.

பிறகு, “நான் அவனைச் சுடவேண்டி நேர்ந்தது!” என்று சொல்லியபடி அல்பேட் அழுகிறான்.

தூரத்தில் நின்ற இரண்டு படைவீரில் ஒருவன், “நீ ஒரு பன்றி! நீங்க கொலைகாரர்!” எனக் கத்துகிறான்.

“இங்கிருந்து போங்கடா....!” என, துவக்கை நீட்டியபடி ஹான்ஸ் கத்துகிறான்.

இருவரும் ஒடி ஜீப்பில் ஏறுகின்றனர். ஜீப் விரையும்போது ஒருவன் சுட்டதில், ஹான்ஸ் நெஞ்சில் காயப்பட்டுச் சரிகிறான்.

“ஹான்ஸ்” எனக் கத்தியபடியே அல்பேட் அவனைத் தாங்குகிறான்.

அழுதுகொண்டு, “என்னோடு வா ஹான்ஸ் இப்போது... வீட்டுக்கு வா ஹான்ஸ்...” என்று சொல்லிய படியே, அவனைத் தாங்கிக்கொண்டு மெல்ல நடந்து வருகிறான்.

சிறிது தூரத்தில் ஹான்ஸ் இறந்து நிலத்தில் வீழ்கிறான்.

அழுதுகொண்டு, சடலத்தை இழுத்தபடியே கொஞ்சத் தூரம் வருகிறான்.

பிறகு அதனைக் கைவிட்டு சோர்ந்து நடக்கிறான்.

துயரத்தில் அழுதுகொண்டு நடக்கும் அவனது உருவம், திரைச் சட்டத்தி லிருந்து மறைகிறது!

மௌனப் பின்னணியில் பாலத்தின் தொலைவுக் காட்சி.

தொலைவில் படைவீரனின் சடலம்.

அன்மையில் ஹான்ஸின் சடலம்.

வெறுமை கவிந்த பாலம்!

**

முடிவில், எழுத்து வடிவில் சில வரிகள்:

“இந்தநிகழ்வுநடந்தது 1945 சித்திரை 27 இல்.

அவ்வளவு முக்கியமில்லாததென்பதால்,

எந்த யுத்தச் செய்திக் குறிப்பிலும்

இது இடம்பெறவில்லை!”

**

எல்லா யுத்தங்களும் ஓரேவகையில் அர்த்த மற்றவை என்று, பலரால் சொல்லப்படுகிறது. ஆனால், அநீதியான யுத்தம் X நீதியான யுத்தம் என்றுமிருக்கிறது. ஆக்கிரமிப்பாளர்களுக்கும் - இன், மத ஒடுக்கு முறையாளர்களுக்கும் எதிரானவற்றை வெறுபடுத்திப் பார்க்கவேண்டும். எவ்வாறாயினும், அநீதியான யுத்தத்தின் பக்கத்தில் நிற்பவர்களுக்கும் மானுடத் துயரங்கள் இருக்கின்றன. அந்தப் பக்கம் பெரிதும் பார்க்கப்படுவதில்லை; பேசப்படுவதில்லை!

“பாலம்” திரைப்படம் மாறுதலாக அந்தப் பக்கத்தைச் சித்திரிக்கிறது! அதுதான் இத்திரைப் படத்தின் முக்கிய சிறப்பம்சம். பாடசாலை, விளையாட்டு, காதல், வேடிக்கை விணோதங்கள், குடும்ப உறவுத் தொடர்புகள் என்று மகிழ்ச்சியாக இருந்த பதின்ம வயதுப் பிரிவினரின் வாழ்வு, திடீரென் மாறுதல் காண்கிறது. யுத்த நெருக்கடி, இரானுவத் தொண்டர்களுக்கான அழைப்பு என அவர்களின் வாழ் வியக்கத்தைப் புரட்டிப் போட்டுவிடுகிறது. ஆனால், அம்மாறுதலை அவர்களின் இலட்சிய மனநிலை - தந்தையர் நாட்டுக்கான அர்ப்பணிப்பு என, விருப்புனேயே ஏற்றுக்கொள்கிறது.

மறுபுறம் தாய்மாரின் பரிதவிப்பு; துணிவுடன் ஏற்பவரும் உள்ளனர். அர்த்தமற்ற யுத்தமென எதிர்மன நிலை கொண்டவரின் பிரதிநிதிபோல, ஆசிரியர் ஒருவர் காட்டப்படுவதும் முக்கியமானது.

நேருக்கு நேரான யுத்தநிலைமையை எதிர்கொள்வது கடினமாகிறது. இலட்சிய மனநிலை ஆட்டங்காண்கிறது. சிரித்துக் கதைத்து விளையாடிப் பழகிய ஒரு நன்பனின் - சிகியின் - மரணத்தை முதலில் காண நேர்கையில் கதறுகின்றனர். தொடர்ந்தும் கொடிய யுத்தச் சூழல். வெளியேறிச் செல்ல சிலர் நினைத்தா

லும் இயலாத நிலை! ஒவ்வொருவராக மரணத்தைத் தழுவும் நிலை. வீட்டுக்குப் போகும் அவாவே இடையில் மேலெழும்புகிறது. இடர்களிலிருந்து நீங்கிச்செல்லும் முனைப்பு மானுட இயல்புதான்! ஆனால், யதார்த்தம் கொடுமையானது; அது அவர்களின் அகநிலை விருப்புக்கு அப்பாற்பட்டது.

தோல்வியை நெருங்கும் கட்டத்தில் இரானுவ வீரர்கள் - காயப்பட்டவர்கள் உட்பட, வாகனங்களில் தப்பியோட முயல்கின்றனர். கெளரவப் பதக்கங்கள் பெற்று அணிந்துள்ள அதிகாரிகளும் தப்பியோடும் ஆச்சிரியம்! ஆனால், அந்தப் பதின்ம வயதுச் சிறு வருக்கு, அதன் பரிமாணம் விளங்குவதில்லை. தழுவின் யதார்த்தம் தமிழீது தினித்த - ஒருவகையில் தாம் விரும்பி ஏற்றுக்கொண்ட -

ஓரே இலட்சியச் செயற்பாட்டில் ஈடுபட்டுப் பல யாகின்றனர்! அந்த மானுட அவலம் தாக்குவலுவுடன், இந்தக் கறுப்பு - வெள்ளைத் திரைப்படத்தில் வெளிக்கொண்டு வரப்படுகிறது.

ஆயினும், திரைப்படத்தின் நெறியாளர், 1989 இல்



தனது நேர்காணலொன்றில் தெரிவித்த கருத்து, மிகவும் முக்கியமானது; அது வருமாறு:

“நீதியான இலட்சியத் துக்காக இல்லையென்றால், சாவடிடைவதோ நாயகனாக இருப்பதோ முற்றிலும் பெறுமானமற்றது!”

**

ஜேர் மனியிலிருந்து உருவாக கப்பட்ட முதலாவது யுத்த எதிர்ப்புத் திரைப்படம் என அறியப்படும் இப்படைப்பு, “ஒஸ்கார் விருது”க்கு முன்மொழியப் பட்ட போதும், இறுதியில் “ஓயியஸ் நீக்ரோ” என்ற திரைப் படத்துக்கே அவ்விருது சென்றது. 1960 இல், ஜேர்மன் திரைப்பட விருதுகள் நான்கினைப் “பாலம்” திரைப்படம் பெற்றது. 1959 இன் சிறந்த வெளிநாட்டுத் திரைப்படம் என்பதற்கான “தங்கப் பூகோள் விருது”, இத்திரைப் படத்துக்கு வழங்கப்பட்டமையும் குறிக்கத்தக்கது!

1979 ஆம் ஆண்டிலிருந்து இயங்கிய எமது “யாழ் திரைப்படவட்டத்” தின் மாதாந்தத் திரையிடலில் - 16 மிமீ. திரைப்படமாக யாழ்ப்பாணம் “ரிம்மர் மண்டபத்” தில் “பாலம்” திரையிடப்பட்டமையும் நினைவுக்கு வருகிறது

- 26. 05. 2017

தூண்டுவது சாலையிலிருந்து வைத்து தூண்டி பால்
என்று கூறினால் முதலில் பால்களைப் பால் வைத்து பால்களை
முதலில் கூறினாலோப்பிரி சாலையிலிருந்து வைத்து பால்களை
முதலில் கூறினாலோப்பிரி சாலையிலிருந்து வைத்து பால்களை
முதலில் கூறினாலோப்பிரி சாலையிலிருந்து வைத்து பால்களை

நீண்ட சாலையிலிருந்து வைத்து பால்களை
முதலில் கூறினாலோப்பிரி சாலையிலிருந்து வைத்து பால்களை
முதலில் கூறினாலோப்பிரி சாலையிலிருந்து வைத்து பால்களை
முதலில் கூறினாலோப்பிரி சாலையிலிருந்து வைத்து பால்களை

சகலரும் உத்தியோக பூர்வமாக உரையாற்றும் போதும்,

ஆவணங்களில் பதிவுகளை செய்த போதும் அர்ப்பணிப்போடு தான்
அனைத்துமே நடந்தது.

எல்லாம் முடிந்து அந்த கரடுமுரடான பாதையில் வந்த
வாகனங்கள் விழுந்தும், எழும்பியும், தள்ளாடிப்போன விதம் சாரதி
யின் முன்முனுப்புடன் செல்ல வந்த அனைவரும் “ஆய மே பலாதே
என்ட இதான்ட ஒந்தரே” என சிங்களத்தில் கூறிக்கொண்டார்கள்.

இனி இந்த பகுதிக்கு வர நினைக்கக்கூடாது என்று. நினைக்கக்
கூடாது என்று போனவர்கள் தான். இது வரையும் அப்படியே...

ஆனால் நான் மட்டும் கடந்த பதினெந்து வருடங்களாக...
ஏன் இப்பவும் போய்க்கொண்டிருக்கின்றேன் கால்நடையாக..!
அதையும் விட அந்த பகுதி மக்களின் ஆத்மார்ந்த உறவாக இருந்து
வருகின்றேன்.

ஓரு சமூக சேவை நிறுவன வழிகாட்டலில் வந்து போன
அவர்கள் அந்த உத்தியோக சேவைகள் இது வரை கிடைக்காததன்
அர்த்தம் தான் என்னவோ தெரியவில்லை. கிராம அலுவலர் மட்டும்
அத்திப்பூத்தால்போல் அழைத்தால் அல்லது அர்த்தமுள்ள
“உபசரிப்பு” இருந்தால் தேவைகளுக்கும் பத்து பதினெந்து
கிலோமீற்றர் தூரம் அவரது காரியாலயம் செல்ல வேண்டும்.

ஆனால் அந்த தோட்டத்திலிருந்து பார்த்தால் காரியாலய

விடுமே

வெளிச்சம்

அன்று ஒரு புதன்கிழமை

பாடசாலை செல்லும் போதே அன்றைய
கருமங்களைப் பற்றியும், அன்று எப்படி
யாவது போய் கையொப்பம் வாங்கி
அனுமதி பெற்றுவிட வேண்டுமென்ற
ஆயேசம் என்னுள் எல்லாத் தசைகளையும்
இயல்பை விட மாறாக இயக்கி
விட்டுக்கொண்டிருந்தது.

நீண்ட ஒரு பெரு மூச்சின் இடை
வெளியில்... எனது சிந்தனை கடந்த மூன்று
வருடங்களுக்கு முன் நடந்ததை
அசைபோட்டு கிண்டலாய் ஒரு சிரிப்பை
எனக்குள் ஏற்படுத்தியது.

மூன்று வருடங்களுக்கு முன்
சர்வதேச சிறுவர் தினத்தை
முன்னிட்டு பாடசாலையில் ஓழுங்கு செய்யப்
பட்ட ஒரு விழா. அதை விடவும் முக்கிய
மான நிகழ்வென்று தான் கூற வேண்டும்.

கிராம அலுவலர், சமூக சேவை
உத்தியோகத்தர், சிறுவர் நன்னடத்தைப்
பராமரிப்பு உத்தியோகத்தர், பொலில்
பெண்கள் பிரிவு பொறுப்பாளர், சுகாதாரப்
பரிசோதகர், குடும்ப நல தாதி, நகர
முன்பள்ளிக்குப் பொறுப்பான ஆசிரியை
என்று “மக்கள் சேவகர்களின்” சங்கமமாக
பாடசாலை மேடை நிறைந்து வழிந்தது.



கூரை மேல் குதித்து விடலாம் போலத் தெரியும்.

அவ்வளவு சமீபம் ஆனால் கால்நடையாய் போய் வரும் போது கால்கடுத்துப் போய்விடும் நகரத்திற்கும் அப்படித்தான்.

நான் அந்த தோட்டப்பாடசாலையில் பதினெட்டு வருடங்கள். சுற்றறிக்கை படி கஷ்ட பிரதேச சேவை தேவை மூன்று வருடங்கள். கூடினால் ஐந்து வருடங்கள். கஷ்டம் எனக்குத் தானே மற்றவர்களுக்கில்லையே... மற்றயவர்கள் ஏன் உணர வேண்டும்? எப்போது உணரப்போகின்றார்கள்?

இப்படி கஷ்டமான ஒரு பாடசாலைக்கு தான் மின்சாரம் பெற்றுக்கொள்ள என்னையே சங்காரம் செய்து கொள்ள வேண்டியுள்ளது. பல தடவைகள் என்ன? பல ஆயிரம் தடவைகள் முயன்றும்... இது வரை பலிக்காத கனவாய் இன்னொரு தடவையும் முயற்சி செய்வனாய் கிராம அலுவலர் காரியாலயம் நோக்கிச்செல்கின்றேன்.

கிராமம் என்றாலும் வசதிகளுக்கு குறை வில்லை. நான் பல தேவைகளுக்கு போய் வருவதால் வசதிகள் பெருகி வரும் வேகம் நன்றாகவே எனக்குத் தெரியும். அதனை பறைசாட்டுவதாய் ஆங்காங்கே சில அடையாளங்கள் அவை அபிவிருத்தியை தன்னுள் அடக்கிக்கொண்டிருந்தன. டினிட்டல் கலையின் கம்பீரம் அழகாக காட்சிக்கொடுத்துக் கொண்டிருந்தது.

மின் கம்பங்கள் பலரையும் தாங்கியும் நேராக நிமிர்ந்தும் நின்றன. தகவல் தொழில்நுட்பத்தின் தாற்பரியம் அறிவுக்கமாய் அறிவுட்டிக்கொண்டிருந்தது. வந்து போகும் வாகனங்கள், குடியிருப்புக்களின் குதாகலம், வீதியின் விசாலம் என்று வளர்ச்சியைக் காட்டி நின்றன. அத்தோடு சுதந்திரத்தினக் கொண்டாட்டத்திற்காய் கொடிகள் எங்கும் பறந்து கொண்டு இருந்தன. சுதந்திரக் காற்றில்...

முதல் நாள் நகரிலுள்ள சுலப அரச நிறுவனங்களும், கடைத்தொகுதிகளும் மின்சார விளக்குகளால் அலங்கரிக்கப்பட்டு சுதந்திர தினம் கொண்டாட அழகாய் ஆயத்தமாகிக்கொண்டிருந்தது. என்னுபகுத்திற்கு வருகின்றது. நான் எனக்குள்ளே அடுத்த சுதந்திரத் தினத்திலாவது நான் வேலை செய்யும் அரச பாடசாலைக்குமின்சார விளக்கு கைக்குமா...? என ஒரு அங்கலாய்ப்புடன்

தோட்டத்திலிருந்து கிராமம் வருகின்ற போது எத்தனை எத்தனை மாற்றங்கள். அரச அலுவல்களின் அன்னியோன்யம் அர்த்தமுள்ளதாகின்றது அவர்களுக்கு

நானோ... அரச தாபனம் ஒன்றுக்கே அவசியம் தேவைப்படும் மின்சாரத்திற்காய் என்ன பாடு...? இது வரையும்

எனக்குள்...

வேலை செய்வது அரச தாபனமென்றாலும் அது குறிக்கப்பட்ட மக்களுக்கு மட்டுமே ஆனதாலோ? இத்தனைக்கும் தேசிய குறிக்கோளுக்காய்

இத்தனைக் குத்துகாரணங்களா? ஒரு தாய்நாட்டு மக்களுக்குள் இத்தனை வேறுபாடா? அப்படி என்றால் உலக படைப்பில் எத்தனை எத்தனை வேறுபாடுகள் உலகம் போலவே!

காரியாலயம் வந்து விட்டது கூட தெரிய வில்லை. சிந்தையின் சிந்தனையின் வேகம். “ஆயு போவன்” வார்த்தைகளோடு வரவேற்கிறார் கிராம அலுவலர். பதிலுக்கு ஆயுபோவன் கூறி விண்ணப்ப படிவத்தை நீட்ட தோட்டச் சொந்தக்காரர் ஒப்பம் இடாமலிருப்பதைக் காட்டி மறுக்க நான் “ஏ.ஜி.ஏ மெடம் சொன்னதாக” கூற ஒப்பமிடுகின்றார். ஒப்ப மிட்ட இடத்திற்கு கீழே காரியாலய பதவி முத்திரையை பதித்துக்கொண்டே “தோட்டச் சொந்தக்காரர் உங்கட ஆள் தானே (வத்தே மாத்தியா ஒகோல்லங்க கட்டியநேது) என்கிறார்.

நான் சிங்களத்தில் “அவர் இந்தியத் தமிழரானா லும் முதலாளி தோட்டத்திற்குச் சொந்தக்காரர் அங்க படிக்கும் பிள்ளைகள் தோட்டத் தொழிலாளர்களின் பிள்ளைகள் என்றேன் அவரும் பதிலுக்கு “நரக்க மினிக நேத எம் ஜாதியேன்ம இன்னவா மேலாவே கட்டிய”

அவரின் பதிலுக்குக் காத்திராமல் ஸ்தூத்தி சொல்லி பிரதேச செயலகம் விரைகின்றேன்.

செயலகம் முன் தமிழ் என்னை அன்போடு வரவேற்கிறது. எழுத்துப் பிழைகளுடன். உள் நுழை கின்றேன். வரவேற்பாளர் புன்முறவுவுடன் நேரத்திற் கேற்றபடி ஒருத்தி. புதிய நியமனமாக இருக்க வேண்டும்.

பக்கத்தில் ஒரு மீன் தொட்டி. நான் போடப் பட்டிருந்த புதிய ரக நாற்காலியில் அமருகின்றேன்.

என் சிந்தனை எப்போதும் தேங்கி நிற்பதில்லை. நான் மீன் தொட்டியைப் பார்த்து இரசித்துக் கொண்டிருக்கின்றேன். பல இன பல வர்ன மீன்கள் அந்த தொட்டிலுக்குள் துள்ளி விளையாட்டின.

ஒரு தொட்டியில் பல இன பல வர்ன மீன்கள் போல நாமும் இருந்து விட்டால் என்ன? என்னிக் கொண்டே மீண்டும் தொட்டியை கூர்ந்து பார்க்கின்றேன். முதலில் துள்ளி விளையாடுவதாய் தெரிந்தாலும் அவைவூவொன்றும் ஒன்றுடன் ஒன்று சண்டையிட்டுக்கொண்டும் துரத்தியும், கடித்தும் கொள்வது கூர்ந்து கவனிக்கும் போதே தெரிந்தது. நம் நாட்டைப் பார்க்கும் பிறநாட்டவரைப்போல!

நான் தூரத்திலிருந்து மேலோட்டமாக மீன் தொட்டியைப் பார்த்து இரசித்ததற்கும், கூர்ந்து உண்ணிப்பான கவனிப்பதற்கும் எத்தனை வேறுபாடு உண்மைகள் பார்வை என்பதற்கு இத்தனை சுத்தியா? ஆம் பார்வை ஒன்றே போதும் என்கிறார்களே அத்தனை அர்த்தங்கள் நிறைந்திருப்பதாலோ.

என் மனம் இன்னும் ஏதேதோ...

உள்ளிருந்து வந்த கிரீம் என்ற மணியோசை என்னை கடிவாளமிட்டு நிறுத்த நான் எனக்குள்ளே முரண்பாடு தான் உலகம். வாழ்க்கை எல்லாமே என்று சமாதானப்படுத்திக் கொள்கின்றேன்.

என் அழைப்பு வர ஏ.ஜி.ஏ யின் ரூமுக்குள்

நுழைகின்றேன். இது உள்ளும் புறமும் புழங்கிக் கொண்டிருந்த எனக்கு “எயார் கண்டிஷனர் ஒரு திமீர் மாற்றத்தைத் தந்தது. இருக்கையில் இருந்து கையொப்பத்திற்காக நீட்ட அவர் நிர்வாக உத்தி யோகத்தரின் அறை இலக்கத்தை கூறி கம்பியூட்டரில் கவனத்தைச் செலுத்துகின்றார்.

நான் “தெங்பூ” என்று கூறியவாறே அந்த அறை இலக்கத்தை தேட அந்த அறையினுள் அங்கும் கம்பியூட்டர் ஒரு உதவியாளர் பல அறிவிப்பு பலகைகள் புள்ளி விபரங்கள்

எனது கண் நோட்டமிடுகின்றது. புள்ளி விபரத்தில் பாடசாலை அமைந்திருக்கும் பிரிவை கண்டு கொள்கின்றது. அது ஒரு பிழையான தகவலை சொல்லிக்கொண்டிருந்தது. எனது மீன் தொட்டி அனுபவத்தை இங்கு கூற்றையாக பார்க்கச் சொல் கின்றது. நான் மீண்டும் மிகமிக உண்ணிப்பாக பார்க்கின்றேன்.

எனது கை பேக்கிலுள்ள டயறியை எடுத்து என்னையறியாமலே எழுதுகின்றது.

சிங்களவர், மூஸ்லிம்கள், இலங்கைத் தமிழர்கள், இந்தியத் தமிழர்கள்; பெளத்தர்கள், இந்துக்கள், மூஸ்லிம்கள், கிறிஸ்தவர்கள் எண்ணிக்கையில் பாரிய வித்தியாசம். உண்மையில் பாரிய வித்தியாசம் தான். ஆனால் பாடசாலை இருக்கும் அந்த கிராம அலுவலர் பிரிவில் எப்படியும் இப்படி வரமுடியாது.

வேறு ஏதுமில்லை. தோட்டத் தொழிலாளர்களை இலங்கைத் தமிழருள் போட்டிருக்கின்றார்கள். அந்தப் பிரிவில் இலங்கை தமிழர்களே இல்லை ஆனால் குறிப்பிட்டாவு போடப்பட்டிருந்தது.

உதவியாளரிடம் விடயத்தைக் கூற குறித்துக் கொள்கிறார். “இது வரை இங்கு வந்தவர்கள் யாருமே இதைப் பற்றி ஒன்றும் சொல்லவில்லையே” என்கின்றார்.

அதற்கு நான் சற்று கர்வத்துடன் “அவர்கள் அவர்களின் தேவைக்காக மட்டும் வந்திருப்பார்கள். நான் சமூகத்தேவை ஒன்றுக்காய் வந்திருக்கிறேன். எனக்கு சமூகப்பொறுப்பு என்று ஒன்று இருக்கின்றது” என்கின்றேன்.

நிர்வாக உத்தியோகத்தர் கையொப்பத்துடன் உள் நுழைய அவரிடமும் இந்த விடயத்தை அவரது உதவியாளர் விளக்கமாக சொல்கிறார். விண்ணப்ப படிவத்தை தந்தவர் “கொச்சர அபி தன்னைத்துவ இன்னவாத?” நான் அதனைத் திருத்தி போடும்படி கூறி எழும்புவதற்குள் எனது சிந்தனை அந்த தோட்டத்து உரிமையாளரை நோக்கி வேகமாய்ப்போய்த் தாக்கியது.

அவரும், நானும், அந்த தோட்டத்து, மக்களும், அவர்களின் பிள்ளைகளும் இந்த அட்டவணையில் ஒன்றாகத்தான் இருக்கின்றோம் ஆனால்... அதிகாரத்தால் மட்டும் வேறுபட்டிருப்பதால் அவர் தோட்டப்பாடசாலைக்கு மின்சாரம் வழங்க சம்மதிப்பதில்லையே

வெளியே வருகின்றேன். மனம் நிம்மதி

அடைவது போன்ற ஒரு சின்ன உணர்வு?

ஓன்று கையொப்பம் தோட்ட உரிமையாளரின் சிபாரிசு இன்றியே பெறப்பட்டது. இரண்டு புள்ளி விபரத்தை சரிசெய்ய சொன்னது. ஏனென்றால் தகவல் என்பது எவ்வளவு உண்மையானதும் முக்கியமானதும் என்ன?

ஆனாலும் மனதிலே ஒரு நெருடல். அவரின் சம்மதிமின்றி மின்கம்பாம் போட முடியாதே. பரவா யில்லை இந்த முறை எப்படியும் போட்டு விடலாம் மனது சொல்கின்றது.

நான் வீடு போவதற்காய் பஸ்ஸை எதிர்ப் பார்த்து ஒரு ஓரமாய் நிற்கின்றேன். பாதையின் முன்னாலுள்ள மின்கம்பத்தில் இன்னும் விளக்கு அணைக்கப்படாமலே ஏரிந்து கொண்டிருந்தது. பகல்வேளை என்பதால் அந்த வெளிச்சம் பலருக்கு தெரிய நியாயமில்லை. ஏனென்றால் அதனைப் போடவும், அணைக்கவும் ஒருவர் சம்பளம் வாங்கிக்கொண்டு இருக்கிறாரே.

உத்தியோகம் என்பது எதுவரை? நான் அணைப்பதற்காய் காலடி எடுத்து வைக்க பஸ் வருகின்றது அணைக்காமலே பஸ்ஸில் ஏறுகின்றேன். சீட்டில் அமர்ந்துள்ள ஒருவரின் கையில் பத்திரிகை அதில் அடுத்த ஆண்டில் அணைவருக்கும் மின்சாரம் என்ற தலைப்பு செய்தி.

நான் நமக்கு விடிந்தால் மட்டுமே வெளிச்சம் என்று எண்ணிக்கொள்கின்றேன்.

என்ன தான் செய்யலாம்?

ஆதரவு அற்றவர்க்கு ஏதாவது செய்யலாம்!
அகதி ஆனவர்க்கும் ஏதாவது செய்யலாம்!

ஏழூ எளியவர்க்கு ஏதாவது செய்யலாம்!
இல்லா தவர்க்கும் ஏதாவது செய்யலாம்!

உடல் நொந்தவர்க்கு ஏதாவது செய்யலாம்!
உளம் உடைந்தோர்க்கும் ஏதாவது செய்யலாம்!

பார்கள் அற்றவர்க்கு ஏதாவது செய்யலாம்!
நடக்க ஏலாதவர்க்கும் ஏதாவது செய்யலாம்!

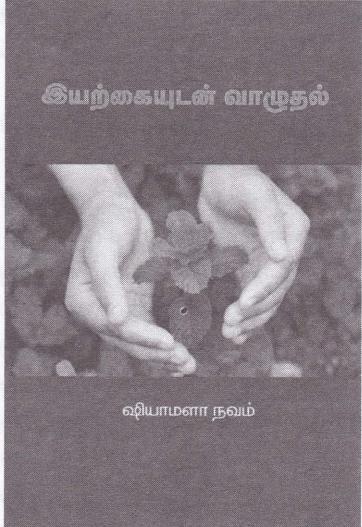
கேட்க இயலாதவர்க்கு ஏதாவது செய்யலாம்!
பேச முடியாதவர்க்கும் ஏதாவது செய்யலாம்!

நிகளைவ இழுந்தவர்க்கு ஏதாவது செய்யலாம்!
நிம்மதி குலைந்தவர்க்கும் ஏதாவது செய்யலாம்!

நித்திரை வராதவர்க்கு ஏதாவது செய்யலாம்!
நித்திரைபோல் நடிப்பவர்க்கு என்னதான் செய்யலாம்?...

செ.ஆன்புராஷா
மாங்குளம்

நூல் எழவு கூடுதலாக விடுமலை துவக்கி போய்வதை விடுவது அதை விடுமலை நூலாக சொல்ல விடுமலை நூல் என்று அறியப்படுகிறது. என்ற நூலின் பொருள் போல விடுமலை நூல் என்று அறியப்படுகிறது. என்றால் விடுமலை நூல் என்று அறியப்படுகிறது. என்றால் விடுமலை நூல் என்று அறியப்படுகிறது.



திருமுதி சியாமளா நவம் எழுதியின் “இயற்கையோடு வாழுதல்” என்ற கட்டுரைத் தொகுதியை அன்மையில் படிக்கக் கிடைத்தது.

மனிதனானவன் இயற்கையின் ஒரு அங்கம். மூழ்த்தாயின் மரம் செடி, கொடி, மிருகங்கள், பறவைகள் போலவே இவனும் மற்றொரு ஜிவர்சாசி. அவ்வளவே. காட்டுக்கள் அம்மனமாக மற்ற மிருகங்களோடு மிருகமாக கலந்து வாழ்ந்து வந்த இந்த மனிதனானவன் பின்னர் ஆடையுடுத்தி, வீடுகட்டி, திருமணம் முடித்து வாகனம் ஓட்டி தனித்துவமாக மேலாதிக்க மிருகமாக தன் னை வளர்த்துக்கொள்வதற்கு அவனது அறிவாற்றலே உதவியது.

இறைச்சி வகைகளையும் இலை, குழை, பழ வகைகளையும் பச்சையாகப் புசித்து வந்தவன், அவற்றை வாட்டி உண்ணவும் பிற்பாடு உப்பு, புளி போன்ற சுவையுட்டிகளைக் கலந்து சமைத்து உண்ண வும் பழகிக் கொண்டான். இவ்வாறு நிகழும்போது அவன் படிப்படியாக இயற்கையில் இருந்து தன்னை அந்தியப்படுத்திக் கொண்டே வந்துள்ளான்.

இயற்கையில் பிறந்தவன் தனது அறிவாற்றல் மற்றும் விஞ்ஞானத் தேடல்கள் காரணமாக தன் வாழ்வை வசதியானதாக மாற்றிக் கொண்டு வருகையில் இயற்கையை அழிக்கவும் மாசுபடுத்தவும் முற்பட்டான். இவை காரணமாக நல்லாரோக்கி யத்துடன் வாழ்ந்த அவன், தான் ரோகியாக மாறுவதை உணர்ந்து கொள்ளவில்லை.

நூல் எழவு கூடுதலாக விடுமலை நூலை விடுவது முதலாவது விடுமலை நூல் என்று அறியப்படுகிறது. நூல் எழவு கூடுதலாக விடுவது முதலாவது விடுமலை நூல் என்று அறியப்படுகிறது. நூல் எழவு கூடுதலாக விடுமலை நூல் என்று அறியப்படுகிறது.



திருமுதி சியாமளா நவம் அவர்களின் நியற்கையோடு வாழுதல்

நூல் எழவு கூடுதலாக விடுமலை நூலை விடுவது முதலாவது விடுமலை நூல் என்று அறியப்படுகிறது. நூல் எழவு கூடுதலாக விடுமலை நூலை விடுவது முதலாவது விடுமலை நூல் என்று அறியப்படுகிறது. நூல் எழவு கூடுதலாக விடுமலை நூலை விடுவது முதலாவது விடுமலை நூல் என்று அறியப்படுகிறது.

மீண்டும் அவன் தனது நலமான வாழ்வைப் பெறுவதற்றான வழி என்ன? ஆதிகால மனிதன் போல வாழ்வதற்கான சாத்தியங்களை கற்பனை பண்ணவும் முடியாது.

இப்படியான யதார்த்த நிலையில் அவன் ஆரோக்கியமாகவும் மகிழ்ச்சியாகவும் இயற்கையோடு இசைந்து வாழ்வது எப்படி என்பதை சொல்ல முயல்வதுதான் திருமுதி சியாமளா நவம் அவர்களின் இந்த நூல் ஆகும்.

இந்த நூல் ஒரு கட்டுரைத் தொகுப்பாகும். கனடாவில் வெளியாகும் “தாய்வீடு” மாதாந்த பத்திரிகையிலும் “தமிழர் தகவல்” ஆண்டு மலர்களிலும் தொடராக எழுதிய கட்டுரைகளின் தொகுப்பாகும். தமிழர் தகவலின் ஆசிரியர் திரு.எஸ்.திருக்செல்வம் அவர்கள் எங்கள் பலருக்கும் அறிமுகமானவர். முரசொலி தினசரியின் பிரதம ஆசிரியராக முன்னாளில் கடமையாற்றியவர்.

இத் தொகுப்பில் மொத்தம் 12 கட்டுரைகள் அடங்கியுள்ளன. உணவென்னும் உண்ணதம், உணவே மருந்தாகும், வள்ளுவன் சொல்லும் வைத்தியம், எனக் கென்ன பைத்தியமா, எமக்கு நாமே எமனாகலாமா? நோய்கள் மருந்துகள் மீதான பார்வைகளும் பயங்களும், மருந்தில்லா மருத்துவங்கள் சில போன்றவை மாதிரிக்கு சில தலையங்கங்கள்.

இரண்டாயிரம் ஆண்டுகளுக்கு முன்னர் வாழ்ந்த முதலாவது ஆயுள் வேத வைத்தியர் முதல் வள்ளுவர், ஒளவை, திருமூலர் போன்ற எமது

மூதாதையர் வரை காட்டித் தந்த வழிமுறைகளுடன் இன்றைய விஞ்ஞான அறிவு சொல்லும் அறிவியல் தகவல்களையும் கலந்து செய்தபடுத்தி நலமாக வாழும் முறைகளைதிருமதிநவம் தனது நூலில் தந்துள்ளார்.

இக்கட்டுரைகள் பல்வேறு தலைப்புகளில் அடங்கியிருந்தாலும் அவை சொல்லும் முக்கிய அடிப்படைக் கருத்துகள் உணவு, உடற் பயிற்சி, மற்றும் மன அமைதி பற்றியவையாகவே இருக்கின்றன. இவற்றை சரியான முறையில் கடைப்பிடித்தால் நாம் நோயற்றவர்களாக மனதிறைவு கொண்டவர்களாக நீண்ட காலம் வாழ முடியும்.

முதல் கட்டுரையான உணவென்னும் உன்னதம் ஒவ்வொருவரும் ஆழந்து படித்து பயன் பெற வேண்டியதாகும்.

“உணவு என்பது ருசிக்கு மட்டும் உரியதல்ல. உடல் வளர்ச்சி, ஊட்டச்சத்து, ஆரோக்கியம், சீரான மனதிலை, குணநலங்கள் அனைத்தும் இவ்வனவடன் சம்பந்தப்பட்டவை” என்று தெளிவாக சொல்கிறார். எதை உண்கிறோம் எவ்வளவு உண்கிறோம், எவ்வாறு உணவைத் தயாரிக்கிறோம் போன்ற அனைத்தும் முக்கியமானவையே.

உணவின் அளவை பற்றிக் குறிப்படும்போது “உயிர் வாழ்வதற்காக உணவுருந்தாமல், உணவுருந்து வதற்காகவே உயிர் வாழ்வார்கள் பல்கிப் பெருகி யுள்ளார்கள்” எனக் கிண்டலாகச் சொல்வதை நானும் ஆழோதிக்கிறேன். ஆம் உணவானது அளவானதாக இருக்க வேண்டும் என்பதையே அதில் வலியுறுத்துகிறார்.

ஆரோக்கியமாக வாழ்வதற்கு எதை உண்பது என்ற கேள்வி உங்களுக்கு எழுக் கூடும். பலர் நான் சோரே சாப்பிடுவதில்லை என என்னிடம் பெருமையிடத்துக் கொள்வார்கள். அது மிகவும் தவறான கருத்து. சோறு, கோதுமை, கொள்ளு, குரக்கன் போன்ற அனைத்துமே நல்ல உணவுகள்தான். தீட்டுதல், பதப்படுத்துதல், நிறம் அகற்றுதல் போன்றவற்றாலேயே அவை பயனிழந்து போகின்றன என்பதை தெளிவாகச் சொல்லியுள்ளார்.

“வெள்ளைச் சீனி, வெள்ளை மா, வெள்ளைப் பாண், வெள்ளை அரிசி போன்ற பல வெள்ளைகளை தவிர்த்துவிடுவது நாம் நமக்கு வெள்ளைவே மோட்சம் அளிப்பதைத் தவிர்க்க உதவும்” என நகைச் சுவை போலக்கூறியிருந்தாலும் மிகவும் ஆழமான உண்மை அது.

எண்ணேய் வகைகளைத் தேர்ந்தெடுப்பது எப்படி அவற்றை எவ்வாறு பயன்படுத்தினால் ஆபத்து ஏற்படுவதில்லை போன்ற விடயங்களும் இக்கட்டுரையில் சொல்லப்பட்டுள்ளன. அதேபோல காய்கறி பழவகைகளை அதிகமாகவும் சரியான முறையில் உண்ண வேண்டியதையும் வலியுறுத்தி உள்ளார்.

நொறுக்குத் தீனிப் பிரியர் களுக்கும் வழிசொல்லியுள்ளார். வாதாம், வால்நட, சூரியகாந்தி விதைகள், கஜை, கச்சான், பூசணி விதைகள் போன்ற வற்றை உண்ணலாம் எனக் கூறுகிறார். இதில் மிகஸர்

என்ற சொல்லும் அடங்குவது ஏன் என்று எனக்குப் புரியவில்லை. மேற் கூறிய விதைகளின் மிக்சராக இருக்கலாம். இங்கு பரவலாக உண் ணப்படும் நொறுக்குத் தீனியாக இருக்காது என்றே நம்புகிறேன்.

இனிப்புத் தேவை எனில் வெள்ளைச் சீனிக்கு பதிலாக எவற்றையெல்லாம் பயன்படுத்தலாம் என்பதற்கு ஒரு லிஸ்டே (பக்கம் 26) கொடுத்துள்ளார். படித்துப் பாருங்கள்.

எமது பாரம்பரிய உணவுகளான கைக்குத்தரிசி, குரக்கன், சாமை, தினை, உழுந்து, பயறு, துவரம் பருப்பு, காய்கறிகள், நல்லெண்ணேய், பனங்கட்டி, தேன், சீரகம், ஏலம் போன்றவற்றை பயன்படுத்துவது பற்றியும் கூறியுள்ளார்.

உடற் பயிற்சி எத்துணை அவசியமானது என்பது பற்றியும் பல இடங்களில் கூறியுள்ளார்.

எனக்கென்ன பைத்தியமா என்ற கட்டுரையும் என்னைக் கவர்ந்த ஒன்று. எமது சமுகத்திற்கு அவசியமான பல முக்கிய கருத்துகளைக் கூறியுள்ளது.

எமது உடலுக்கு நோய்கள் வருவது போலவே எமது மனத்திற்கும் நோய்கள் வரக் கூடும் என்பதை நாம் புரிந்து கொள்ள வேண்டும். மன நோய் கள் பலவிதமானவை. அதீத கோபம், எதற்கெடுத்தாலும் கவலை, பதற்றம் போன்ற பலவும் கூட மனநோய்களின் அறிகுறிகள்தான். மனம் பேதலித்து தன்னை உணராது பைத்தியமாக தீரிவது மட்டும்தான் மனநோய் என்ற எண்ணம் பலரிடம் உள்ளது. அதனால் அது வெட்கப்பட வேண்டியது என எண்ணி வெளியே சொல்ல பலரும் தயங்குகிறார்கள். அது தவறானது. இதில் வெட்கப்படுவதற்கு ஒன்றுமில்லை.

காய்ச்சல், தடிமன், இருமல் போலவும் கொலஸ்ட்ரோல், பிரஸர் போலவும் மனநோய்களும் மற்றொரு பிரிவு நோய்களே. இதில் பல வகைகள் உண்டு. மனச்சோர்வு, பதகளிப்பு நோய், மனச்சிதைவு நோய் என்பன சில உதாரணங்களாகும். இவை பற்றிய பல தகவல்களை திருமதி நவம் அவர்கள் தனது நூலில் தெளிவாக விளக்கியுள்ளார்.

இன்று மனநோய்களுக்கு மிகவும் சிறப்பான சிகிச்சைகள் உண்டு. Counselling என்று சொல்லப்படும் உளவளத் துணை முதல் மருந்துகள் வரை பல உண்டு. தாமே செய்யக் கூடிய தியானம், சாந்தியாசனம், மந்திர உச்சாடனம், யோகாசனம் வரை பல உள்ளன. இவை பற்றியெல்லாம் இந்த நூல் பேசுகின்றது.

இருந்தபோதும் மனநோயை மறைத்து வைக்காது அதை மருத்துவருக்கு வெளிப்படுத்தி பொருத்தமான சிகிச்சையை பெறுவது முக்கியம் என்பதை “எனக்கென்ன பைத்தியமா” என்ற கட்டுரை வெளிப்படுத்துவதாக நான் கருதுகிறேன்.

இருந்தபோதும் பல மனநோய்களை நோயாளி தானே இனங்காண்பது முடியாததாகும். முக்கியமாக மனப்பிறழ்வு போன்ற நோய்களை நோயாளியால் தானே உணர முடியாது. சுற்றியுள்ளவர்கள் ஆரம் பநிலையிலேயே அதை அவதானித்து சரியான

சிகிச்சைக்கு ஏற்பாடு செய்வது அவசியம்.

உனவே மருந்து என பதற்கு அப்பால் அக்யுபங்சர், ஹோமியோபதி, தொடுகை சிகிச்சை முதலான பல மாற்று சிகிச்சை முறைகள் பற்றியும் அவற்றின் சிறந்த பயன்பாடு பற்றியும் இந்த நூல் பேசுகிறது. அக்யுபங்சர், ஹோமியோபதி ஆகியவற்றில் டிப்ளோமா பட்டம் பெற்றவன் என்ற முறையிலும் யோகசனத்தை முறையாக கற்றுக் கொண்டவன் என்ற ரீதியிலும், அக்யுபங்சர் சிகிச்சை முறையையும் செய்தவன் என்ற முறையில் இந்த நூல் எனக்கு பிடித்த மானதாக இருக்கிறது. எந்த ஒரு சிகிச்சை முறையும் பூரணமானது அல்ல. அவற்றில் உள்ள நல்ல அம்சங்களைப் பயன்படுத்தினால் மக்கள் நலன் பெறுவார்கள்.

இந்த நூலில் உள்ள பெரும்பாலான அறிவுரைகள் நான் நோயாளிகளுக்கு தினசரி சொல்லித் தருபவற்றை ஓட்டியதாகவும் இருப்பது இரட்டிப்பு மகிழ்ச்சி தந்தது.

மிகவும் தகுதிவாய்ந்த ஒருவராலேயே இந்த

நூல் எழுதப்பட்டுள்ளது,

திருமதி வியாமளா நவம் அவர்கள் ஒரு விவசாயத் துறைப் பட்டதாரி. உனவு விஞ்ஞானம் மற்றும் ஊட்டச்சத்துத்துறை முதுமாணி பட்டதாரி. விரிவுரையாளராகவும் துணைப் பேராசிரியராகவும் கடமையாற்றியுள்ளார். அதற்கு மேலாக தன்னார்வம் காரணமாக நிறையத் தேடல் களையும் மேற் கொண்டுள்ளார். இதனால் தான் பெற்ற பரந்த அறிவை இந்த நூல் மூலம் பொதுமக்களிடையே கொண்டு செல்ல முயற்சிக்கிறார்.

இந்த நூலில் உள்ள கட்டுரைகள் கண்டாவில் வாழ்பவர்களை நோக்கியே எழுதப்பட்டுள்ளது. முடிந்த அளவில் இலகுவான தமிழில் எல்லோருக்கும் புரியக் கூடிய மொழிநடையில் எழுதியுள்ளமை மகிழ்ச்சி அளிக்கிறது.

நோய்கள் பற்றி புரிந்துணர்வும் அவற்றிகான சிகிச்சை முறைகள் பற்றியுமான அறிவு சாதாரண பொது மக்களிடையே மிகவும் குறைவாகவே உள்ளது.

நா.நவராஜ்

நாம் பருக்களை நம்பிப் பாடமின்தவர்கள்...

முகத்தில் தோன்றிய பருக்கள்
மலைகள் என உருவகிக்கப்பட்டு
அழகு சேர்க்கும் என நம்பப்பட்டன
போற்றுதல்களால்
பருக்கள் உருப்பெற்று
ஒவ்வொன்றும் தம்மை
மலைகள் என நம்பி
உறுமி ஏரிவாய் திறந்து
கற்றயகற்றி ஒளிபெருக்க முகம்
ஜொலித்தது.

உடலின் ஓரங்களிலும்
இது பரவிடல்
உலகின் அழகாய் மிளிர்தல்
திண்ணைமென
நிமிர்ந்த பருமலைகள்
நகர்ந்தன மெல்ல
நகர்தவில் தமக்குள் உரசின
சீழ்நிறைந்த சின்னப் பருமலைகள்
சிதறிப் பறந்தன
முகத்தில் தழும்புகள் மெல்லத்
தோன்றின
ஒரு புறம் ஜொலிப்பும்
மறுபுறம் இருஞுமாய் அது மாற்றங்
கொண்டது.

தழும்புகள் நுலவே பருமலை ஒன்று
ஒங்கி வளர்ந்தது

வருப்பட்ட முகத்தில் நின்று நிமிர்ந்து
ஜொலித்தது
ஒருநாள்
முகத்தை இருளாக்கி
இதயத்தை இடமாக்கி நின்றது.

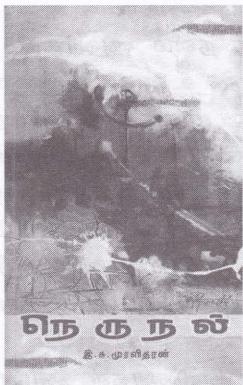
உள்ளத்தின் ஒளியே முகத்தில் ஒளி
பாய்ச்சும்
என்ற உறுமல் ஒவித்தது
வியாக்கியானங்களும் விமர்சனங்களும்
மெல்ல எழுந்து
காற்றில் கலந்த வாசகன போல்
தீர்ந்து போயின
இதயத்தில் பருமலை ஒன்று
எரிவாய் திறந்து ஜொலித்தது
சிற்சில பொழுதுகள் முகத்தையும்
நோக்கியதன் ஏரிவாய்க்கீற்றுக்கள் வந்து
போயின.

முகத்திலிருந்து இதயத்திற்கு இடம்மாறி
வெளியில் பெரும் ஜொலிப்போடு
தோன்றினும்
உள்ளே சீழ்கள் பெருகிக் கொதி
நிலைப்பட்டன
தாமே உடைப்பெருக்க முனைகையில்
சிறு ஊசிபட்டு
மற்றும் சிதறிப்பறந்து நாற்றும் எடுத்து
பருமலை தட்டையாய்ப்



படுத்துக்கொண்டது
காகம் இருக்க விழுந்த பனம்பழும் போல்
ஊசியால் தொட்டவர்
மலையை அழித்த பெருமிதம் கொண்டனர்.

முகமும் இதயமும் இருளில் முழுகி
உடலின் ஓரங்கள் ஒளியிழுந்து
இயல்புகள் தொலைந்து
இறுகிய கல்லாய் ஆகிப்போனது
ஜொலிப்பதற்கு பருமலை ஒன்று மீள் எழும்
என்ற ஏதிர்பார்ப்பு மட்டும் மிஞ்சிப்போனது.



நூல் : நெருநல்
ஆசிரியர்: கி.சு.முரளிதாரன்
வெளியீடு: மேதினிகா
விலை: 150/-
பக்கம்: 52

மொழி ஆற்றல் வாய்ந்த கருத்துப் பரிமாற்றத்திற் கான தலையாய கருவி. மொழி என்ற கருவியைச் சிறப்பாகக் கையாள்வதில் ஆற்றல் பெற்றிருப்பின் இலக்கியக் கருத்துப்பரிமாற்றம் வெற்றி பெறும் இவ்வாறு மொழிவழியே வெளிப்படும் பொருண் மையானது திறனுடையதாக இருத்தல் வேண்டும்.

“நந்த வொரு இலக்கியமும் அது கருத்துப்பலப்பாட்டில் திறன் உள்ள வகையில் வெளிப்படும் போதே

அதன் சமுதாயப் பங்கும் பணியும் ஸிறக்கின்றது...”

என்பர் மில்லர் அவ்வகையில் உணர்வுகளின் பிரவாகமாக அமையப்பெறும் கவிதையினை கவிஞருடன் தன் அகத்தாறும் பார்வையினால் மொழிவழியொழுகும் வெளியீடாக்குகின்றான். மொழியினால் கட்டமைக்கப் பட்ட வாழ்விடமாகவே கவிதை அமையப் பெற்றுள்ளது.

கவிதை மொழி கண்தியானது. சொற்களின் களைவுகளிலேயே கவிதை மொழி பிறக்கின்றது. காலத் தின் இயங்குதன்மைக்கேற்ப மொழிப் பிரயோகமும் அதன் கட்டமைப் புகு கஞம் மாற்றமுற்ற வண்ணமே காணப்படுகின்றன. அவ்வகையில் தமிழில் இருந்து வந்த சொற்களஞ்சிங்களுக்கு அப்பாற்சென்று புதிய சொற்களை சிருஷ்டித்து புதிய பதங்களின் விளைநிலமாக இ.சு.முரளிதாரனின் “நெருநல்” கவிதைத்தொகுப்பு வெளி வந்துள்ளது. தமிழில் பெயர் அல்லது வினைச்சொற் களோடு விகுதிகளை இணைத்தால் ஆக்கப்பெயர்கள் உருவாகின்றன. அதே போல பெயர், வினை, இடைச் சொற்களோடு பெயர்ச்சொற்களை இணைக்க கூட்டுப் பெயர்கள் உருவாகின்றன. இவ்வாறான ஆக்கப்பெயர் கூட்டுப்பெயர் என்பவற்றை புதிய வடிவநிலையில் “நெருநல்” தொகுதியில் தரிசிக்க முடிகின்றது. வன்மானி, கதவிலி, தீத்தனம், மீத்துவம், புதிர்மை, அவிழானி, முலையிலி, தெருவியல், விலங்காவளி, பேய்க்கதையாளி போன்ற புதிய பதச்சேர்க்கைகள் இத்தொகுதியில் புதைந்துள்ளன. இருந்து வந்த நேர்க்கோட்டுத்தனமான தடத்திலிருந்து விலகி புதுவித அனுபவத்தையும் சிந்தனைக் கிளறல்களையும் ஏற்படுத்தும் முயற்சியில் இ.சு.முரளிதாரன் அவர்கள் ஈடுபட்டிருப்பது காலமாற்றத்திற்கேற்றதான் தொன்மவியுலுடைப்பே

ஆளி, தனம், துவம், இயம், மை போன்ற விகுதி களோடு சேர்க்கப்பட்டு உருவாக்கப்பட்ட ஆக்கப்பெயர்கள் புதிதாகத் தமிழிலே இவரால் அறிமுகம் செய்யப் பட்டுள்ளன. வன்மம் + ஆளி, தீ + தனம், மீ + துவம், முடிச்சு + இயம், தெரு + இயல் என்பனவற்றை இணைத்தே ஆக்கப்பெயர்களை உருவாக்கியுள்ளார்.

எழுத்துக்கள் ஒன்றோ பலவோ சேர்ந்து சொற்களாகின்றன. இச்சொற்கட்டமைப்பின் கருத்தியல் தடத்தை சுற்று விலகல் செய்து ஓற்றைச் சொல்லின்

புதிய பதங்கள் விளையும் நிலமாக “நெருநல்”

கருத்தமைவை ஒற்றைத் தொடரினுாடாக எடுத்தாண்டு சொல்லியலில் புதுமை செய்துள்ளார். இறந்த காலம் என்பதைன காலம் தின்ற நாள் எனவும் முதுமை என்பதைன முத்தம் வற்றிய கன்னக்குழி எனவும் காலச்சக்கரத்தை இயற்கையின் முடிவிலிச் சதுரங்கம் எனவும் எடுத்துக்கூறி புதுவித அனுபவ நுகர்ச்சியை வாசகனிடத்துக்குப்படுத்த முனைந்துள்ளார்.

தீவிரம் என்பது இலக்கியத்திலும் கையாளப்படுகின்றது. தீவிர வாசன் என்னும் போது “தீவிரம்” தரும் கருத்துநிலை தீவிரவாதி என்பதோடு ஒட்டியதல்ல. எனவே தான் “வன்மானி” என்பதை தீவிரவாதிக்குப் பதிலாக பயன்படுத்தி உள்ளதாகக் கருதுகின்றேன். தீவாளி, வம்சாவளி, தூராவளி என்பதில் ஆவளி என்பது வரிசையினைக் குறிக்கிறது. இச்சொற்சேர்க்கையின் தொடர்ச்சியாக “மேதாவனி”, “விலங்காவனி” என்பன காணப்படுகின்றன. மேதை + ஆவளி = மேதாவளி எனப் புணர்ந்துள்ளது. இத்தகைய வார்த்தைப் பிரயோகங்கள் தமிழ்மொழிக்கு புதிய வரவு. மூவாயிரம் ஆண்டுகளாக எவராலும் எடுத்துக்கூறப்படவில்லை இத்தகைய புதிய சொற்களை தமிழுக்கு வரவாக்கியிருப்பது ஆசிரியர் மொழிக்குச்செய்த பெருந்தொண்டே

கதி, நாகரிகம், போன்ற சொற்களை “அ” என்ற முன்னொட்டினை இணைத்து எதிர்ப்பதமாக்குவதைப் போல “அகாதல்” என்பதை உருவாக்கியுள்ளார். “முடிவிலி” என்ற புதம் மீதான பிரியமே “கதவிலி”, “முலையிலி” என்பன உருவாகக் காரணமாயுள்ளன. இத்தகைய முயற்சிகள் கட்டமிடப்பட்ட சட்டகத்துக்குள் தமிழ்மொழி நின்றுவிடாமல் புதிய சொற்களின் வருகை யோடு முன்னேறுதற்கான பாய்ச்சலாகும்.

பண்டைத்தமிழ் இலக்கியச் சொற்கள் பலவற்றை சமகாலத் தமிழில் உலவவிட்டு அழகு செய்துள்ளார். கலாபழுகை, அந்தகாரம், முயங்க, நெறுமியது போன்ற சொற்கள் அத்தன்மையனவே.

மேலும் அழகிய சொற்சோர்க்கைகளினுாடாக கவிதை மொழியினை கட்டமைத்துள்ளார்.

“மண்வாசம் நாசிப் பரப்பில் நடை பயிலும்”

“சௌபை தெவிட்டாக கூழாங்கல் போல்”

“அன்னாமுன்னாக்காயின் மேற்பரப்பாய் வெடக்க”

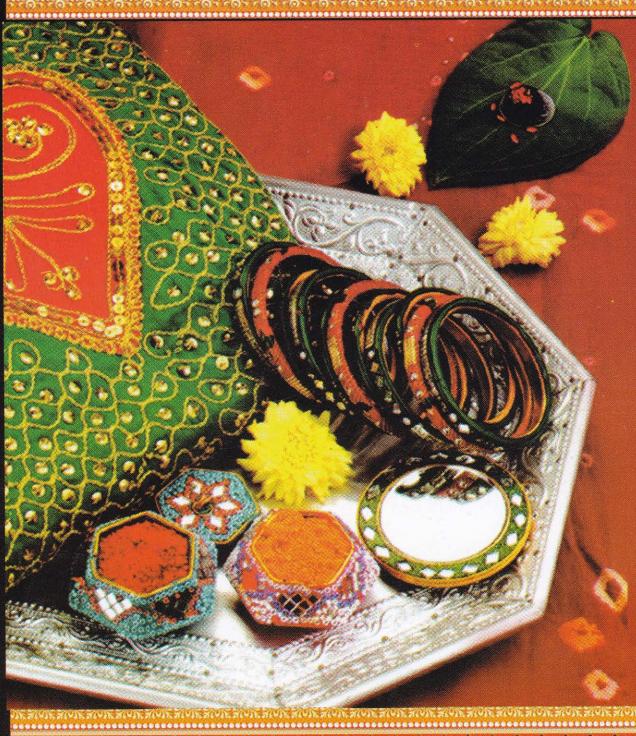
போன்ற அடிகள் சான்றமைகின்றன. தீத்தனம், மீத்துவம், முடிச்சியம் என்ற சொற்களின் அமைவிடத்தை நோக்கும் போது “வலிந்து சொற்களை கவிதைகளிடையே செருகும் மெசின் தனம்” என்ற தானா.விஷ்ணுவின் சூற்று நினைவுக்கு வருகின்றது. புதியது புனைதல் என்னும் கோட்பாடு நெறிமுறைக்குள் உட்பட்டு நெருநல் தொகுதி யில் வெளிப்பட்டு நிற்கும் புதிய வார்த்தைகள் தமிழுக்கு இ.சு.முரளிதாரனால் வழங்கப்பட்ட கொடைகளாகவே அமைகின்றன.

உங்கள் இல்லங்களில் நடைபெற
இருக்கும் மங்களகரமான
நிகழ்வுகளுக்கு...

மதி கலர்ஸ்

தருமண சிறைப்பதம்
காட்சியரை

MATHI
COLOURS



WEDDING CARD SHOW ROOM

15/2, Murugesar Lane, Nallur, Jaffna.

T.P: 021 2229285, 077 7222259

